

Nr 261.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet, m. m.; given Stockholms slott den 3 maj 1946.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet,
- 2) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad,
- 3) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 259) om församlingsstyrelse,
- 4) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting,
- 5) förordning om upphävande av förordningen den 30 juni 1933 (nr 461) om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel,
- 6) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm,
- 7) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 260) om församlingsstyrelse i Stockholm,
- 8) lag om ändrad lydelse av 1 och 13 §§ lagen den 12 juni 1931 (nr 201) angående kyrkofullmäktige och kyrkonämnd i Göteborg,
- 9) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 13 juni 1919 (nr 293) om ordning och villkor för ändring i kommunal och ecklesiastik indelning,
- 10) lag angående ändrad lydelse av 37 och 39 §§ lagen den 26 november 1920 (nr 796) om val till riksdagen,
- 11) lag angående ändrad lydelse av 6 och 9 §§ kommunala vallagen den 6 juni 1930 (nr 253),
- 12) lag angående ändrad lydelse av 7 § 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården,
- 13) förordning angående ändring i förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel,
- 14) förordning om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896),
- 15) förordning om tillägg till förordningen den 2 maj 1919 (nr 200) angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.,
- 16) lag om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till lagen den 31

december 1945 (nr 900) angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis, m. m.,

17) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370),

18) förordning angående ändring i förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt,

19) förordning om ändrad lydelse av 7 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet,

20) förordning om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till förordningen den 31 december 1945 (nr 898) angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt,

21) förordning angående ändrad lydelse av 124 § 1 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379),

22) förordning om ändrad lydelse av 3 § samt 5 § 2 mom. förordningen den 23 oktober 1908 (nr 128) angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter,

23) förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 205) om erkända skatteförmedlingskassor,

24) förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 206) om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor,

25) lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta,

26) lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen,

27) lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete,

28) förordning om ändring i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, samt

29) förordning angående ändrad lydelse av 10 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet.

Härigenom förordnas, att 24 §, 74—78 §§ och 85 § lagen den 6 juni 1930 om kommunalstyrelse på landet skola upphöra att gälla samt att 17 § 1 mom., 23 § 2 och 3 mom., 41 §, 60 §, 62 §, 67 §, 69—73 §§, 79 § 2 mom., 80 § och 88 § ävensom rubriken till 6 kapitlet samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

17 §.

1 mom. I kommun — — — i valnämnd;

en i oktober månad för fastställande av kommunens utgifts- och inkomststat; samt

en i — — — och revisorssuppleanter.

I kommun inom Västernorrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län må den andra ordinarie stämman, därest skäl därtill föreligger, hållas högst fjorton dagar före oktober månads ingång.

23 §.

2 mom. För beslut — — — eller behov;

c) beviljande av anslag till ändamål eller behov, som icke är nytt men för vilket under året näst före det, som anslaget avser, anslag ej utgått, i kommun, där den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger nio kronor för skattekrona;

d) höjande av — — — skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget i kommun, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger nio kronor för skattekrona;

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget i kommun, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tolv kronor för skattekrona;

¹ Senaste lydelse av 17 § 1 mom. se 1944:549, av 23 § 2 mom. och 80 § se 1936:283, av 67 § se 1943:859, av 76 § se 1943:210, av 79 § 2 mom. se 1939:77 samt av 88 § se 1937:498.

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget i kommun, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger femton kronor för skattekrona;

e) beviljande av — — — låns återbetalande; eller

g) införande av sådan ordning för medelsförvaltningen, som avses i 44 § 3 mom.

Med allmän — — — eller kyrkofullmäktige.

Hurusom för — — — kommunal fondbildning.

3 mom. Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta, huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp skall utdebiteras eller upplånas.

41 §.

Med avseende å kommunalfullmäktige och deras ordförande skall vad i 16 § samt 20—23 och 25—29 §§ är stadgat för kommunalstämma och dess ordförande äga motsvarande tillämpning; dock skall omröstning, där sådan begäres, utom vid val och tillsättande av tjänstebefattning alltid ske öppet. Kommunalfullmäktige må för visst ärende besluta, att överläggningen skall hållas inom stängda dörrar. Av protokollet vid kommunalfullmäktiges sammanträde skall framgå, vilka fullmäktige varit närvarande.

60 §.

Om kommunalnämndens befattning med kommunens drätsel samt om revision och meddelande av ansvarsfrihet sägs i 5 kap.

62 §.

Förslag till — — — nästföljande året.

Kommunalnämndens statförslag skall från och med dagen för kungörandet av den ordinarie kommunalstämma eller av det ordinarie kommunalfullmäktigsammanträde, som skall hållas i oktober månad, vara offentligen tillgängligt på lämpligt ställe, som tillkännagives i kungörelsen.

På nämnda — — — och avgörande.

Den fastställda — — — till kommunalnämnden.

6 kap. Om allmän kommunalskatt.

67 §.

Kommuns medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom utdebitering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskatte lagen vid senaste taxering påförts de till kommunen skattskyldiga.

69 §.

Med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan allmän kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan allmän kommunalskatt, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av nästföljande års taxering.

70 §.

Kommunalnämnden åligger att, sedan kommunens utgifts- och inkomststat fastställts och beslut om utdebitering till församling, skoldistrikt och i förekommande fall fattigvårdssamhälle, som omförmäles i 6 § lagen om fattigvården, delgivits nämnden, ofördröjligen underrätta länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet om det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för nästkommande år. Samtidigt skall kommunalnämnden underrätta länsstyrelsen om det sammanlagda belopp, som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

71 §.

Om debitering och uppbörd av kommunalskatt stadgas i uppbördsförordningen.

72 §.

Kommun äger av statsverket uppbära den allmänna kommunalskatt, som debiteras enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen.

Kommunen äger av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämnda förskott avräknas mot den allmänna kommunalskatt, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som vid utgången av ett år utgör kommunens fordran hos statsverket, skall länsstyrelsen under nästföljande år utanordna till kommunalnämnden med en fjärdedel å var och en av dagarna den 15 februari, den 15 maj, den 15 augusti och den 15 november.

73 §.

Länsstyrelsen skall senast den 15 februari till kommunalnämnden överlämna för nästföregående år upprättad redovisning över kommunen tillkommande och till nämnden utanordnad allmän kommunalskatt.

Närmare föreskrifter angående dylik redovisning meddelas av Konungen.

79 §.

2 mom. Kommun äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån, ställda på högst ett års återbetalningstid, intill ett sammanlagt belopp motsvarande en utdebitering av tre kronor för varje å kom-

munen belöpande skattekrone enligt den under nästföregående år fastställda taxeringen.

Utöver vad i föregående stycke är medgivet äger kommun, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån intill en sammanlagd summa motsvarande för varje skattekrone som nyss sagts en utdebitering av det belopp, varmed den under nästföregående år fastställda utdebiteringen understiger, i kommun som omhänderhar folkskoleväsendet tio och i annan kommun nio kronor, dock högst tre kronor för varje skattekrone. Lån, som avses i detta stycke, skall vara ställt att återbetalas inom fem år och, därest lånetiden är mer än ett år, att årligen avbetalas; dock må kommun vid förvärv av in-tecknad egendom övertaga betalningsansvar även för sådan i egendomen in-tecknad gäld, som är ställd att betalas inom längre tid eller i annan ordning.

Lån, som — — — nytt lån.

Nyttjar kommun — — — nyttjade fondmedel.

Med lån — — — även borgen.

Kommun äger — — — barnrika familjer.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

80 §.

Länsstyrelsens godkännande — — — beslut; eller

c) avse utgifter, som erfordra utdebitering under längre tid än fem år.

Samtliga av — — — besluten avse.

Hurusom i — — — kommunal fondbildning.

Underställt beslut — — — därför uppgivas.

Över vägrad — — — hos Konungen.

88 §.

För municipalsamhälle — — — andra styckena:

att municipalsamhälle äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån motsvarande sammanlagt den summa, som vid utgången av nästföregående år utgör municipalsamhällets fordran hos statsverket enligt bestämmelserna i 72 §, dock högst ett belopp motsvarande en utdebitering av en krona för varje å samhället belöpande skattekrone enligt den under nästföregående år fastställda taxeringen;

att, där — — — längre tid.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 72 § första stycket äger icke tillämpning i fråga om allmän kommunalskatt, som förfaller till betalning före den 1 januari 1947.

2) Fastighetsskatt på grund av 1946 och 1947 års taxeringar utgöres för

skattekrona och skatteöre med belopp, som beslutats till utdebitering för år 1947 respektive år 1948.

3) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äger kommun av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

F ö r s l a g

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad.

Härigenom förordnas, att 28 §, 69—73 §§ och 80 § lagen den 6 juni 1930 om kommunalstyrelse i stad skola upphöra att gälla samt att 19 §, 27 § 2 och 3 mom., 39 §, 43 §, 54 §, 57 §, 62 §, 63 § 3 mom., 64—68 §§, 74 § 2 mom. och 75 § ävensom rubriken till 6 kapitlet samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

19 §.

Ordinarie sammanträden — — — av fullmäktige.

Vid ordinarie — — — och förvaltning.

Vid ordinarie sammanträde före utgången av oktober månad fastställs stadens utgifts- och inkomststat.

Vid ordinarie sammanträde före utgången av december månad anställas val till de befattningar inom kommunen, vilka vid årets slut bliva lediga, ävensom av revisorer och revisorssuppleanter.

Skulle beträffande viss stad utgifts- och inkomststaten till följd av särskilda förhållanden icke kunna fastställas förrän efter oktober månads utgång, skall vid det ordinarie sammanträdet före denna månads utgång fastställas grunden för utdebitering av den allmänna kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under nästföljande år. Därefter skall vid det ordinarie sammanträdet före utgången av december månad stadens utgifts- och inkomststat fastställas; därvid må, om skäl därtill äro, annan utdebiteringsgrund fastställas än som vid sammanträdet i oktober månad beslutats.

Extra sammanträde — — — det nödigt.

¹ Senaste lydelse av 19 §, 54 §, 57 §, 63 § 3 mom., 65—67 §§ och 70 § se 1932:266, av 27 § 2 mom. och 75 § se 1936:284, av 62 § se 1943:860, av 71 § se 1943:211 samt av 74 § 2 mom. se 1939:78.

27 §.

2 mom. För beslut — — — eller behov;

c) beviljande av anslag till ändamål eller behov, som icke är nytt men för vilket under året näst före det, som anslaget avser, anslag ej utgått, i stad, där den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona;

d) höjande av — — — skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget i stad, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona;

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget i stad, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tretton kronor för skattekrona;

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget i stad, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger sexton kronor för skattekrona;

c) beviljande av — — — genom upplåning; eller

f) upptagande eller — — — låns återbetalande.

Med allmän — — — eller kyrkofullmäktige.

Hurusom för — — — kommunal fondbildning.

3 mom. Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta, huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp skall utdebiteras eller upplånas.

39 §.

I stad, där stadsfullmäktige icke finnas, skola årligen tre ordinarie allmänna rådstugor hållas: en före utgången av juni månad för besluts fattande i anledning av berättelsen om föregående årets räkenskaper och förvaltning, en före utgången av oktober månad för fastställande av kommunens utgifts- och inkomststat samt en före utgången av december månad för anställande av val till de befattningar inom kommunen, vilka vid årets slut bliva lediga, ävensom av revisorer och revisorssuppleanter.

Den tredje ordinarie allmänna rådstugan under året må beträffande ordinarie rådstuga eller rådstugor under nästföljande år besluta, å vilken dag sådan allmän rådstuga skall hållas eller huruvida allmän rådstuga skall hållas å sön- eller helgdag.

43 §.

Vad i 23—27, 29, 31 och 33 §§ är stadgat om stadsfullmäktige skall äga motsvarande tillämpning i fråga om allmän rådstuga; dock att rådstugans förhandlingar alltid skola vara offentliga samt att även i annat ärende än val och tillsättande av tjänstebefattning omröstning skall ske med slutna sedlar, därest det begäres.

54 §.

Om drätselkammarens befattning med kommunens drätsel samt om revision och meddelande av ansvarsfrihet sägs i 5 kap.

57 §.

Förslag till utgifts- och inkomststat skall uppgöras före september månads utgång, i stad med magistrat av magistraten efter hörande av drätselkammaren eller särskild av stadsfullmäktige eller allmän rådstuga därför tillsatt beredning och i annan stad av drätselkammaren; i stad, där utgifts- och inkomststaten jämlikt 19 § femte stycket fastställs efter oktober månads utgång, må emellertid statförslaget uppgöras senare än nyss är sagt, dock före november månads utgång. För upprättande av förslag till utgifts- och inkomststat skola de styrelser, nämnder eller personer, vilka staden för särskilda förvaltningsbestyr tillsatt, å tid, som utsättes i stad med magistrat av magistraten och i annan stad av drätselkammaren, till kammaren ingiva sina specialförslag över utgifter och inkomster för det nästföljande året.

Statförslaget skall från och med dagen för tillkännagivandet om det ordinarie stadsfullmäktigesammanträde eller kungörandet av den allmänna rådstuga, därvid utgifts- och inkomststat skall fastställas, vara offentligen tillgängligt på lämpligt ställe, som utsättes i tillkännagivandet eller kungörelsen.

På nämnda — — — och avgörande.

Den fastställda — — — uppgjort statförslaget.

6 kap. Om allmän kommunalskatt.

62 §.

Stads medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom utdebitering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skattekrönor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen vid senaste taxering påförts de till kommunen skattskyldiga.

63 §.

3 mom. Skulle i andra fall än dem, som ovan i denna paragraf bestämmas, hos stadsfullmäktige eller allmän rådstuga väckas förslag, att vissa till staden skattskyldiga böra, i fråga om utdebitering för visst ändamål, antingen helt och hållet befrias från bidrag eller vinna nedsättning däri, skall först avgöras, huruvida ett sådant förslag, vilket dock icke må avse påläggande av personlig eller efter matlag utgående avgift, bör komma under närmare prövning. Skall sådant förslag tagas under vidare prövning, skall det, innan det av stadsfullmäktige eller allmän rådstuga företages till slutligt avgörande, överlämnas till magistraten eller, där sådan ej finnes, till drätselkammaren, som vidtager den förberedande utredning frågan kräver.

64 §.

Med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan allmän kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan allmän kommunalskatt, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av nästföljande års taxering.

Har jämlikt 19 § femte stycket annan utdebiteringsgrund slutligen fastställts än som beslutats vid ordinarie sammanträdet i oktober månad, skall den allmänna kommunalskatt, som ingår i den preliminära skatten för inkomst under nästföljande år, utgöras efter den tidigare bestämda grunden, varemot den allmänna kommunalskatt, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av det därnäst följande årets taxering, skall utgöras efter den utdebitering som bestämts i samband med utgifts- och inkomststatens fastställande.

65 §.

Drätselkammaren åligger att, sedan stadens utgifts- och inkomststat fastställts och beslut om utdebitering till församling eller skoldistrikt delgivits drätselkammaren, ofördröjligen underrätta länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet om det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för nästkommande år. Samtidigt skall drätselkammaren underrätta länsstyrelsen om det sammanlagda belopp, som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

I stad, där utgifts- och inkomststaten jämlikt 19 § femte stycket fastställts efter oktober månads utgång, skall så snart utdebiteringen för den preliminära skatten fastställts särskild underrättelse härom lämnas till den lokala skattemyndigheten.

66 §.

Om debitering och uppbörd av kommunalskatt stadgas i uppbördsförordningen.

67 §.

Stad äger av statsverket uppbära den allmänna kommunalskatt, som debiteras enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen. Har jämlikt 19 § femte stycket annan utdebiteringsgrund slutligen fastställts än som beslutats vid det ordinarie sammanträdet i oktober månad, skall till grund för utbetalningen läggas den utdebitering, som bestämts i samband med utgifts- och inkomststatens fastställande.

Staden äger av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämnda förskott avräknas mot den allmänna kommunalskatt, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som vid utgången av ett år utgör stadens fordran hos statsverket, skall länsstyrelsen under nästföljande år utanordna till drätselkammaren med en fjärdedel å var och en av dagarna den 15 februari, den 15 maj, den 15 augusti och den 15 november.

68 §.

Länsstyrelsen skall senast den 15 februari till drätselkammaren överlämna för nästföregående år upprättad redovisning över staden tillkommande och till drätselkammaren utanordnad allmän kommunalskatt.

Närmare föreskrifter angående dylik redovisning meddelas av Konungen.

74 §.

2 mom. Stad äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån, ställda på högst ett års återbetalningstid, intill ett sammanlagt belopp motsvarande för varje å staden belöpande skattekrona enligt den under nästföregående år fastställda taxeringen en utdebitering av fyra kronor, såvitt angår i landsting ej deltagande stad, och en utdebitering av tre kronor, såvitt angår annan stad.

Utöver vad i föregående stycke är medgivet äger stad, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån intill en sammanlagd summa motsvarande för varje skattekrona som nyss sagts en utdebitering av det belopp, varmed den under nästföregående år fastställda utdebiteringen understiger, i stad som omhänderhar folkskoleväsendet tio och i annan stad nio kronor, dock högst tre kronor för varje skattekrona. Lån, som avses i detta stycke, skall vara ställt att återbetalas inom fem år och, därest lånetiden är mer än ett år, att årligen avbetalas; dock må stad vid förvärv av intecknad egendom övertaga betalningsansvar även för sådan i egendomen intecknad gäld, som är ställd att betalas inom längre tid eller i annan ordning.

Lån, som — — — nytt lån.

Nyttjar stad — — — nyttjade fondmedel.

Med lån — — — även borgen.

Stad äger — — — barnrika familjer.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

75 §.

Länsstyrelsens godkännande — — — gällande beslut; eller
c) avse utgifter, som erfordra utdebitering under längre tid än fem år.

Beslut, som — — — drätselkammaren insändas.

Samtliga av — — — besluten avse.

Hurusom i — — — kommunal fondbildning.

Underställt beslut — — — därför uppgivas.

Över vägrad — — — hos Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 67 § första stycket äger icke tillämpning i fråga om allmän kommunalskatt, som förfaller till betalning före den 1 januari 1947.

2) Fastighetsskatt på grund av 1946 och 1947 års taxeringar utgöres för skattekrona och skatteöre med belopp, som beslutats till utdebitering för år 1947 respektive år 1948.

3) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äger stad av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

F ö r s l a g

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 259) om församlingsstyrelse.

Härigenom förordnas, att 21 § lagen den 6 juni 1930 om församlingsstyrelse skall upphöra att gälla samt att 14 § 1 mom., 20 § 2 och 3 mom., 38 §, 59 §, 60 § och 66 § samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

14 §.

1 mom. I församling — — — och förvaltning;

en i oktober månad för fastställande av utgifts- och inkomststat för kyrka och skola samt församlingsbibliotek; samt

en före — — — och revisorssuppleanter.

20 §.

2 mom. För beslut — — — eller behov;

c) beviljande av anslag till ändamål eller behov, som icke är nytt men för vilket under året näst före det, som anslaget avser, anslag ej utgått, i *landsförsamling*, där den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger nio kronor för skattekrona, i *stadsförsamling*, där den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta

¹ Senaste lydelse av 14 § 1 mom. se 1937: 235, av 20 § 2 mom. se 1936: 285 samt av 66 § se 1937: 500.

utdebiteringen av omförmälda skatt överstiger tio kronor för skattekrona, samt i församling bestående av landsbygd och stad, därest den under året näst före det, då frågan om anslagets beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av samma skatt i någon del av församlingen överstiger tio kronor för skattekrona;

d) höjande av visst under året näst före det, som höjningen avser, utgående anslag,

i landsförsamling,

såvitt höjningen skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger nio kronor för skattekrona,

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av sådan skatt överstiger tolv kronor för skattekrona,

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av samma skatt överstiger femton kronor för skattekrona;

i stadsförsamling,

såvitt höjningen skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona,

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av sådan skatt överstiger tretton kronor för skattekrona,

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av samma skatt överstiger sexton kronor för skattekrona;

samt i församling bestående av landsbygd och stad,

såvitt höjningen skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt i någon del av församlingen överstiger tio kronor för skattekrona,

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av sådan skatt i någon del av församlingen överstiger tretton kronor för skattekrona,

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av samma skatt i någon del av församlingen överstiger sexton kronor för skattekrona;

e) beviljande av — — — genom upplåning; eller

f) upptagande eller — — — låns återbetalande.

Med allmän — — — eller kyrkofullmäktige.

Hurusom för — — — kommunal fondbildning.

3 mom. Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp skall utdebiteras eller upplånas.

38 §.

Med avseende å kyrkofullmäktige och deras ordförande skall vad i 13 § samt 17—20 och 22—26 §§ är stadgat för kyrkostämman och dess ordförande äga motsvarande tillämpning; dock skall omröstning, där sådan begäres, utom vid val och tillsättande av tjänstebefattning alltid ske öppet. Kyrkofullmäktige må för visst ärende besluta, att överläggningen skall hållas inom stängda dörrar. Av protokollet vid kyrkofullmäktiges sammanträde skall framgå, vilka fullmäktige varit närvarande.

59 §.

Förslag till — — — befattning ankommer.

Statförslagen skola från och med dagen för kungörandet av den ordinarie kyrkostämman eller av det ordinarie kyrkofullmäktigsammanträde, som skall hållas i oktober månad, vara offentligen tillgängliga på lämpligt ställe, som tillkännagives i kungörelsen.

På nämnda — — — och avgörande.

60 §.

Vad kyrkostämman eller kyrkofullmäktige beslutat till utdebitering skall, allt efter ändamålets beskaffenhet, genom kyrkorådet, skolrådet eller särskild styrelse delgivas på landet kommunalnämnden och i stad drätselkammaren, vilka det åligger att på sätt i lagen om kommunalstyrelse på landet eller lagen om kommunalstyrelse i stad är stadgat härom underrätta länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet för debitering och uppbörd av utdebiterat belopp i samband med övriga kommunalutskylder. Sedan avgifterna utanordnats av länsstyrelsen, skall kommunalnämnden eller drätselkammaren avlämna medlen till kyrkorådet, skolrådet eller särskild styrelse.

66 §.

1 mom. För att — — — avses; eller

c) utgifter, som erfordra utdebitering under längre tid än fem år.

Hurusom beslut — — — kommunal fondbildning.

Beslut, som — — — till Konungen.

2 mom. Församling äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån motsvarande sammanlagt hälften av den summa, som vid utgången av nästföregående år utgör församlingens fordran å avgifter hos statsverket. Lån, som här avses, skall vara ställt att återbetalas inom fem

år och, därest lånetiden är mer än ett år, att årligen avbetalas; dock må församling vid förvärv av intecknad egendom övertaga betalningsansvar även för sådan i egendomen intecknad gäld, som är ställd att betalas inom längre tid eller i annan ordning.

Lån, som — — — nytt lån.

Nyttjar församling — — — nyttjade fondmedel.

Med lån — — — även borgen.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

Förslag

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting.

Härigenom förordnas, att 33 § 2 mom., 34 §, 45 §, 46 § 1 mom., 47—51 §§ och 54 § lagen den 20 juni 1924 om landsting¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

33 §.

2 mom. Till beslut — — — dylikt företag;

d) påläggande av avgifter, som erfordra utdebitering för längre tid än fem år;

e) beviljande av — — — härflytande rättighet.

Hurusom till — — — kommunal fondbildning.

34 §.

Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta, huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp utdebiteras eller upplåning därav ske.

45 §.

1 mom. Med ledning av det av förvaltningsutskottet framlagda förslag till utgifts- och inkomststat samt de av landstinget fattade beslut skall landstinget, innan det åtskiljes, upprätta fullständig utgifts- och inkomststat för det nästföljande året, utvisande, å ena sidan, de särskilda utgiftsposterna och, å den andra, de inkomster, som äro att påräkna, samt det belopp, vilket skall hos landstingsområdets skattskyldiga invånare utdebiteras.

---

¹ Senaste lydelse av 33 § 2 mom. och 45 § se 1936: 286, av 46 § 1 mom. se 1943: 862, av 47 § se 1932: 275 samt av 54 § se 1937: 501.

Hinder möter — — — följande året.

Om fondbildning är särskilt stadgat.

2 mom. Med det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan landstingsskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan landstingsskatt, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av nästföljande års taxering.

46 §.

1 mom. Där i lag eller författning icke finnes stadgat, att skatt eller avgift till täckande av landstingets utgifter skall utgå efter annan grund, skola sådana utgifter täckas med landstingsskatt. Skyldighet att erlægga landstingsskatt skall, med den inskränkning, som må föränledas av stadgandet i 2 mom., åligga en var, som inom landstingsområdet är skattskyldig till allmän kommunalskatt. Landstingsskatt utgöres av en var skattskyldig i förhållande till det antal skattekronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen påförts honom på grund av skattskyldighet inom landstingsområdet.

47 §.

Till ledning för landstingsskattens bestämmande skall lokal skattemyndighet varje år efter slutade taxeringsförrättningar så fort ske kan till landstingets förvaltningsutskott genom länsstyrelsen insända förteckning, som för varje kommun summariskt upptager antalet skattekronor och skatteören, som påförts enligt kommunalskattelagen, särskilt för jordbruksvärde, särskilt för skogsvärde och särskilt för tomt- och industrivärde å jordbruksfastighet, särskilt för annan fastighet och särskilt för inkomst. Förvaltningsutskottet låter däröver upprätta sammandrag, upptagande summan för hela landstingsområdet, samt huru mycket sig belöper å varje kommun.

48 §.

Landstingets förvaltningsutskott åligger att, sedan landstingets utgifts- och inkomststat fastställts, ofördröjligen underrätta länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet om det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för nästkommande år. Samtidigt skall förvaltningsutskottet underrätta länsstyrelsen om det sammanlagda belopp, som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

49 §.

Landstingsskatt debiteras och uppbäres under benämningen landstingsmedel i enlighet med vad i uppbördsförordningen är stadgat.

50 §.

Landstinget äger av statsverket uppbära de landstingsmedel, vilka debiteras i förhållande till det antal skatte kronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen påförts de skattskyldiga inom landstingsområdet.

Landstinget äger av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämda förskott avräknas mot de landstingsmedel, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som vid utgången av ett år utgör landstingets fordran hos statsverket, skall länsstyrelsen under nästföljande år utanordna till landstingets förvaltningsutskott med en fjärdedel å var och en av dagarna den 15 februari, den 15 maj, den 15 augusti och den 15 november.

51 §.

Länsstyrelsen skall senast den 15 februari till landstingets förvaltningsutskott överlämna för nästföregående år upprättad redovisning över landstinget tillkommande och till förvaltningsutskottet utanordnade landstingsmedel.

Närmare föreskrifter angående dylik redovisning meddelas av Konungen.

Förvaltningsutskottet låter upprätta sammandrag över redovisningen att föreläggas landstinget vid dess första sammanträde.

54 §.

Konungens godkännande — — — som avse:

a) påläggande av avgifter, vilka erfordra utdebitering för längre tid än fem år;

b) upptagande av — — — av landstingsmän.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

Hurusom beslut — — — kommunal fondbildning.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 50 § första stycket äger icke tillämpning i fråga om landstingsskatt, som förfaller till betalning före den 1 januari 1947.

2) Äldre bestämmelser skola tillämpas vid bestämmande av det belopp för skatte krona och skatteöre, varmed skall utgöras *dels* landstingsskatt för inkomst på grund av 1946 års taxering, till den del sådan skatt icke enligt nyssnämnda övergångsbestämmelser efterskänkes, *dels ock* landstingsskatt för fastighet på grund av nämnda års taxering.

3) Landstingsskatt för fastighet på grund av 1947 års taxering utgöres för skattekrone och skatteöre med det belopp, som beslutats till utdebitering för år 1948.

4) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äger landstinget av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

F ö r s l a g

till

förordning om upphävande av förordningen den 30 juni 1933 (nr 461) om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel.

Härigenom förordnas, att förordningen den 30 juni 1933 om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel skall upphöra att gälla med utgången av år 1946.

I samband med att förordningen upphör att gälla skall följande iakttagas:

1) Förordningen skall alltjämt äga tillämpning i fråga om landstingsmedel, som förfallit till betalning före den 1 januari 1947.

2) Ersättning som enligt förordningen utgår till häradsskrivare för debitering av landstingsmedel skall, såvitt angår landstingsmedel som förfalla till betalning under tiden den 1 juli—den 31 december 1946, i stället tillfalla statsverket.

För det förberedande arbete för debitering av nämnda landstingsmedel, som utförts före den 1 juli 1946, äger häradsskrivare dock uppbära ersättning enligt grunder som Kungl. Maj:t bestämmer.

3) Ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel, som förfalla till betalning under tiden den 1 juli—den 31 december 1946, skall i stad med egen uppbördsförvaltning utgå till kronokamreraren i staden.

I stad, som från och med den 1 juli 1946 tillhör fögderi, äger vederbörande tjänsteman för det förberedande arbete för debitering av ovannämnda landstingsmedel, som utförts före sagda dag, uppbära ersättning enligt grunder som Kungl. Maj:t bestämmer.

I stad, där sportler inflyta till stadens kassa, skall ersättning som i nästföregående båda stycken sägs tillfalla staden.

F ö r s l a g

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm.

Härigenom förordnas, att 27, 61, 62 och 70 §§ lagen den 15 juni 1935 om kommunalstyrelse i Stockholm skola upphöra att gälla samt att 17 §, 26 § 2 och 3 mom., 43 § 2 mom., 46 §, 49 §, 54 §, 56—60 §§, 63 § 2 mom. och 64 § ävensom rubriken till 5 kapitlet samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

17 §.

Ordinarie sammanträden — — — äga bestämma.

Vid sammanträde i oktober månad fastställs grunden för utdebitering av den allmänna kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under nästföljande år. Vid sammanträde i december månad fastställs stadens utgifts- och inkomststat samt anställas val till de befattningar inom kommunen, vilka vid årets slut bliva lediga, ävensom av revisorer och, där så finnes erforderligt, revisorssuppleanter; därvid må, om skäl därtill äro, annan utdebiteringsgrund fastställas än som vid sammanträde i oktober månad beslutats.

Extra sammanträde — — — det nödigt.

26 §.

2 mom. För beslut — — — eller behov;

c) beviljande av anslag till ändamål eller behov, som icke är nytt men för vilket under året näst före det, som anslaget avser, anslag ej utgått, därest den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona;

d) höjande av — — — skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget, därest den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona;

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget, därest den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tretton kronor för skattekrona;

¹ Senaste lydelse av 17 § se 1943:178, av 26 § 2 mom. och 64 § se 1936:287, av 43 § 2 mom. se 1940:153, av 54 § se 1943:861, av 58 § se 1943:212 samt av 63 § 2 mom. se 1939:79.

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget, därest den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger sexton kronor för skatte-krona;

e) beviljande av — — — genom upplåning; eller

f) upptagande av — — — låns återbetalande.

Med allmän — — — eller församlingsdelegerade.

Hurusom för — — — kommunal fondbildning.

3 mom. Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta, huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp skall utdebiteras eller upplånas.

43 §.

2 mom. Borgarrådsberedningens ordförande skall i stadskollegiet föredraga förslag till utdebitering av allmän kommunalskatt samt till stadens utgifts- och inkomststat. Angående ärendenas fördelning i övrigt mellan borgarråden gäller vad i stadskollegiets instruktion stadgas. Att borgarråd skola utses till ordförande i vissa nämnder sägs i 45 §.

46 §.

Om stadens drätsel samt om revision och meddelande av ansvarsfrihet sägs i 4 kap.

49 §.

Stadskollegiets statförslag — — — och avgörande.

Den fastställda utgifts- och inkomststaten återställes därefter till stadskollegiet.

5 kap. Om allmän kommunalskatt.

54 §.

Stadens medelsbehov skall, i den mån det ej fylles genom andra inkomster, täckas genom utdebitering av allmän kommunalskatt i förhållande till de skatte-kronor och skatteören, som enligt bestämmelserna i kommunal-skattelagen vid senaste taxering påförts de till kommunen skattskyldiga.

56 §.

Med det belopp för skatte-krona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan allmän kommunalskatt, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan allmän kommunalskatt, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av nästföljande års taxering.

Har annan utdebiteringsgrund slutligen fastställts än som beslutats vid sammanträde i oktober månad, skall den allmänna kommunalskatt, som ingår i den preliminära skatten för inkomst under nästföljande år, utgöras efter den tidigare bestämda grunden, varemot den allmänna kommunalskatt,

som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av det därnäst följande årets taxering, skall utgöras efter den utdebitering som bestämts i samband med utgifts- och inkomststatens fastställande.

57 §.

Det åligger stadskollegiet att, sedan det vid sammanträde i oktober månad fattade beslutet om utdebitering till staden delgivits kollegiet, ofördröjligen underrätta överståthållarämbetet angående beslutet.

Det åligger vidare stadskollegiet att, sedan utgifts- och inkomststaten för staden fastställts, ofördröjligen underrätta överståthållarämbetet dels om det belopp för skattekrona och skatteöre, som slutligen bestämts till utdebitering för nästkommande år, dels ock om det sammanlagda belopp som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

58 §.

Om debitering och uppbörd av kommunalskatt i Stockholm gäller vad därom särskilt är stadgat.

59 §.

Staden äger av statsverket uppbära den allmänna kommunalskatt, som debiteras enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen. Har annan utdebiteringsgrund slutligen fastställts än som beslutats vid sammanträde i oktober månad, skall till grund för utbetalningen läggas den utdebitering, som bestämts i samband med utgifts- och inkomststatens fastställande.

Staden äger av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämnda förskott avräknas mot den allmänna kommunalskatt, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som vid utgången av ett år utgör stadens fordran hos statsverket, skall överståthållarämbetet under nästföljande år utanordna till staden med en fjärdedel å var och en av dagarna den 15 februari, den 15 maj, den 15 augusti och den 15 november.

60 §.

Överståthållarämbetet skall senast den 15 februari till staden överlämna för nästföregående år upprättad redovisning över staden tillkommande och till densamma utanordnad allmän kommunalskatt.

Närmare föreskrifter angående dylik redovisning meddelas av Konungen.

63 §.

2 mom. Staden äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån, ställda på högst ett års återbetalningstid, intill ett sammanlagt belopp motsvarande en utdebitering av fyra kronor för varje å

staden belöpande skattekrona enligt den under nästföregående år fastställda taxeringen.

Utöver vad i föregående stycke är medgivet äger staden, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån intill en sammanlagd summa motsvarande för varje skattekrona som nyss sagts en utdebitering av det belopp, varmed den under nästföregående år fastställda utdebiteringen understiger tio kronor, dock högst tre kronor för varje skattekrona. Lån, som avses i detta stycke, skall vara ställt att återbetalas inom fem år och, därest lånetiden är mer än ett år, att årligen avbetalas; dock må staden vid förvärv av intecknad egendom övertaga betalningsansvar även för sådan i egendomen intecknad gäld, som är ställd att betalas inom längre tid eller i annan ordning.

Lån, som — — — nytt lån.

Nyttjar staden — — — nyttjade fondmedel.

Med lån — — — även borgen.

Staden äger — — — barnrika familjer.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

64 §.

Överståthållarämbetets stadfästelse — — — gällande beslut;

b) avse utgifter, som erfordra utdebitering under längre tid än fem år; eller

c) avse åläggande — — — allmänna grund.

Hurusom i — — — kommunal fondbildning.

Underställt beslut — — — därför uppgivas.

Över vägrad — — — hos Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 59 § första stycket äger icke tillämpning i fråga om allmän kommunalskatt, som förfaller till betalning före den 1 januari 1947.

2) Fastighetsskatt på grund av 1946 och 1947 års taxeringar utgöres för skattekrona och skatteöre med belopp, som beslutats till utdebitering för år 1947 respektive år 1948.

3) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äger staden av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

F ö r s l a g

till

**lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 260)
om församlingsstyrelse i Stockholm.**

Härigenom förordnas, att 22 § lagen den 6 juni 1930 om församlingsstyrelse i Stockholm skall upphöra att gälla samt att 14 §, 21 § 2 och 3 mom., 36 §, 43 §, 49 §, 63 §, 64 § och 69 § samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

14 §.

Ordinarie sammanträden skola av kyrkofullmäktige hållas varje år före utgången av maj månad för besluts fattande i anledning av berättelsen om föregående årets räkenskaper och förvaltning ävensom före utgången av oktober månad för fastställande av församlingens utgifts- och inkomststat och för anställande av val till de befattningar inom församlingen, vilka vid årets slut bliva lediga, samt av revisorer och revisorssuppleanter.

I övrigt — — — det nödigt.

21 §.

2 mom. För beslut — — — eller behov;

c) beviljande av anslag till ändamål eller behov, som icke är nytt men för vilket under året näst före det, som anslaget avser, anslag ej utgått i församling, där den under året näst före det, då frågan om anslaget beviljande avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona;

d) höjande av — — — skulle utgöra:

1) mera än tjugufem procent av förutvarande anslaget i församling, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av allmän kommunalskatt överstiger tio kronor för skattekrona,

2) mera än femton procent av förutvarande anslaget i församling, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av sådan skatt överstiger tretton kronor för skattekrona,

3) mera än tio procent av förutvarande anslaget i församling, där den under året näst före det, då frågan om höjning av anslaget avgöres, fastställda högsta utdebiteringen av samma skatt överstiger sexton kronor för skattekrona;

¹ Senaste lydelse av 21 § 2 mom., 36 §, 43 §, 63 § och 64 § se 1942:516 samt av 69 § se 1937:503.

e) beviljande av — — — genom upplåning; eller

f) upptagande eller — — — låns återbetalande.

Med allmän — — — eller församlingsdelegerade.

Hurusom för — — — kommunal fondbildning.

3 mom. Beslut om beviljande av anslag skall tillika innefatta, huruvida anslaget skall utgå av tillgängliga medel eller erforderligt belopp skall utdebiteras eller upplånas.

36 §.

Församlingsdelegerade och suppleanter väljas för fyra år, räknade från och med den 1 januari året näst efter det, då valet skedde. Valet skall förrättas före utgången av oktober månad året näst efter det, då allmänna val av kyrkofullmäktige ägde rum.

Avgår delegerad — — — under året.

Erfordras särskilda — — — av Konungen.

43 §.

Vad i 13, 15, 16, 19—21, 23 samt 25—27 §§ är stadgat om kyrkofullmäktige och deras ordförande skall äga motsvarande tillämpning i fråga om församlingsdelegerade och deras ordförande, dock med iakttagande därav, att kungörelse om sammanträde med församlingsdelegerade skall införas i den tidning, vari överståthållarämbetets kungörelser vanligen intagas.

49 §.

Ledamöter och suppleanter i kyrkorådet och skolrådet väljas för fyra år, räknade från och med den 1 januari året näst efter det, då valet skedde. Valet skall förrättas före utgången av oktober månad året näst efter det, då allmänna val av kyrkofullmäktige ägde rum.

Avgår ledamot — — — under året.

63 §.

1 mom. Förslag till — — — befattning ankommer.

Statförslagen skola upptagas till granskning och fastställelse vid det ordinarie kyrkofullmäktigsammanträde, som hålles före oktober månads utgång. Därvid skola de anslag, som först då föreslås till beviljande, samt därmed sammanhängande frågor särskilt bliva föremål för överläggning och avgörande.

2 mom. Förslag till — — — församlingsdelegerades beredningsutskott.

Beredningsutskottets förslag till utgifts- och inkomststat skall av församlingsdelegerade upptagas till granskning och fastställelse före den 1 oktober. Därvid skola de anslag, som först då föreslås till beviljande, samt därmed sammanhängande frågor särskilt bliva föremål för överläggning och avgörande.

64 §.

Med det belopp för skattekröna och skatteöre, som bestämts till utdebitering för ett år, skall utgöras dels sådan avgift, som ingår i preliminär skatt för inkomst under detta år, dels ock sådan avgift, som ingår i den slutliga skatt som påföres på grund av nästföljande års taxering.

Vad kyrkofullmäktige och församlingsdelegerade beslutat till utdebitering för skattekröna och skatteöre för nästkommande år skall allt efter ändamålets beskaffenhet, genom kyrkorådet, skolrådet eller biblioteksstyrelse samt, vad angår av församlingsdelegerade beslutad avgift, genom delegerades ordförande delgivas överståthållarämbetet. Samtidigt skall till överståthållarämbetet lämnas uppgift om det sammanlagda belopp, som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

Om debitering och uppbörd av avgift, som i första stycket sägs, gäller vad därom särskilt är stadgat.

Församling och den kyrkliga samfälligheten äga av statsverket uppbära de avgifter, som debiteras enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen.

Församling och den kyrkliga samfälligheten äga av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämnda förskott avräknas mot de avgifter, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som vid utgången av ett år utgör församlings eller den kyrkliga samfällighetens fordran hos statsverket, skall överståthållarämbetet under nästföljande år utanordna till kyrkorådet, skolrådet, biblioteksstyrelsen eller församlingsdelegerades kassaförvaltare med en fjärdedel å var och en av dagarna den 15 februari, den 15 maj, den 15 augusti och den 15 november.

Överståthållarämbetet skall senast den 15 februari till kyrkorådet, skolrådet, biblioteksstyrelsen eller församlingsdelegerades kassaförvaltare överlämna för nästföregående år upprättad redovisning över församlingen eller den kyrkliga samfälligheten tillkommande och till nämnda råd, styrelse eller kassaförvaltare utanordnade medel. Närmare föreskrifter angående dylik redovisning meddelas av Konungen.

69 §.

1 mom. För att — — — avses; eller

c) utgifter, som erfordra utdebitering under längre tid än fem år.

Hurusom beslut — — — kommunal fondbildning.

Beslut, som — — — till Konungen.

2 mom. Församling äger, utan att Konungens fastställelse å beslut därom erfordras, upptaga lån motsvarande sammanlagt hälften av den summa, som vid utgången av nästföregående år utgör församlingens fordran hos statsverket enligt 64 §. Lån, som här avses, skall vara ställt att återbetalas inom fem år och, därest lånetiden är mer än ett år, att årligen avbetalas; dock

må församling vid förvärv av in-tecknad egendom övertaga betalningsansvar även för sådan i egendomen in-tecknad gäld, som är ställd att betalas inom längre tid eller i annan ordning.

Lån, som — — — nytt lån.

Nyttjar församling — — — nyttjade fondmedel.

Med lån — — — även borgen.

Av Konungen — — — upptaga lånet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 64 § fjärde stycket äger icke tillämpning i fråga om församlingsavgifter, som förfalla till betalning före den 1 januari 1947.

2) Fastighetsskatt på grund av 1946 och 1947 års taxeringar utgöres för skattekrona och skatteöre med belopp, som beslutats till utdebitering för år 1947 respektive år 1948.

3) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äga församling och den kyrkliga samfälligheten av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

F ö r s l a g

till

lag om ändrad lydelse av 1 och 13 §§ lagen den 12 juni 1931 (nr 201) angående kyrkofullmäktige och kyrkonämnd i Göteborg.

Härigenom förordnas, att 1 och 13 §§ lagen den 12 juni 1931 angående kyrkofullmäktige och kyrkonämnd i Göteborg skola erhålla följande ändrade lydelse.

1 §.

Samtliga Göteborgs stads territoriella församlingar skola för vården om de angelägenheter, som avses i 2 § c), d), e), f), g) och j) i lagen den 6 juni 1930 om församlingsstyrelse bilda en kyrklig samfällighet. I följd härav skola församlingarnas tillhörigheter ävensom de avgifter, som utdebiteras för kyrkoväsendet eller eljest inflyta, användas för samfällighetens behov.

13 §.

Det åligger kyrkonämnden att årligen före den 1 oktober upprätta och till kyrkofullmäktiges ordförande avlämna förslag till utgifts- och inkomststat för det nästföljande kalenderåret. För detta ändamål skola de särskilda församlingarnas kyrkoråd och beträffande Kristine territoriella församling dess och Tyska församlingens gemensamma nämnd före den 15 september till kyrkonämnden avgiva sina specialförslag över utgifter och inkomster.

Kyrkonämndens förslag till utgifts- och inkomststat skall av kyrkofullmäktige upptagas till granskning och fastställelse före oktober månads utgång.

Å statens — — — tillkommer samfälligheten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

F ö r s l a g

till

lag angående ändring i vissa delar av lagen den 13 juni 1919 (nr 293) om ordning och villkor för ändring i kommunal och ecklesiastik indelning.

Härigenom förordnas att 17, 19 och 41 §§ lagen den 13 juni 1919 om ordning och villkor för ändring i kommunal och ecklesiastik indelning¹ skola upphöra att gälla samt att 7 och 39 §§ samma lag skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

7 §.

Vid fördelning — — — att tillhöra;
att annan i uppgörelsen — — — finnes skäligt.

39 §.

Angående utdebiteringen av de avgifter till ändrad eller nybildad församling, vilka året innan ändringen träder i kraft beviljas till täckande av nästföljande årets utgifter äge vad i 15 § är stadgat om kommun motsvarande tillämpning.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946; dock skola bestämmelserna i 7 § i dess äldre lydelse fortfarande äga tillämpning i fråga om kommunalutskyld, som förfaller till betalning före den 1 januari 1947.

¹ Senaste lydelse av 19 § se 1930:257.

F ö r s l a g
till
**lag angående ändrad lydelse av 37 och 39 §§ lagen den 26 november
1920 (nr 796) om val till riksdagen.**

Härigenom förordnas, att 37 och 39 §§ lagen den 26 november 1920 om val till riksdagen skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

37 §.

För varje valdistrikt skall röstlängd upprättas av lokal skattemyndighet.

39 §.

Senast den 30 juni skall röstlängd vara avsänd eller avlämnad för landet till ordföranden i valnämnden och i stad till magistraten.

Envar, som — — — avskrift därav.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947.

F ö r s l a g
till
**lag angående ändrad lydelse av 6 och 9 §§ kommunala vallagen
den 6 juni 1930 (nr 253).**

Härigenom förordnas, att 6 och 9 §§ kommunala vallagen den 6 juni 1930 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

6 §.

Varje år skall röstlängd för kommunalval och kommunala beslut upprättas av lokal skattemyndighet.

9 §.

Senast den 30 juni skall röstlängden vara upprättad och avsänd eller avlämnad på landet till valnämndens ordförande och i stad till magistraten.

Envar äger — — — avskrift därav.

Vad i — — — detta kapitel.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947.

F ö r s l a g

till

lag angående ändrad lydelse av 7 § 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården.

Härigenom förordnas, att 7 § 2 mom. lagen den 14 juni 1918 om fattigvården¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

7 §.

2 mom. Fattigvårdssamhälle, som — — — valförrättare; samt att utdebitering, som fattigvårdsstämman beslutat, skall anmälas hos de särskilda kommunernas kommunalnämnder, vilka det åligger att på sätt i lagen om kommunalstyrelse på landet är stadgat härom underrätta länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet för debitering och uppbörd av utdebiterat belopp i samband med övriga kommunalutskylder samt, sedan avgifterna utanordnats av länsstyrelsen, avlämna medlen till fattigvårdsstyrelsen.

Konungen äger, — — — inom samhället.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

F ö r s l a g

till

förordning angående ändring i förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel.

Härigenom förordnas, att 3 och 5 §§ förordningen den 31 december 1945 om utdebitering av tingshusmedel samt övergångsbestämmelserna till samma förordning skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

3 §.

Sedan utgifts- och inkomststaten fastställts, skola länsstyrelsen och vederbörande lokala skattemyndighet ofördröjligen underrättas om det belopp för skattekrona och skatteöre, som bestämts till utdebitering för nästkom-

¹ Senaste lydelse av 7 § 2 mom. se 1920:390.

mande år. Samtidigt skall länsstyrelsen underrättas om det sammanlagda belopp, som för nämnda år beslutats till utdebitering på grundval av det löpande årets taxering till kommunal inkomstskatt.

5 §.

Tingshusbyggnadsskyldige äga av statsverket uppbära de tingshusmedel, vilka debiteras i förhållande till det antal skattekronor och skatteören som enligt bestämmelserna i kommunalskattelagen påförts de skattskyldiga inom tingslaget.

Tingshusbyggnadsskyldige äga av statsverket såsom förskott under visst år uppbära det belopp, som på grundval av nästföregående års taxering till kommunal inkomstskatt beslutats till utdebitering för det ifrågavarande året. Nämnda förskott avräknas mot de tingshusmedel, som debiteras på grundval av taxeringen under det därefter följande året.

Belopp, som — — — 15 november.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1946.

Genom denna — — — av tingshusmedel.

I samband med denna förordnings ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, följande iakttagas:

1) Bestämmelsen i 5 § första stycket äger icke tillämpning i fråga om tingshusmedel, som förfalla till betalning före den 1 januari 1947.

2) Äldre ordning skall tillämpas vid bestämmande av det belopp för skattekrona och skatteöre, varmed skola utgöras *dels* tingshusmedel för inkomst på grund av 1946 års taxering, till den del dessa medel icke enligt nyssnämnda övergångsbestämmelser efterskänkas, *dels ock* tingshusmedel för fastighet på grund av nämnda års taxering.

3) Tingshusmedel för fastighet på grund av 1947 års taxering utgöras för skattekrona och skatteöre med det belopp, som beslutats till utdebitering för år 1948.

4) Utan hinder av vad i ovannämnda övergångsbestämmelser stadgas om efterskänkande till viss del av fastighetsskatt på grund av 1947 års taxering äga tingshusbyggnadsskyldige av statsverket uppbära nämnda skatt med det belopp, som skulle hava debiterats om sådant efterskänkande icke ägt rum.

5) Vad i förordningen den 30 juni 1933 om debitering och uppbörd av tingshusmedel stadgas angående ersättning skall, med iakttagande av vad nedan stadgas, alltjämt äga tillämpning i fråga om tingshusmedel, som förfalla till betalning före den 1 januari 1947.

6) Ersättning som enligt den under 5) omförmälda förordningen utgår till häradskrivare för debitering av tingshusmedel skall, såvitt angår tingshusmedel, som förfalla till betalning under tiden den 1 juli—den 31 december 1946, i stället tillfalla statsverket.

För det förberedande arbete för debitering av nämnda tingshusmedel, som utförts före den 1 juli 1946, äger häradskrivare uppbära ersättning enligt grunder som Kungl. Maj:t bestämmer.

Förslag
till
förordning om ändring i uppbördsförordningen
den 31 december 1945 (nr 896).

Härigenom förordnas, att 1 §, 28 §, 30 §, 42 §, 47 §, 56 §, 61 §, 62 §, 89 § 2 mom., 103 § 1 mom. och 111 § uppbördsförordningen den 31 december 1945 samt övergångsbestämmelserna till samma förordning skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

1 §.

Med skatt förstås i denna förordning, där icke annat angives, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet, utskiftnings-skatt, ersättningskatt, allmän kommunalskatt, landstingsmedel, tingshusmedel, skogsaccis, skogsvårdsavgifter, pensionsavgifter enligt lagen om folkpensionering, olycksfallsförsäkringsavgifter, som avses i § 1 förordningen den 31 mars 1922 angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, ävensom annuiteter å avdikningslån och å förskott för avlösning av frälseräntor.

28 §.

Skatt skall — — — under uppbördstermin.

Uppbördsterminerna under uppbördsåret äro sex och infalla under tiden från och med den 6 till och med den 13 i månaderna mars, maj, juli, september, november och januari; dock att under sön- eller helgdag uppbörd förrättas endast i den utsträckning generalpoststyrelsen bestämmer. Skulle uppbördstermin med tillämpning av nyss angivna regel börja å sön- eller helgdag, skall uppbördsterminen i stället taga sin början å nästföljande vardag, därvid slutdagen i motsvarande mån förskjutes.

Kungl. Maj:t må om särskilda omständigheter därtill föranleda, efter generalpoststyrelsens hörande, föreskriva att uppbördstermin under viss månad skall infalla under annan tid än nyss sagts.

30 §.

Vid debitering av preliminär B-skatt skall iakttagas:

att pensionsavgift uträknas med tillämpning av 19 § lagen om folkpensionering, därvid iakttages att sådan avgift icke påföres någon för inkomstår före det, under vilket han fyller sjutton år, eller efter det, under vilket han fyllt sextiofem år;

att i — — — och tingslag.

42 §.

Debetsedel å fastighetsskatt jämte annuiteter, varom i 1 § sägs, skall med tillhörande skatteanvisningar senast den 25 augusti under taxeringsåret samt debetsedel å annan slutlig skatt, i förekommande fall med därtill hörande skatteanvisningar för inbetalning av den kvarstående skatten, senast den 10 december under taxeringsåret med posten utan kostnad för den skattskyldige tillställas denne under adress, som är angiven i mantalslängd, taxeringslängd eller befolkningsregistret eller anmälts till den lokala skattemyndigheten.

Debetsedel, avseende — — — under inkomståret.

Debetsedel, som — — — före inkomståret.

Har skattskyldig — — — före inkomståret.

Har skattskyldig — — — och skattetabell.

47 §.

Då löneavdrag — — — till arbetsgivaren.

Tillträder arbetstagaren — — — anställningen tillträts.

Har i fall, då löneavdrag skall verkställas, debetsedel avseende preliminär skatt icke överlämnats till arbetsgivaren, skall löneavdrag verkställas med tjugufem procent eller, såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus, med femton procent av det vid varje avlöningstillfälle utbetalade beloppet. Därest arbetstagaren åtnjuter jämväl naturaförmån varom i 8 § första stycket sägs, skall löneavdraget beräknas jämväl å naturaförmånens värde för den tid löneutbetalningen avser. Det belopp, som skall avdragas, avrundas till närmast lägre hela krontal.

Har arbetstagaren i fall, då löneavdrag för kvarstående skatt skall verkställas, icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel upptagande sådan skatt senast den 25 januari året näst efter taxeringsåret eller, om arbetstagaren först därefter tillträder anställning, senast fem dagar efter anställningens början, har arbetsgivaren att så snart ske kan göra anmälan härom hos den lokala skattemyndigheten i orten. Därest denna haft att utfärda debetsedel, skall myndigheten skyndsamt utfärda ny debetsedel och översända densamma till arbetsgivaren. I annat fall har myndigheten att skyndsamt lämna meddelande till den lokala skattemyndighet, som haft att utfärda debetsedel, och har sistnämnda myndighet att förfara på sätt nyss sagts. Ny debetsedel bör vara arbetsgivaren tillhanda senast före ingången av den månad, under vilken vederbörlig uppbördstermin infaller.

56 §.

Skattskyldig, vars skattebetalningsförmåga på grund av arbetslöshet eller sjukdom eller eljest oförvållat blivit nedsatt, må beviljas anstånd med erläggande av kvarstående eller tillkommande skatt, som förfaller till betalning under högst två av de uppbördsterminer, vilka utlöpa närmast efter det ansökan om anstånd gjorts. Anståndstiden må bestämmas till längst ett år efter utgången av den månad, varunder den första av nyssnämnda terminer infal-

ler, dock att anstånd med erläggande av fastighetsskatt jämte annuiteter, varom i 1 § sägs, icke må beviljas för längre tid än att den i 17 kap. 6 § handelsbalken stadgade förmånsrätten för dylik skatt kan göras gällande.

61 §.

1 mom. Skatt, som — — — omförmält postgirokonto.

För skattskyldig — — — sådan skatt.

Inbetalning av skatt under uppbördstermin må ock kunna fullgöras sålunda, att skattebeloppet medelst girering överföres till postgirokontorets skatteavdelning. För att dylik inbetalning skall anses fullgjord under uppbördsterminen, skall försändelse innehållande girokort jämte skatteanvisning eller skatteanvisningar för uppbördsterminen ävensom, i sistnämnda fall, summerad förteckning i två exemplar över de olika skattebeloppen hava inkommit till postanstalt senast å terminens sista dag.

Arbetsgivare med flera än tjugufem arbetstagare äger att, förutom på sätt i första och tredje styckena sägs, inbetala arbetstagarnas under uppbördstermin förfallande skatt sålunda, att det sammanlagda skattebeloppet antingen medelst inbetalningskort eller girokort inbetalas eller överföres till postgirokontot för skatteavdelningen vid postkontor i residensstaden eller ock översändes till vederbörande penninginrättning; samtidigt skola skatteanvisningar för uppbördsterminen jämte summerad förteckning i två exemplar över de olika skattebeloppen insändas till skatteavdelningen eller penninginrättningen. För att sådan inbetalning skall anses verkställd under uppbördsterminen, skall försändelsen hava inkommit till postanstalt eller till penninginrättningen senast å terminens sista dag.

2 mom. Sker inbetalning av skatt med företeende av debetsedel, skall postanstalt eller penninginrättning frånskilja och behålla den skatteanvisning, enligt vilken betalningen erlägges, samt till den, som verkställer inbetalningen, återställa debetsedeln, kvitterad i överensstämmelse med anvisningar å densamma. Verkställs inbetalning samtidigt enligt minst tio debetsedlar, må i stället vid inbetalningen lämnas interimskvitto, upptagande namn och, om så erfordras, adress å den, som verkställer inbetalningen, samt debetsedlarnas antal och det belopp som sammanlagt erlägges. Snarast därefter skola debetsedlarna, vederbörligen kvitterade, mot återbekommande av interimskvittot återställas till den, som verkställt inbetalningen.

Har skatt inbetalats i den ordning, som i 1 mom. tredje eller fjärde stycket sägs, skall vederbörande skatteavdelning eller penninginrättning till den, som verkställt inbetalningen eller gireringen, översända särskilt kvitto beträffande varje skatteanvisning. Sådant kvitto skall fastsättas på debetsedeln av den skattskyldige eller, om kvittot avser skatt som inbetalats av arbetsgivare för arbetstagare, av arbetsgivaren.

Kvitto, meddelat — — — mot statsverket.

3 mom. Då särskilda skäl därtill äro må Kungl. Maj:t, efter hörande av generalpoststyrelsen, medgiva att viss arbetsgivare eller viss grupp av arbetsgivare må inbetala skatt för arbetstagare eller att kvitto å erlagt skattebelopp må utfärdas i annan ordning än i 1 och 2 mom. sägs.

62 §.

Har skattskyldig — — — hundratal kronor.

Inbetalas skatt i den ordning, som i första stycket sägs, skall postanstalt förfara på sätt i 61 § 2 mom. första stycket sägs samt därjämte förse skatteanvisningen med frimärke till belopp, motsvarande den erlagda särskilda avgiften.

89 §.

2 mom. Har riksräkenskapsverket — — — erlagt belopp.

Envar, som eljest vinner nedsättning i eller befrielse från honom påfordrad slutlig eller tillkommande skatt, äger att genom länsstyrelsen i det län, där debiteringen skett, kostnadsfritt återbekomma vad han för mycket erlagt. Återbetalning av för mycket erlagt olycksfallsförsäkringsavgift skall dock ske genom riksförsäkringsanstalten.

Därest någon — — — avgiftens belopp.

103 §.

1 mom. Hörsammar icke skattskyldig anmaning att avlämna preliminär självdeklaration eller att fullständiga sådan deklaration, eller underlåter arbetsgivare eller — — — lämpligt vite.

Då fråga — — — sig förfallen.

111 §.

Om debitering, uppbörd, indrivning och redovisning av skatt i Stockholm skall gälla, utöver eller i stället för vad i denna förordning är stadgat, vad Kungl. Maj:t därom särskilt förordnar.

Denna förordning — — — års ingång.

Genom denna förordning upphävas uppbörsreglementet den 14 december 1917 (nr 838), restindrivningsförordningen den 13 november 1931 (nr 394) samt förordningen den 30 april 1943 (nr 207) om preskription av utskylder m. m., så ock vad eljest finnes stadgat stridande mot denna förordnings bestämmelser.

I samband med denna förordnings ikraftträdande, skall följande iakttagas:

1) Skattskyldig är, med de inskränkningar som följa av vad nedan under 2)—4) sägs, befriad från att erlagga:

A. av skatter, som skulle hava utgått på grund av 1946 års taxering,

a) halva beloppet av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet och landstingsmedel samt halva beloppet av de tingshusmedel, som uppbäras i samband med kronouppbörderna, därvid om brutet öretal uppkommer, det belopp som skall efterskänkas avrundas till närmast högre öretal,

b) allmän kommunalskatt samt tingshusmedel, som uppbäras i samband därmed,

dock att befrielsen icke skall gälla beträffande fastighetsskatt; samt

B. av skatter, som skulle hava utgått på grund av 1947 års taxering, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet, landstingsmedel, tingshusmedel samt allmän kommunalskatt, dock att befrielsen skall avse blott två tredjedelar av fastighetsskatten, därvid om brutet öretal uppkommer, det belopp som skall efterskänkas avrundas till närmast högre öretal.

2) Den under 1) stadgade befrielsen skall icke avse skatt, som på grund av eftertaxering år 1946 eller 1947 påföres för år 1945 eller tidigare år.

3) Har skattskyldig under år 1945 eller 1946 eller motsvarande räkenskapsår redovisat en sammanräknad nettoinkomst, som överstiger vad han normalt redovisar såsom inkomst, skall den under 1) stadgade skattebefrielsen icke avse den del av skatterna, som belöper på inkomstökningen, i den mån denna berott på åtgöranden av den skattskyldige eller av juridisk person, i vilken den skattskyldige är delägare, i syfte att erhålla befrielse från att erlägga skatt eller på annan därmed jämförlig omständighet; dock att vad nyss sagts skall gälla endast om den ifrågavarande inkomstökningen uppgår till minst 1 000 kronor. Å inkomstökningen skall vid tillämpning av förut angivna regel anses belöpa så stor del av skatterna, som motsvarar skillnaden mellan, å ena sidan, de å den beskattningsbara inkomsten eller det beskattningsbara beloppet i dess helhet belöpande skatterna och, å andra sidan, de skatter som skulle hava utgått därest ifrågavarande belopp icke ingått i inkomsten.

Vid tillämpning av bestämmelserna i föregående stycke skall såsom normalt redovisad inkomst anses medeltalet av de sammanräknade nettoinkomsterna under åren 1942—1944 eller motsvarande räkenskapsår, dock att, om detta medeltal uppenbarligen icke motsvarar den normala inkomsten, skälig jämkning av beloppet skall ske.

4) Vad ovan under 3) stadgats skall, ändå att inkomstökningen icke berott på åtgöranden som där sägs eller annan därmed jämförlig omständighet, äga motsvarande tillämpning beträffande

a) inkomstökning, som motsvaras av en genom tidigare nedskrivning bildad, under beskattningsåret framkommen dold reserv i lager av tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, eller i rättighet till leverans av dylika tillgångar enligt ej fullgjort köpekontrakt eller i tillgångar för stadigvarande bruk eller som motsvaras av återvinning av belopp, varmed fordran tidigare nedskrivits,

b) inkomstökning, som sammanhänger med att den skattskyldige i räkenskaperna för ifrågavarande år verkställt nedskrivning eller avskrivning å tillgångar eller gjort avsättning till pensions- eller personalstiftelse eller vidtagit andra vinstreglerande åtgärder i mindre omfattning än som i genomsnitt skett i räkenskaperna för åren 1942—1944 eller motsvarande räkenskapsår.

c) inkomstökning, som motsvaras av realisationsvinst,

d) inkomstökning, som är att hänföra till verkställd omläggning av räkenskapsåret eller, såvitt angår inkomst av jordbruksfastighet, till verkställd omläggning av inkomstberäkningen till att ske enligt bokföringsmässiga grunder, samt

e) inkomstökning i anledning av att inkomstbelopp, som rätteligen är hänförligt till ett tidigare beskattningsår, upptagits som intäkt under år 1945 respektive år 1946 eller motsvarande räkenskapsår på grund av stadgandet i 28 § 2 mom. kommunalskattelagen eller på grund av stadgandena i någon av följande förordningar nämligen förordningen den 30 maj 1941 (nr 360) med särskilda bestämmelser beträffande taxering för inkomst under vissa år av ersättning på grund av försäkring för förlust av fartyg eller köpeskilling vid avyttring av fartyg, förordningarna i samma ämne den 19 juni 1942 (nr 410), den 17 juni 1943 (nr 400), den 26 maj 1944 (nr 276) och den 8 juni 1945 (nr 295), förordningen den 30 juni 1943 (nr 490) med särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1943 stormfälld skog samt förordningen den 29 juni 1945 (nr 483) med särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1945 avyttrad brännved eller massaved m. m.

5) Länsstyrelsen skall övervaka, att taxeringsnämnderna i samband med 1947 års taxering *dels* uppgöra förteckningar över sådana skattskyldiga, beträffande vilka det med hänsyn till innehållet av avgivna självdeklarationer eller eljest kan antagas, att skattskyldighet för inkomstökning under år 1946 eller motsvarande räkenskapsår kommer att föreligga jämligt stadgandena under 3) och 4), *dels ock* i erforderlig omfattning komplettera de motsvarande förteckningar, som av taxeringsnämnderna enligt särskilda bestämmelser uppgjorts i samband med 1946 års taxering.

Det skall ankomma på den prövningsnämnd, som har att pröva skattskyldigs taxering år 1946, respektive år 1947, att i samband med 1947 års taxering fastställa, om skattskyldig har att erlægga skatt jämligt stadgandena under 3) och 4). Innan beslut härom fattas skall den skattskyldige beredas tillfälle yttra sig i ärendet. Om besvär över sådant beslut skall gälla vad i allmänhet är stadgat angående fullföljd av talan mot prövningsnämnds beslut.

Taxeringsintendent samt medlem av prövningsnämnd må jämväl efter utgången av taxeringsåret 1947 framställa yrkande angående påföring av skatt för inkomst, som under 3) och 4) avses. I fråga om yrkande angående påföring av skatt för inkomst, som nyss sagts, skall vad i 97 a § andra stycket samt 104 a § andra stycket taxeringsförordningen är stadgat icke äga tillämpning.

Därest efter anförda besvär eller eljest taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1946 eller 1947 ändras eller påföres någon, skall samtidigt vidtagas därav betingad ändring i fråga om påföring av skatt för inkomst som under 3) och 4) avses.

6) För inkomst, som under 3) och 4) avses, skola utgå de skatter, vilka ingå i preliminär skatt för inkomst under år 1947, respektive 1948. För sådan inkomst, hänförlig till år 1945 eller motsvarande räkenskapsår, skola statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, landstingsmedel och de lingshusmedel, vilka uppbäras i samband med kronouppbörd, utgå enligt den skatteprocent, respektive den kommunala utdebitering, som gäller för skatt på grund av

1946 års taxering, samt kommunal inkomstskatt enligt den kommunala utdebitering, som gäller för preliminär skatt för inkomståret 1947. Skatt för dylik inkomst, vilken är hänförlig till år 1946 eller motsvarande räkenskapsår, skall utgöras efter den statliga skatteprocent och den kommunala utdebitering, som gäller för preliminär skatt för inkomståret 1948.

Skatt, som under 3) och 4) avses, skall för inkomst, hänförlig till år 1945 eller motsvarande räkenskapsår, reduceras med hälften av i nämnda skatt ingående statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, landstingsmedel och tingshusmedel, dock att reduktion med avseende å tingshusmedel skall ske endast om dessa medel uppbäras i samband med kronouppbörderna.

Lokal skattemyndighet har att med motsvarande tillämpning av bestämmelserna i 32 § bestämma, under vilka uppbördsterminer under uppbördsåret 1948—1949 uppbörd skall ske av skatt som i nästföregående båda stycken avses. Har skattskyldig att erlägga sådan skatt för inkomstökning under såväl år 1945 som år 1946 (motsvarande räkenskapsår) äger lokal skattemyndighet bestämma att uppbörd, såvitt angår skatt för inkomstökning under det senare året, må ske under uppbördsterminer under uppbördsåret 1949—1950.

7) Utskylder ävensom annuiteter å avdikningslån, som skola upptagas å kronodebetsedel för år 1946, skola i sin helhet erläggas under första uppbördsterminen eller å första uppbördsstämman. Fastighetsskatt, som påföres på grund av 1946 och 1947 års taxeringar, skall erläggas under uppbördsterminerna i mars, maj och juli månader år 1947, respektive under uppbördsterminen i mars månad år 1948. Under sistnämnda uppbördstermin år 1948 skola jämväl erläggas annuiteter, varom i 1 § förmäles. Debetsedel å fastighetsskatt respektive å fastighetsskatt jämte nyssnämnda annuiteter skall med tillhörande skatteanvisningar tillställas skattskyldig senast den 25 februari 1947 respektive 1948.

8) Skatt, som påföres på grund av eftertaxering, verkställd under år 1946, skall förfalla till betalning under en eller flera uppbördsterminer under uppbördsåret 1947—1948. Lokal skattemyndighet bestämmer, under vilken eller vilka uppbördsterminer skatten sålunda skall förfalla till betalning. Därvid skola tillämpas enahanda grunder, som enligt 32 § gälla för skatt som där avses.

9) Äldre bestämmelser skola fortfarande äga tillämpning i fråga om skatt, som förfallit till betalning före den 1 januari 1947. Äldre bestämmelser skola likaledes i tillämpliga delar gälla i fråga om debitering och uppbörd av skogsaccis, som påföres på grund av taxering eller eftertaxering år 1946 och förfaller till betalning efter den 31 december 1946.

Vid tillämpning av vad nyss sagts skall följande iakttagas.

De åtgärder, som erfordras för debitering av den skatt, som förfaller till betalning vid uppbördsterminen eller uppbördsstämman för uppbörd av kronoutskylder i november 1946, skola från och med den 1 juli nämnda år vidtagas av lokal skattemyndighet. I stad med egen uppbördsförvaltning skall ifrågavarande myndighet ombesörja jämväl uppbörd av nämnda skatt, dock att magistrat skall fullgöra de uppgifter, som enligt § 13 uppbördsreglemen-

tet ankomma å densamma. I stad med magistrat, som tillhör fögderi, skall uppbörd av nyss omförmälda skatt verkställas genom postverkets försorg.

I stad med magistrat skall det från och med den 1 juli 1946 ankomma på utmätningsmannen att begära handräckning för uttagande av ogulden skatt. Efter indrivning influen skatt, som utgöres av kronoutskylder, skall redovisas, i stad med egen uppbördsförvaltning till den lokala skattemyndigheten och i annan stad med magistrat till länsstyrelsen. Vad nyss sagts skall äga motsvarande tillämpning beträffande anmälan till avkortning och avskrivning av sådan skatt och upprättande av balanslängd däröver.

- 10) Under år — — — hela krontal.
- 11) Skattskyldig eller — — — lokala skattemyndigheten.
- 12) De ytterligare — — — av Kungl. Maj:t.

F ö r s l a g

till

förordning om tillägg till förordningen den 2 maj 1919 (nr 200) angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.

Härigenom förordnas, att till förordningen den 2 maj 1919 angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.¹ skall fogas följande tillägg:

Vad sålunda stadgats gäller ej med avseende å återbetalning av utskylder och avgifter, som uppbäras på sätt i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) är stadgat.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1947.

Genom denna förordning upphäves förordningen den 2 april 1937 (nr 98) om tillägg till förordningen den 2 maj 1919, nr 200, dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla beträffande pensionsavgift, som förfallit till betalning före den 1 januari 1947.

¹ Senaste lydelse se 1937:98.

F ö r s l a g

till

lag om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till lagen den 31 december 1945 (nr 900) angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis, m. m.

Härigenom förordnas

dels att övergångsbestämmelserna till lagen den 31 december 1945 angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis skola hava följande ändrade lydelse:

»Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947.

I samband med denna lags ikraftträdande skall, förutom vad i övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896) stadgas, iakttagas att bestämmelsen i 16 § tredje stycket icke äger tillämpning i fråga om skogsaccis som påföres på grund av taxering eller eftertaxering år 1946 och förfaller till betalning efter 1946 års utgång.»

dels ock att 16 § lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

16 §.

Sedan skattesatsen — — — skattemyndighet härom.

Om debitering — — — i uppbördsförordningen.

Kommun, församling, skoldistrikt och särskilt fattigvårdssamhälle äga av statsverket uppbära den skogsaccis, som debiteras enligt bestämmelserna i denna lag.

Belopp, som — — — 15 november.

Länsstyrelsen skall — — — Kungl. Maj:t.

I fråga om ikraftträdandet av denna lag skola, såvitt angår ändringen i 16 §, gälla enahanda bestämmelser som enligt vad ovan stadgats skola gälla med avseende å lagen den 31 december 1945, nr 900.

¹ Senaste lydelse se 1945:900.

F ö r s l a g

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 15 § 2 mom. och 55 § kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ ävensom anvisningarna till sistnämnda paragraf¹ skola upphöra att gälla samt att 75 § 1 och 2 mom. samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

75 §.

1 mom. Har här i riket bosatt skattskyldig avlidit och efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och har dödsboet att på grund av taxering för inkomst enligt denna lag erlægga kvarstående eller tillkommande skatt under uppbördstermin, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, äger beskattningsnämnd, där ömmande omständigheter äro för handen, att efter framställning från dödsboet medgiva befrielse från erläggande helt eller delvis av nämnda skatt. Befrielse som nyss sagts må avse skatt, som påförts den avlidne eller, såvitt angår det beskattningsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom. Befrielse må dock icke avse skatt, som påförts på grund av eftertaxering och som rätteligen skolat erläggas under uppbördstermin, vilken ägt rum före dödsfallet.

Framställning som avses i första stycket skall avlämnas senast under andra kalenderåret efter dödsåret.

2 mom. Har här i riket bosatt skattskyldig avlidit och efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och har dödsboet att erlægga fastighetsskatt under uppbördstermin, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, äger beskattningsnämnd, där behållningen i boet efter den avlidne ej överstigit 40 000 kronor och synnerligen ömmande omständigheter äro för handen, att efter framställning från dödsboet medgiva befrielse från erläggande helt eller delvis av nämnda skatt. Befrielse som nyss sagts må avse skatt, som påförts den avlidne eller, såvitt angår det taxeringsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom.

Framställning som avses i första stycket skall avlämnas senast under andra kalenderåret efter dödsåret.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947. I fråga om skattskyldig, som avlidit före nämnda dag, samt dödsbo efter sådan skattskyldig skola äldre bestämmelser fortfarande äga tillämpning.

¹ Senaste lydelse se 1940:137.

Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att 23 § förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt¹ skall upphöra att gälla samt att 24 § 1 mom. samma förordning¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

24 §.

1 mom. Har här i riket bosatt skattskyldig avlidit och efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och har dödsboet att på grund av taxering för inkomst eller förmögenhet enligt denna förordning erlagga kvarstående eller tillkommande skatt under uppördstermin, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, äger beskattningsnämnd, där ömmande omständigheter äro för handen, att efter framställning från dödsboet medgiva befrielse från erläggande helt eller delvis av nämnda skatt. Befrielse som nyss sagts må avse skatt, som påförts den avlidne eller, såvitt angår det beskattningsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom. Befrielse må dock icke avse skatt, som påförts på grund av eftertaxering och som rätteligen skolat erläggas under uppördstermin, vilken ägt rum före dödsfallet.

Framställning som avses i första stycket skall avlämnas senast under andra kalenderåret efter dödsåret.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1947. I fråga om skattskyldig, som avlidit före nämnda dag, samt dödsbo efter sådan skattskyldig skola äldre bestämmelser fortfarande äga tillämpning.

---

¹ Senaste lydelse se 1940:138.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 7 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet.

Härigenom förordnas, att 7 § förordningen den 17 juni 1938 om särskild skatt å förmögenhet¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

7 §.

Har här i riket bosatt skattskyldig avlidit och efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och har dödsboet att på grund av taxering för förmögenhet enligt denna förordning erlægga kvarstående eller tillkommande skatt under uppbördstermin, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, äger beskattningsnämnd, där ömmande omständigheter äro för handen, att efter framställning från dödsboet medgiva befrielse från erläggande helt eller delvis av nämnda skatt. Befrielse som nyss sagts må avse skatt, som påförts den avlidne eller, såvitt angår det beskattningsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom. Befrielse må dock icke avse skatt, som påförts på grund av eftertaxering och som rätteligen skolat erläggas under uppbördstermin, vilken ägt rum före dödfallet.

Framställning som avses i första stycket skall avlämnas senast under andra kalenderåret efter dödsåret.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1947. I fråga om skattskyldig, som avlidit före nämnda dag, samt dödsbo efter sådan skattskyldig skola äldre bestämmelser fortfarande äga tillämpning.

---

¹ Senaste lydelse se 1940:139.

F ö r s l a g

till

förordning om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till förordningen den 31 december 1945 (nr 898) angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att övergångsbestämmelserna till förordningen den 31 december 1945 angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skola erhålla följande ändrade lydelse.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1947; dock att bestämmelsen i 20 § skall träda i kraft den 1 januari 1946.

I samband med denna förordnings ikraftträdande skall följande iakttagas:

1) I fråga om eftertaxering för år 1946 eller tidigare år skola äldre bestämmelser fortfarande gälla.

2) Bestämmelserna i 2, 4 och 6 §§ i deras äldre lydelse skola alltjämt äga tillämpning i fråga om skatt, som erlagts eller erlägges på grund av 1946 eller tidigare års taxeringar.

3) I fråga om skatt, som påföres på grund av 1946 års taxering, skall 20 § i dess äldre lydelse fortfarande gälla.

4) Vid 1948 års taxering äger skattskyldig åtnjuta avdrag för allmänna skatter med belopp, som motsvarar vad den skattskyldige under det beskattningsår, för vilket taxering sker under år 1947, här i riket erlagt såsom sådan skatt, med undantag av kronoutskylder.

F ö r s l a g

till

fö r o r d n i n g a n g å e n d e ä n d r a d l y d e l s e a v 1 2 4 § 1 m o m. t a x e r i n g s f ö r o r d n i n g e n d e n 2 8 s e p t e m b e r 1 9 2 8 ¹ (n r 3 7 9).

Härigenom förordnas, att 124 § 1 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

1 2 4 §.

1 mom. Besvär enligt 123 § skola, skriftligen avfattade, ingivas till länsstyrelsen i det län, där den överklagade taxeringsåtgärden företagits, eller, i motsvarande fall som i 119 § andra stycket avses, till den mellankommunala prövningsnämnden. Besvären skola ingivas, av skattskyldig inom natt och år efter det han erhållit debetsedel å slutlig eller tillkommande skatt i anledning av den taxering, varom fråga är, och av annan klagande före utgången av kalenderåret näst efter taxeringsåret.

Försummas något — — — motsvarande tillämpning.

Avse besvären det fall, att taxeringsvärde åsatts fastighet å mer än en ort eller att skattskyldig blivit taxerad för samma inkomst eller förmögenhet eller för samma virke å mer än en ort, och har vederbörande erhållit debetsedlar å slutlig eller tillkommande skatt därför å olika tider, räknas besvärstiden från den senaste tidpunkten.

F ö r s l a g

till

fö r o r d n i n g o m ä n d r a d l y d e l s e a v 3 § s a m t 5 § 2 m o m. fö r o r d n i n g e n d e n 2 3 o k t o b e r 1 9 0 8 (n r 1 2 8) a n g å e n d e b e v i l l n i n g s a v g i f t e r f ö r s ä r s k i l d a f ö r m å n e r o c h r ä t t i g h e t e r .

Härigenom förordnas, att 3 § samt 5 § 2 mom. förordningen den 23 oktober 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter² skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

3 §.

Utlänning eller sådan i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke har att under året erlægga kommunal inkomstskatt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande

¹ Senaste lydelse se 1943:855.

² Senaste lydelse av 3 § se 1935:308 och av 5 § 2 mom. se 1924:100.

av handel, med eller utan varuprov, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste magistrat avlämna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här kvarstanna, samt därvid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis erlægga en avgift av etthundra kronor för den första tidrymden av trettio på varandra följande dagar, räknade från och med den dag avgiften erlägges, evad han vill under hela denna tidrymd eller blott en del därav begagna sig av rättigheten, och, om verksamheten utan avbrott fortsättes utöver de första trettio dagarna, av femtio kronor för varje i omedelbar anslutning därtill kommande tidrymd av femton dagar, vilka avgifter skola antingen för längre tid på en gång eller för minst den tidrymd, för vilken vid inbetalandet avgift, enligt vad nyss är sagt, lägst må erläggas, inbetalas till magistrat inom det län, där han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande kvittenset å den erlagda avgiften, vilket uttryckligen bör angiva sista dagen i den tidrymd, för vilken avgift blivit erlagd, vara meddelat å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga rekvisitioner, böra av statskontoret Kungl. Maj:ts befallningshavande tillsändas, för att magistraterna tillhandahållas, och vilka blanketter, som skola lyda dels å etthundra och dels å femtio kronor, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande av vad gällande författningar i avseende å dylik handel stadga.

Den utlänning — — — blivit begången.

Där i — — — erforderliga föreskrifter.

Vad i denna paragraf är stadgat angående magistrat skall beträffande Stockholm avse poliskamreraren.

5 §.

2 mom. Redovisning för de enligt föreskriften i 3 § från statskontoret Kungl. Maj:ts befallningshavande tillsända kvittensblanketter skall av Kungl. Maj:ts befallningshavande till statskontoret avgivas för varje budgetår senast den 15 nästföljande augusti; skolande av magistrat eller, i Stockholm, av poliskamreraren redovisning för de från Kungl. Maj:ts befallningshavande mottagna kvittensblanketter före den 15 juli avgivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande, som har att foga densamma vid sin redovisning till statskontoret. Detta ämbetsverk avlämnar samtliga redovisningshandlingar till riksräkenskapsverket.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1946, dock att 5 § 2 mom. i dess äldre lydelse alltjämt skall äga tillämpning i fråga om redovisning, som skall avgivas för budgetåret 1945/46.

F ö r s l a g

till

förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 205) om erkända skatteförmedlingskassor.

Härigenom förordnas, att förordningen den 30 april 1943 om erkända skatteförmedlingskassor skall upphöra att gälla med utgången av år 1946. Förordningen skall dock alltjämt äga tillämpning i den mån fråga är om betalning av utskylder, med vilkas erläggande skattskyldig vid sistnämnda tidpunkt åtnjuter anstånd enligt förordningen om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor. Från och med den 1 januari 1947 skall emellertid arbetsgivare icke vara skyldig att vid utbetalning av lön eller pension eller vid annan periodisk utbetalning verkställa avdrag med belopp, som enligt för sådan skattskyldig fastställd inbetalningsplan skall till kassan inbetalas.

F ö r s l a g

till

förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 206) om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor.

Härigenom förordnas, att förordningen den 30 april 1943 om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor skall upphöra att gälla med utgången av år 1946. Förordningen skall dock alltjämt äga tillämpning i fråga om betalning av utskylder, med vilkas erläggande skattskyldig åtnjuter anstånd vid sistnämnda tidpunkt. Efter utgången av år 1946 må emellertid beslut icke meddelas om ytterligare anstånd för skattskyldig som i föregående punkt avses.

Förslag

till

lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta.

Härigenom förordnas, att 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

7 §.

Varder införsel — — — viss tidsperiod.

Beviljas införsel — — — bidragens storlek.

Har den underhållsskyldige tillika att vidkännas löneavdrag enligt upp-
bördsförordningen för gäldande av skatt och förslår ej det belopp, som en-
ligt denna lag må innehållas, till gäldande av såväl underhållsbidrag som
skatt, äge införseln företräde.

21 §.

Häftar någon för oguldna debiterade utskylder eller allmänna avgifter,
skola beträffande sådana utskylder eller avgifter jämte stadgad restavgift
denna lags bestämmelser om införsel för underhållsbidrag i tillämpliga delar
lända till efter rättelse med följande tillägg och undantag:

---

3) Beviljas införsel — — — bidragets betalning.

Har gäldenär, hos vilken införsel beviljats till gäldande av utskylder eller
avgifter, att vidkännas jämväl löneavdrag enligt uppborädsförordningen och
förslår ej det belopp, som enligt denna lag må innehållas, till bådadera, må
genom införseln tagas i anspråk allenast den del av nämnda belopp som åter-
står efter löneavdraget.

---

8) Finnes beträffande viss stad eller visst område på landet erforderligt,
att ärenden angående införsel till gäldande av utskylder eller avgifter skola
kunna handläggas jämväl av exekutionsbiträde, äge Konungen därom för-
ordna; och skall i ty fall vad om utmätningsman gäller tillämpas å sådant
biträde.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947. I fråga om utskylder eller
avgifter, som förfallit till betalning före nämnda dag, skall vad i denna lag
stadgas angående restavgift i stället avse indrivningsavgift.

---

¹ Senaste lydelse av 7 § se 1925:71 samt av 21 § se 1944:304.

F ö r s l a g

till

lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen.

Häri genom förordnas, att 20 § konkurslagen skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

20 §.

Kungörelse, som — — — avseende bestämts.

Sedan den bouppteckning, som enligt 54 § skall upprättas, eller förteckning eller anmälan, som i andra stycket av samma paragraf sägs, kommit konkursdomaren tillhanda, låte han genom särskilda kallelsebrev underrätta alla kända inländska och utländska borgenärer om kungörelsens innehåll; skolande sådan underrättelse alltid meddelas utmätningsmannen i gäldenärens hemortskommun.

Breven skola — — — utsatta dag.

Varder sedan — — — ovan sägs.

Om innehållet — — — avlägga bouppteckningsed.

Att i — — — sistnämnda paragraf.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1946.

F ö r s l a g

till

**lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916
(nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete.**

Häri genom förordnas, att 19 § lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

19 §.

Grunderna för — — — av Konungen.

Riksförsäkringsanstaltens beslut — — — blivit erlagt.

Angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten samt om utbetalning till anstalten av dylika avgifter bestämmes av Konung och riksdag.

Försäkringsavgifterna ingå — — — och riksdag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947.

¹ Senaste lydelse av 19 § se 1922:320.

Förslag

till

förordning om ändring i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Härigenom förordnas, att § 1, § 3, § 4 mom. 5 och 6 samt § 7 förordningen den 31 mars 1922 angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

§ 1.

Avgifter för försäkring i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete skola med de i § 2 stadgade undantag uppbäras på sätt i uppbördsförordningen stadgas.

§ 3.

Mom. 1. Det åligger i Stockholm överståthållarämbetet samt i annan stad och på landet lokal skattemyndighet att särskilt för varje uppbördsdistrikt på sätt riksförsäkringsanstalten närmare bestämmer upprätta förteckning över de till distriktet hörande arbetsgivare, vilka skola erlägga avgift för försäkring (*arbetsgivarförteckning*). Denna förteckning skall insändas till riksförsäkringsanstalten, av lokal skattemyndighet före den 15 januari och av överståthållarämbetet successivt under tiden den 15 februari—den 15 mars året näst efter det som förteckningen avser.

Sedan riksförsäkringsanstalten genom anteckning i förteckningen påfört sådana avgifter för försäkring, vilka skola erläggas på sätt i uppbördsförordningen stadgas, skall förteckningen återsändas till överståthållarämbetet före den 15 juni samt till lokal skattemyndighet före augusti månads utgång; dock skall på landet och i stad, som tillhör fögderi, förteckningen, i vad den angår minst halva antalet kommuner inom uppbördsdistriktet, insändas före den 15 augusti. Förteckningen bör angiva

1) den avgiftspliktiges — — — erlagd avgift.

Mom. 2. Sedan avgifterna vederbörligen debiterats, skola arbetsgivarförteckningarna, i vad de angå varje särskild kommun på landet samt stad som tillhör fögderi, före den 1 oktober av lokal skattemyndighet tillställas veder-

¹ Senaste lydelse av § 3 mom. 1 och 2 se 1933:144 samt av § 3 mom. 3 och § 4 mom. 5 se 1937:232.

börande kommunalstämmas ordförande, magistrat eller kommunalborgmästare, som har att under viss bestämd och vederbörligen kungjord tid, ej understigande fjorton dagar, på tillkännagivet, lämpligt ställe hålla förteckningarna, i stad särskilt för varje uppborädsdistrikt, de avgiftspliktiga tillhanda. Förteckningarna böra därefter senast inom oktober månads utgång återsändas till den lokala skattemyndigheten, som har att överlämna desamma till riksförsäkringsanstalten inom tid, som av anstalten bestämmes.

I stad med egen uppborädsförvaltning skola förteckningarna särskilt för varje uppborädsdistrikt i enahanda ordning, i Stockholm genom överståthållarämbetets och i övriga städer genom den lokala skattemyndighetens försorg, hållas de avgiftspliktiga tillhanda och därefter till riksförsäkringsanstalten återställas inom tid, som av anstalten bestämmes.

Mom. 3. Sedan avgifterna antecknats i arbetsgivarförteckningarna äger riksförsäkringsanstalten från vederbörligt anslag å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de sålunda antecknade avgifterna.

Mom. 4. Avgifter, som icke erlagts i föreskriven ordning, indrivnas på sätt i uppborädsförordningen stadgas.

§ 4.

Mom. 5. Över de — — — av avgifterna.

Sedan de i första stycket omförmälda förteckningarna uppgjorts, äger riksförsäkringsanstalten från vederbörligt anslag å riksstaten tillgodogöra sig beloppet av de i förteckningarna upptagna avgifterna.

Mom. 6. Arbetsgivare, som underlåtit att inom för varje fall föreskriven tid inbetala det avgiftsbelopp, som då förfallit till betalning, skall erlägga böter med tre procent av den förfallna avgiftens belopp. Avgift och böter skola indrivnas i den ordning, som om resterande skatt är i uppborädsförordningen stadgat.

Av böterna — — — tillfalla statsverket.

§ 7.

Beträffande avgift för frivillig försäkring må riksförsäkringsanstalten bestämma, att densamma skall uppbäras på sätt i uppborädsförordningen stadgas eller på sätt i § 2 sägs, skolande för sådant fall med avseende å uppborärd av dylik avgift i tillämpliga delar gälla vad ovan är föreskrivet.

Denna förordning träder i kraft, såvitt angår bestämmelserna i § 3 mom. 1 och 2, den 1 juli 1946 samt i övrigt den 1 januari 1947.

F ö r s l a g

till

förordning angående ändrad lydelse av 10 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet.

Häriigenom förordnas, att 10 § förordningen den 14 juni 1933 om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

10 §.

Överståthållarämbetet och — — — hos nämnden.

Beslutet skall, utom vad angår Stockholm, genom utdrag av liggaren utan dröjsmål meddelas den lokala skattemyndigheten, som antecknar det preliminära taxeringsvärdet och dagen för beslutet i tillgängligt exemplar av den senast upprättade fastighetslängden. Sådan anteckning göres i fastighetslängdens anteckningskolumn å rad, där fastighetens gällande taxeringsvärde finnes infört.

Underrättelse om — — — 15 februari.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1946.

---

¹ Senaste lydelse se 1943: 858.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 april
1946.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDEÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, MYRDAL, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter *vissa frågor berörande den år 1945 beslutade uppbördsreformen*, samt anför därvid följande.

I. Inledning.

På min föredragning framlade Kungl. Maj:t genom proposition nr 370 för 1945 års riksdag vid dess höstsession förslag till

- 1) uppbördsförordning;
- 2) lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);
- 3) förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt;
- 4) förordning om ändrad lydelse av 1 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet;
- 5) lag angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis;
- 6) förordning angående ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379);
- 7) förordning om ändrad lydelse av 11 § förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar;
- 8) förordning om utdebitering av tingshusmedel;
- 9) förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 16 december 1927 (nr 462) angående understöd av skatteutjämningsmedel åt synnerligt skattetyngda kommuner;
- 10) lag om ändring i lagen den 16 oktober 1908 (nr 110 s. 1) angående lindring i främmande trosbekännares skattskyldighet till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning;
- 11) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet;
- 12) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad;

13) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 259) om församlingsstyrelse;

14) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting;

15) förordning om upphävande av förordningen den 30 juni 1933 (nr 461) om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel;

16) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm;

17) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 260) om församlingsstyrelse i Stockholm;

18) lag om ändrad lydelse av 1 och 13 §§ lagen den 12 juni 1931 (nr 201) angående kyrkofullmäktige och kyrkonämnd i Göteborg;

19) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 13 juni 1919 (nr 293) om ordning och villkor för ändring i kommunal och ecklesiastik indelning;

20) lag angående ändrad lydelse av 37 och 39 §§ lagen den 26 november 1920 (nr 796) om val till riksdagen;

21) lag angående ändrad lydelse av 6 och 9 §§ kommunala vallagen den 6 juni 1930 (nr 253); samt

22) lag angående ändrad lydelse av 7 § 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården.

Förenämnda förslag grundade sig å ett av 1944 års uppbördsberedning avgivet betänkande med förslag till omläggning av uppbördsförfarandet (SOU 1945: 27) jämte däröver avgivna remissyttranden.

I skrivelse den 20 december 1945 (nr 609) anmälde riksdagen, att riksdagen i överensstämmelse med bevillningsutskottets förslag (betänkande nr 65) antagit förslag till

1) uppbördsförordning;

2) lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

3) förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt;

4) förordning om ändrad lydelse av 1 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet;

5) lag angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis;

6) förordning angående ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379);

7) förordning om ändrad lydelse av 11 § förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar;

8) förordning om utdebitering av tingshusmedel;

9) förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 16 december 1927 (nr 462) angående understöd av skattutjämningsmedel åt synnerligt skattelyngda kommuner; samt

10) lag om ändring i lagen den 16 oktober 1908 (nr 110 s. 1) angående lindring i främmande trosbekännares skattskyldighet till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning.

I förenämnda skrivelse anhöll riksdagen därjämte, att Kungl. Maj:t ville *dels* snarast möjligt verkställa utredning och för riksdagen framlägga förslag till ändrade regler angående beskattning och utskyldsbetalning för sjömän, *dels ock* taga frågan om en komplettering av de vid förslaget till uppbördsförordning fogade övergångsbestämmelserna under övervägande samt, om så befunnas påkallat, vid 1946 års riksdag framlägga förslag i ämnet.

Slutligen hemställde riksdagen i skrivelse den 20 december 1945 (nr 610) — i enlighet med konstitutionsutskottets i utlåtande nr 27 gjorda hemställan och med förklarande att förevarande proposition såvitt anginge de under 11) —22) upptagna författningsförslagen icke kunnat av riksdagen bifallas — att Kungl. Maj:t, med beaktande av de synpunkter som anförts av bevillningsutskottet rörande sättet för tilldelning av skatt till kommun, måtte för 1946 års riksdag framlägga nytt förslag till sådana ändringar i kommunallagarna m. fl. författningar som erfordrades för genomförande av uppbördsreformen.

På föredragning av chefen för socialdepartementet framlade Kungl. Maj:t vidare genom proposition nr 382 för 1945 års riksdag vid dess höstsession förslag till sådan utbyggnad och omläggning av uppbördsorganisationen, som nödvändiggjordes av det i förenämnda proposition nr 370 föreslagna uppbördsförfarandet.

I skrivelse den 19 december 1945 (nr 605) anmälde riksdagen sina beslut i anledning av nyssnämnda proposition. Dessa inneburo, att riksdagen i huvudsak biföll propositionen.

Jag torde nu få på nytt anmäla frågan om ändringar i kommunallagarna jämte övriga, i det föregående omförmälda författningar av kommunallags natur. Vidare torde jag få anmäla fråga om ändring av övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen ävensom av vissa andra bestämmelser i samma förordning.

Såsom jag berörde i mitt anförande till statsrådsprotokollet över finansärenden den 19 oktober 1945 torde den beslutade omläggningen av uppbördssystemet böra föranleda ändring jämväl av vissa andra författningar än de i det föregående omförmälda. Sålunda torde erfordras en reglering av de kollisionsfall, som inträffa då arbetsgivare har att på en gång verkställa löneavdrag enligt uppbördsförordningen och enligt införsellagen. Därjämte erfordras vissa följdändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. fl. lagar. Uppbördsreformen bör vidare föranleda att lagstiftningen om erkända skatteförmedlingskassor upphäves. Slutligen torde uppbördsreformen böra föranleda ändrad lagstiftning rörande skattebefrielse för dödsbo. Även dessa frågor torde jag nu få anmäla.

Jag framhöll vidare i mitt nyssnämnda anförande till statsrådsprotokollet, att uppbördsreformen borde föranleda ändring av gällande bestämmelser rörande förmånsrätt för skatt. Denna fråga kommer emellertid icke att i detta sammanhang upptagas till behandling. I stället torde frågan komma att vid ett senare tillfälle anmälas av chefen för justitiedepartementet.

Frågan om ändrade regler angående beskattning och utskyldsbetalning

för sjömän är jag icke beredd att nu upptaga till behandling. Ej heller är jag f. n. beredd att taga ståndpunkt till frågan om de särskilda bestämmelser, som må vara erforderliga i syfte att bereda värnpliktiga längre gående anstånd med utskylds betalning än som följer av uppbördsförordningen.

II. Ändringar i kommunallagarna m. fl. författningar av . kommunallags natur.

De ändringar, varom här är fråga, avse i huvudsak tidpunkten för fastställande av den kommunala utdebiteringen samt redovisning av kommun eller annan kommunal samfällighet tillkommande utskylder.

I fråga om tidpunkten för fastställande av den kommunala utdebiteringen föreslogs i förenämnda *proposition nr 370*, att den kommunala utdebiteringen för visst år skulle fastställas före utgången av oktober nästföregående år, för att debetsedlar skulle hinna färdigställas och utsändas till sådana skattskyldiga, som skulle vidkännas löneavdrag, senast den 18 januari. Jag anförde till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet, att i remissyttrandena i huvudsak inga invändningar riktats mot uppbördsberedningens förslag, att landskommun och annan kommunal samfällighet än stad skulle fastställa utgifts- och inkomststaten, innefattande jämväl bestämmande av utdebiteringen, under första hälften av september. Mot det i propositionen förordade förslaget, att staten skulle fastställas före utgången av oktober månad, kunde således från de nämnda kommunala samfälligheternas sida så mycket mindre något vara att erinra.

Jag anförde vidare, att då den kommunala utdebiteringen behövde bestämmas först under senare delen av oktober det torde vara möjligt för flertalet städer att då fastställa staten i dess helhet. Endast beträffande de största städerna torde svårigheter härutinnan föreligga. Möjlighet borde därför förefinnas att i dessa städer fastställa staten senare — dock liksom nu senast före december månads utgång. Kunde i sådan stad staten i dess helhet icke fastställas senast före utgången av oktober, borde vid denna tid bestämmas en preliminär utdebitering, efter vilken den preliminära skatten för kommande inkomstår skulle utgå. Då staten senare fastställdes, skulle utdebiteringen bestämmas definitivt. Sistnämnda utdebitering borde ligga till grund för bestämmande dels av det belopp, som skulle av statsverket utbetalas till staden under nästföljande kalenderår, dels ock av den slutliga skatt som uttoges för inkomsten under berörda år. I slutet av oktober torde budgetbehandlingen hava fortskridit så långt, att inkomster och utgifter i staten för påföljande år samt erforderlig utdebitering kunde bedömas med sådan säkerhet, att endast i undantagsfall någon justering av den preliminärt beslutade utdebiteringen behövde vidtagas i samband med det slutliga fastställandet av staten. I tveksamma fall borde vid bestämmande av den preliminära utdebiteringen iakttagas, att denna fastställdes till belopp, som i vart fall icke komme att överstiga den slutliga utdebiteringen; bleve detta fallet, skulle

nämligen därav föranledas restitution av preliminär skatt för flertalet skattskyldiga.

Vad angår redovisningen av kommun eller annan kommunal samfällighet tillkommande utskylder föreslogs i den förut omnämnda *propositionen nr 370*, att kommun — varmed i det följande avses jämväl annan kommunal samfällighet — av statsverket skulle under ett år erhålla det belopp, som motsvarade de kommunala utskylder vilka enligt den för samma år fastställda utdebiteringen skulle utgå å det efter taxeringen under nästföregående år föreliggande skatteunderlaget. Till stöd för förslaget i denna del anförde jag att de differenser, som genom det föreslagna, något schabloniserade redovisningssättet uppstode mellan vad kommunen erhöle från staten och vad staten uppbure från de skattskyldiga, i viss mån torde komma att utjämnas genom konjunkturväxlingarna. Jag framhöll i detta sammanhang även den fördel, som förslaget innebure för kommunerna därigenom att dessa — såsom i det följande angives — icke vidare behövde räkna med några skatterestantier.

Då i stad utdebiteringen till en början bestämts preliminärt för att slutligen fastställas vid en senare tidpunkt, vore det, såsom redan anmärkts, den slutligen fastställda utdebiteringen som borde läggas till grund för beräkningen av det belopp, som staden skulle uppbära av statsverket.

Med hänsyn till den nedgång i skatterestantierna, som det föreslagna uppbördsförfarandet kunde förväntas medföra, och den förenkling av redovisningen, som därav föranleddes, förordades, att kommunen skulle erhålla vad som beslutats till utdebitering utan avdrag för beräknade skatterestantier. Det borde i detta sammanhang framhållas, att det förordade förfarandet jämväl innebure en ny form för skatteutjämning mellan kommunerna, mot vilken i huvudsak intet syntes vara att invända.

Kommun tillkommande medel borde lämpligen utbetalas vid mitten av varje kvartal, d. v. s. den 15 februari, maj, augusti och november. Vid varje tillfälle skulle utbetalas en fjärdedel av kommunens fordran hos statsverket den 31 december föregående år.

Länsstyrelsen borde årligen till kommun lämna redovisning för nästföregående år rörande kommunen tillkommande skatt. Denna redovisning borde upptaga kommunens fordran (skuld syntes normalt icke förekomma) å statsverket vid årets ingång, kommunen under året tillkommande belopp på grund av beslutad utdebitering för nästföljande år eller till följd av höjning av tidigare års taxeringar, belopp som kommunen under året vore skyldig återbetala till följd av sänkning av tidigare års taxeringar, av statsverket under året utbetalda belopp samt kommunens fordran å statsverket vid årets utgång. Erforderliga detaljbestämmelser rörande redovisningen borde utfärdas i administrativ ordning.

Vidare förordades i propositionen att, då landsting och tingslag under år 1947 av statsverket erhöle vad som under hösten 1946 beslutats till utdebitering, landstingsmedel och tingshusmedel, som förfölle till betalning vid den första terminen eller stämman för uppbörd av 1946 års kronoutskylder, skulle tillfalla statsverket i den mån de inflöte.

Beträffande annan stad än Stockholm föreslogs i propositionen, att val till de befattningar inom staden, vilka vid ett års slut bleve lediga, ävensom av revisorer och revisorssuppleanter skulle anställas vid ordinarie sammanträde med stadsfullmäktige före utgången av oktober månad samma år i stället för — såsom för närvarande gäller — före utgången av december månad.

Propositionen hänvisades, såvitt angår de under punkterna 11)—22) upptagna författningsförslagen, till konstitutionsutskottet. Nämnda utskott anhöll i skrivelse till bevillningsutskottet om meddelande, huruvida bevillningsutskottet ur de synpunkter utskottet hade att företräda funne anledning till uttalande beträffande de till konstitutionsutskottet hänvisade delarna av propositionen.

I anledning härav anförde *bevillningsutskottet* bl. a., att skatteunderlaget under de senaste decennierna till följd av den gynnsamma ekonomiska utvecklingen visat en fortgående stegring. De avbrott i denna utveckling, som inträtt vid ekonomisk depression, vore endast av begränsad omfattning. Därest det ekonomiska livet, vilket man finge antaga, i fortsättningen ytterligare komme att utvecklas och skatteunderlaget sålunda alltjämt komme att stiga, skulle, därest kommunen i enlighet med propositionen av debiterade kommunalutskylder från statsverket erhöle endast vad kommunen på grundval av det under året näst före inkomståret föreliggande skatteunderlaget beslutat till utdebitering, kommunerna i det långa loppet göra icke obetydliga förluster av skattemedel. Då efter det nya uppbördssystemets genomförande restantierna torde få antagas komma att uppgå till endast några få procent av de debiterade beloppen, syntes kommunernas förluster blott obetydligt reduceras därigenom att statsverket svarade för restantier å kommunalutskylderna. Härtill komme att, därest den ekonomiska utvecklingen alltjämt fortskrede i gynnsam riktning och statsverket därigenom årligen tillfördes en icke oväsentlig intäkt av ifrågavarande slag, denna intäkt vore grundad icke på den statliga beskattningen utan på den — särskilt för skattedragarna i de lägre inkomstskikten — betydligt oförmånligare kommunala beskattningen. Visserligen kunde det sägas, att den av beredningen föreslagna och i propositionen godtagna anordningen utgjorde en form av skatteutjämning mellan kommunerna. Härvid borde emellertid icke förbises, att till följd av den i olika kommuner i hög grad varierande utdebiteringen denna anordning komme att innebära, att skattedragarna i kommuner med lågt skatteunderlag och därav följande hög utdebitering skulle genom tillskotten till denna skatteutjämning drabbas högst väsentligt hårdare än skattedragarna i de kommuner, vilka på grund av ett större skatteunderlag kunnat hålla en låg utdebitering.

Med hänsyn till det anförda hade det synts utskottet innebära större rättvisa, därest redovisningen av kommun tillkommande kommunalutskylder skedde i följande ordning. Kommunen borde under inkomståret såsom förskott å de kommunalutskylder, vilka komme att debiteras efter det taxering

under nästföljande år verkställts, erhålla det belopp, som under året före inkomståret beslutats till utdebitering på grundval av det då förefintliga skatteunderlaget och med tillämpning av den utdebitering, vilken fastställts att gälla för inkomståret. Hade i stad fastställts både preliminär och slutlig utdebitering, skulle den senare ligga till grund för beräkningen av det belopp, som av statsverket förskottsvis skulle utbetalas till kommunen. Sedan därefter taxering under året näst efter inkomståret verkställts, skulle kommunen erhålla de slutliga kommunalutskylder, som efter den för inkomståret fastställda utdebiteringen debiterats på grundval av nämnda taxering, med avdrag för till kommunen tidigare utbetalt förskott. Mellan kommunen och statsverket borde ske en årlig avräkning, avseende förhållandena vid utgången av ett kalenderår. Ändrades sedermera den taxering, som sålunda le- gat till grund för beräkning av kommunen tillkommande slutliga utskylder, genom beslut av prövningsnämnden, kammarrätten eller Kungl. Maj:t, borde hänsyn härtill tagas vid kommande avräkning.

Därest redovisningen av kommun tillkommande skattemedel anordnades på nyssnämnda sätt, komme detta, enligt vad bevillningsutskottet vidare anförde, att medföra att länsstyrelsens arbete med avräkningen gjordes något mera omfattande samt att statuppgörandet för kommunerna komme att vara behäftat med något större ovisshet än nu vore fallet. Dessa olägenheter torde emellertid få anses vara relativt ringa i förhållande till den riktigare fördelning av skattemedel mellan kommunerna och staten, som ernåddes genom det berörda redovisningssättet. — Om redovisning av kommun tillkommande utskylder skedde i den nu omförmälda ordningen, kunde det ifrågasättas, huruvida icke avdrag för restantier borde ske med viss procent av det debiterade beloppet av kommunalutskylder. Nämnda procent borde lämpligen motsvara vad som enligt förd statistik i genomsnitt för viss tidsperiod slutligen icke inflöte av debiterad skatt för riket i dess helhet. Då härigenom skulle förorsakas visst merarbete och då beloppet av den skatt, som efter det nya uppbördssystemets genomförande icke inflöte, torde få antagas komma att utgöra en ringa del av hela den debiterade skatten, torde emellertid enligt utskottets mening anledning icke föreligga att göra ändring i departementschefens förslag, att vid redovisningen av kommun tillkommande skattemedel avdrag icke skulle göras för restantier.

Konstitutionsutskottet anförde i sitt utlåtande över propositionen bl. a., att vid prövning av de i propositionen framlagda förslagen till ändringar i kommunallagarna med flera till konstitutionsutskottets beredning hörande författningar hade inom konstitutionsutskottet riktats erinran mot desamma, i vad de avsåge redovisning av kommunen tillkommande utskylder. Det i propositionen föreslagna redovisningssystemet skulle sannolikt bliva till fördel för kommunerna eller åtminstone ett betydande antal av dessa under en nedgående konjunktur men till nackdel för dem under en uppgående konjunktur. Mot bakgrunden av de faktiska förhållandena under de senaste decennierna vore det berättigat antaga, att flertalet kommuner, därest propositionen i förevarande del bifölles, i det långa loppet skulle komma att

göra icke obetydliga förluster av skattemedel, vilka icke uppvägdes av att staten enligt den i propositionen föreslagna ordningen svarade för skatterestantierna. Med hänsyn härtill och till vad bevillningsutskottet i övrigt framhållit skulle det innebära en större rättvisa, därest redovisning av kommunerna tillkommande utskylder skedde på sätt bevillningsutskottet förordat i sin skrivelse till konstitutionsutskottet.

Enligt utskottets mening vore emellertid det nu förevarande spörsmålet av så komplicerad natur, att det borde underkastas en mera ingående omprövning än den, som varit möjlig under den begränsade tid, vilken härför stått utskottet till buds. Med hänsyn härtill och då ett uppskov till nästa riksdag med antagande av de ändringar i kommunallagarna, som sammanhängde med uppbördsreformen, icke torde behöva leda till någon framflyttning av tidpunkten för denna reforms ikraftträdande, ansåge sig utskottet böra förordna en översyn genom Kungl. Maj:ts försorg av frågan om redovisning av kommunerna tillkommande utskylder. Den ordning, i vilken utbetalningar borde äga rum, tarvade sålunda noggrant överbärande. Särskilt borde beaktas de svårigheter, som kunde uppstå framför allt för små och mindre bärkraftiga kommuner, då de i följd av sjunkande skatteunderlag nödgades återbetala till statsverket, vad de redan uppburit. Vidare borde de problem med avseende på kommunernas statuppgörande beaktas, vilka uppkomme därigenom att dessa finge att räkna med dels ett överskott eller underskott, som hänförde sig till det sistförflutna året, dels ock ett förskottsbelopp för det kommande året. Uppmärksamhet borde också skänkas däråt, att den av bevillningsutskottet förordade lösningen skulle göra avräkningsförfarandet hos länsstyrelserna något vidlyftigare än det i propositionen föreslagna.

Vad först angår tidpunkten för fastställande av den kommunala utdebiteringen har vid riksdagsbehandlingen av propositionen nr 370 kritik icke riktats mot vad i propositionen föreslagits i denna del. Någon anledning att nu föreslå avvikelser från det tidigare framlagda förslaget torde icke heller föreligga. Debetsedlar avseende preliminär skatt, för vars gäldande löneavdrag skall ske, skola enligt 42 § uppbördsförordningen översändas till de skattskyldiga senast den 18 januari under inkomståret. För att så skall kunna ske torde erfordras att — såsom i förenämnda proposition föreslagits — den kommunala utdebiteringen fastställs senast före utgången av oktober; kan i stad till följd av särskilda förhållanden staten icke fastställas så tidigt, bör före oktober månads utgång fastställas en preliminär utdebitering, efter vilken den preliminära skatten för inkomst under nästföljande år skall utgå. Därefter bör före utgången av december månad fastställas utgifts- och inkomststat, innefattande jämväl beslut om den definitiva utdebiteringen.

Vad angår Stockholm har i den tidigare propositionen förutsatts, att den preliminära utdebiteringen skulle fastställas vid det *ordinarie* sammanträdet i oktober, vilket författningsenligt skall hållas å första helgfria dagen efter tjänstgöringsårets början den 15 oktober. För att bereda stadskollegiet ytterligare tid för genomgång av nämndernas stafförslag torde emellertid möjlig-

*Departements-
chefen.*

het böra hållas öppen att i stället upptaga frågan om den preliminära utdebiteringen å extra sammanträde senare i oktober. Jag förordar alltså, att det tidigare framlagda förslaget till lag angående ändring i vissa delar av lagen om kommunalstyrelse i Stockholm ändras i enlighet härmed.

I fråga om redovisningen av kommun tillkommande utskylder torde med hänsyn till skatteunderlagets fortgående stegring det av bevillningsutskottet förordade redovisningssättet få anses i längden innebära större rättvisa för kommunerna än det i propositionen nr 370 föreslagna. Möjligen kunde det vara föremål för tvekan, huruvida en dylik stegring vore att påräkna även i de mindre landskommunerna; viss anledning kunde synas föreligga att antaga att skatteunderlaget där till följd av framför allt utflyttningen till städerna tvärtom skulle visa sig vara nedåtgående. Inom finansdepartementet har i anledning härav verkställts en stickprovsundersökning beträffande ett antal mindre landskommuner inom olika delar av landet för att utröna, huruvida ett dylikt antagande vore berättigat. Det huvudsakliga resultatet av denna undersökning redovisas i ett vid statsrådsprotokollet i detta ärende fogat *Bihang*; i fråga om detaljerna torde däremot få hänvisas till de vid undersökningen utarbetade tabellerna, vilka komma att överlämnas till riksdagens vederbörande utskott. I detta sammanhang må allenast anmärkas, att inom samtliga undersökta kommuner skatteunderlaget under åren 1925—1944 stigit. Man torde i följd härav hava skäl att räkna med att en fortgående stegring av skatteunderlaget regelmässigt sker även i de mindre landskommunerna.

Med hänsyn till vad nu anförts torde, såsom bevillningsutskottet förordat, kommun under visst år böra erhålla förskott å de kommunalutskylder, som påföras på grundval av nästföljande års taxering. Då såvitt angår kommunala utskylder endast den kommunala inkomstskatten uppbäres preliminärt torde emellertid kommun under inkomståret böra erhålla förskott allenast med det belopp, som under året före inkomståret beslutats till utdebitering på grundval av det då förefintliga inkomstskatteunderlaget. Förskottet bör således icke beräknas å fastighetsskatteunderlaget. Kommunen kommer icke härigenom i sämre ställning, enär kommunen under samma år som förskottet å inkomstskatt uppbäres erhåller (slutlig) fastighetsskatt på grundval av nästföregående års fastighetstaxering.

Den nu förordade redovisningsmetoden kan komma att för mindre kommuner med ringa ekonomisk bärkraft medföra svårigheter vid en ekonomisk depression. Dessa svårigheter synas dock kunna i viss mån avhjälpas genom fondering av medel under de år, då skatter uppbäras på grundval av ett relativt högt skatteunderlag. Vidare föranleder nyssnämnda sätt för redovisningen att statuppgörandet för kommunerna blir så tillvida mera komplicerat, att kommunen, såvitt angår inkomstskatt, har att räkna med dels ett överskott eller underskott, som hänför sig till föregående år, dels ock ett förskottsbelopp för det kommande året. Vid tiden för statens uppgörande är emellertid resultatet av årets taxering känt, varför det tillkommande överskottsbeloppet respektive det avgående underskottsbeloppet kan

exakt beräknas. Det anmärkta förhållandet utgör sålunda icke hinder för den förordade redovisningsmetoden. Däremot medför denna redovisningsmetod självfallet, att avräkningsförfarandet hos länsstyrelsen blir något vidlyftigare än som skulle bliva fallet enligt det i den tidigare propositionen förordade systemet. Sist berörda olägenhet torde emellertid få anses vara mindre betydande.

Vidkommande utbetalningen av kommun tillkommande medel torde icke föreligga anledning att föreslå någon ändring i vad som förordats i den tidigare avgivna propositionen.

Enligt proposition nr 370 skola landstingsmedel och tingshusmedel, som förfalla till betalning vid den första terminen eller stämman för uppbörd av 1946 års kronoutskylder, tillfalla statsverket i den mån de inflyta. Någon berättigad anmärkning häremot läser icke kunna framställas, under förutsättning att landsting och tingslag — såsom i nämnda proposition föreslagits — alltid skola av statsverket (slutligen) erhålla vad de beslutat till utdebitering på grundval av skatteunderlaget under året näst före inkomståret, alltså även om skatteunderlaget vid taxeringen året näst efter inkomståret nedgått. Då jag nu förordar att ifrågavarande kommunala samfälligheter slutligen skola av statsverket erhålla kommunala utskylder i förhållande till fastighetsskatteunderlaget under taxeringsåret och till inkomstskatteunderlaget vid taxering året näst efter inkomståret, synes emellertid tillräcklig anledning icke föreligga att tillgodoföra statsverket de ifrågavarande kommunala utskylderna. Dessa böra därför i den mån de inflyta tillfalla vederbörande landsting och tingslag.

Då i stad liksom på landet val till befattningar, som vid ett års utgång bliva lediga, ävensom av revisorer och revisorssuppleanter böra anställas så sent som möjligt under samma år, torde ändring icke böra ske i den nuvarande ordningen, enligt vilken dylika val äga rum vid det ordinarie sammanträde med stadsfullmäktige, som hålles före utgången av december månad.

III. Vissa ändringar i uppbördsförordningen.

Bestämmelser angående folkpension. Uppbördsförordningen innehåller vissa särskilda bestämmelser angående pensionsavgifter och folkpension enligt lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering.

I proposition nr 220 till innevarande års riksdag har framlagts förslag till ny lag om folkpensionering, m. m. I denna proposition har föreslagits, att pensionsavgift skall för varje år erläggas av envar svensk medborgare, dock ej för år före det, under vilket han fyller aderton år, eller efter det, under vilket han fyllt sextiosex år, ej heller för år för vilket han icke är i riket mantalsskriven. Pensionsavgift erlägges ej heller av person, som vid den tidpunkt avgiften förfaller till betalning åtnjuter folkpension. Dödsfall eller förlust av svenskt medborgarskap före den dag avgiftsbelopp förfaller till betalning medför befrielse från skyldighet att erlägga detta belopp.

Beloppet av den pensionsavgift, som avgiftspliktig årligen skall erlägga, utgör en procent av hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för året taxerade belopp eller, om den avgiftspliktige är gift och mantalsskriven såsom tillhörande samma hushåll som sin make, en halv procent av makarnas sammanlagda taxerade belopp. Lägsta avgift skall dock utgöra sex kronor och högsta avgift etthundra kronor. Pensionsavgift, som enligt nyss angivna grunder ej skulle vara bestämd till helt antal kronor, skall med uteslutande av öretalet utgå efter närmast lägre hela krontal. Äkta make skall svara jämväl för andra maken påförd pensionsavgift för tid under äktenskapet, då makarna äro mantalsskrivna såsom tillhörande samma hushåll.

Beträffande debitering och uppbörd av pensionsavgifter hänvisar den föreslagna lagen till bestämmelserna i uppbördsförordningen.

Den föreslagna lagen om folkpensionering avses skola träda i kraft den 1 januari 1948, från och med vilken dag lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering jämte vad i övrigt finnes stadgat om folkpensioner, utjämningspensioner, invalidunderstöd och utjämningsunderstöd samt blindhetsersättningar skall med vissa undantag upphöra att gälla. Pensionsavgifter skola icke påföras för år 1947. Under sistnämnda år skola pensionsavgifter för år 1948, beräknade enligt den nya lagens bestämmelser, erläggas preliminärt enligt vad i uppbördsförordningen är stadgat.

Vissa bestämmelser rörande uppbörden. Enligt 28 § uppbördsförordningen infalla uppbördsterminer under tiden från och med den 6 till och med den 13 i månaderna mars, maj, juli, september, november och januari; dock att under sön- eller helgdag uppbörd förrättas endast i den utsträckning generalpoststyrelsen bestämmer. Kungl. Maj:t må om särskilda omständigheter därtill föranleda, efter generalpoststyrelsens hörande, föreskriva att uppbördstermin under viss månad skall infalla under annan tid än nyss sagts.

Enligt 61 § 1 mom. tredje stycket uppbördsförordningen skall arbetsgivare med flera än tjugufem arbetstagare inbetala arbetstagarnas under uppbördstermin förfallande skatt sålunda, att det sammanlagda skattebeloppet antingen medelst inbetalningskort eller girokort inbetalas eller överföres till postgirokontot för skatteavdelningen vid postkontor i residensstaden eller ock översändes till vederbörande penninginrättning; samtidigt skola debetsedlar jämte för uppbördsterminen avsedda skatteanvisningar insändas till skatteavdelningen eller penninginrättningen. Denna har, enligt 2 mom. andra stycket, att frånskilja och behålla vederbörlig skatteanvisning samt att därefter återställa debetsedlarna, kvitterade och avstämplade.

I 61 § 2 mom. tredje stycket nämnda förordning stadgas, att vid inbetalning av skatt medelst girering till postgirokontorets skatteavdelning denna skall till den, som verkställt gireringen, översända särskilt kvitto beträffande varje skatteanvisning.

Enligt 61 § 2 mom. första stycket samma förordning bör kontant inbetalning av skatt såvitt möjligt ske med jämna penningar. Såsom betalningsme-

del må jämväl användas postremissväxel, utfärdad av riksbanken eller annan bank, för vilken Kungl. Maj:t fastställt reglemente, samt ställd till eller överlåten å postverket eller vederbörande penninginrättning.

I skrivelse den 12 mars 1946 har *generalpoststyrelsen* bl. a. framhållit, att det med hänsyn till postverkets arbetsförhållanden vore angeläget att uppbörd i regel icke ägde rum under sön- eller helgdag. Infölle den 6 i en uppbördsmanad å sådan dag, borde därför terminen i stället börja å närmast följande söckendag och terminens slutdag i motsvarande mån förskjutas.

I skrivelse den 1 februari 1946 har *generalpoststyrelsen* hemställt, att arbetsgivare med flera än tjugufem arbetstagare måtte erhålla rätt att inbetala skatt för de anställda till postanstalt, att sådan arbetsgivare därjämte måtte medgivas rätt att inbetala skatt för arbetstagarna till skatteavdelning vid postkontor i residensstad medelst insändande enbart av skatteanvisningarna samt att därvid erhålla kvitto å varje särskilt skattebelopp *samt att* bestämmelsen om betalningsmedel i 61 § 2 mom. första stycket uppbördsförordningen måtte utgå. Generalpoststyrelsen har vidare ifrågasatt viss formell omredigering av 61 § nämnda förordning.

Till stöd för sin hemställan har generalpoststyrelsen anfört, att stadgandet i 61 § 1 mom. tredje stycket medförde, att postverket icke beträffande skatteuppbörden kunde erbjuda arbetsgivare med flera än 25 arbetstagare samma kundtjänst som de penninginrättningar, vilka deltog i denna uppbörd, eftersom dessa arbetsgivare icke för skatteinbetalningen kunde begagna sig av postanstalt på platsen men väl av där befintlig penninginrättning.

Generalpoststyrelsen har vidare anfört:

Det måste dock ligga i det allmännas intresse, att — om så utan olägenhet kan ske — postverket får möjlighet att även i fråga om denna del av skatteuppbörden betjäna allmänheten så, att berättigad anledning till kritik kan undvikas. Det förtjänar i detta sammanhang även att framhållas, att fråga här är om den del av skatteuppbörden, där man lättast kan rationalisera uppbördsmetoderna. Möjligheterna att begränsa personalbehovet och kostnaderna bliva därför avsevärt större, då det gäller denna del av uppbörden än då enstaka skattebelopp mottagas.

Ur posttjänstens synpunkt finnes ej något hinder mot att alla arbetsgivare erhålla rätt att inbetala skatt för sina anställda vid fast postanstalt. Härvid skulle arbetsgivare, även om antalet hos honom anställda arbetstagare överstege 25, icke behöva översända debetsedlarna till skatteavdelning vid postkontor i residensstad. Såsom generalpoststyrelsen i sitt yttrande den 24 juli 1945 över 1944 års uppbördsberednings förslag till omläggning av uppbördsförfarandet framhållit, måste det icke blott för postverket utan även för arbetsgivare vara till fördel, om man kan undvika sådan försändning av debetsedlarna. Vad särskilt arbetsgivarna angår, är det självfallet olägligt och förenat med viss risk för dem att avhända sig debetsedlarna, som ju vid de flesta betalningstillfällen äro försedda med kvitton å tidigare betald skatt. Om så skall ske, torde det i varje fall bli nödvändigt, att försändningen sker i rekommenderad försändelse.

Det i uppbördsförordningen stadgade förfaringssättet innebär vidare, att sådan arbetsgivare, varom här är fråga, under viss tid icke blir i stånd att vid anfordran förete debetsedel för arbetstagare för att styrka att skatten erlagts i behörig ordning.

I fråga om rätt för större arbetsgivare att inbetala skatt till skatteavdelning vid postkontor i residensstad medelst insändande enbart av skatteanvisningarna samt därvid erhålla kvitto å varje särskilt skattebelopp har generalpoststyrelsen vidare yttrat:

Sedan beslut numera fattats om anskaffning av hålkortsmaskiner för bokföringen vid skatteavdelningarna, har det visat sig, att detta utan svårighet kan ordnas. Arbetsgivaren skulle ha att avskilja skatteanvisningarna från debetsedlarna och insända dem uppförda på en förteckning till skatteavdelningen. Samtidigt skulle det sammanlagda skattebeloppet inbetalas på skatteavdelningens postgirokonton. Skatteavdelningen skulle därefter utfärda kvitto å varje särskild skatteanvisning. Kvittona, som skulle vara gummerade och av lämpligt format för uppklistring på debetsedlarna, skulle översändas till arbetsgivaren. Om arbetsgivare avlämnat förteckning i två exemplar, skulle det undre användas som reversal vid återsändandet. Ett dylikt reversal synes kunna bli av visst värde för arbetsgivarens interna bokföring. Arbetsgivaren skulle ha att uppklistra de mottagna kvittona på resp. debetsedlar. Även om detta komme att föranleda något mera arbete för arbetsgivaren än vid direkt inbetalning av skatt till postanstalt eller penninginrättning, synes det medföra så stora andra fördelar för denne, att man torde kunna påräkna en betydande anslutning till systemet. Det synes därför ligga både i statens och arbetsgivarnas intresse, att möjlighet beredes att ordna skatteuppbörd från arbetsgivarna även på ovan angivet sätt.

Såsom motivering för förslaget att 61 § 2 mom. första stycket måtte utgå anför generalpoststyrelsen:

Enligt allmänna poststadgan får vid inbetalning av likvid till postanstalt, då postanstalts penningförhållanden så medge, användas utom postremissväxel och av statsmyndighet utställd eller överläten check även check, som utställts eller överlätits av enskild korrespondent, under förutsättning, att vederbörande postmästare lämnat tillstånd därtill. Någon anledning att beträffande skattelikvider tillämpa andra och snävare bestämmelser än för likvider i allmänhet till postanstalt synes icke föreligga. Ur posttjänstens synpunkt måste det fastmera anses önskvärt, att samma bestämmelser gälla i detta hänseende för skatteinbetalningar som för övriga likvider till postanstalt.

Svenska arbetsgivareföreningen, som efter remiss avgivit yttrande över generalpoststyrelsens framställning, har i huvudsak icke något att erinra däremot.

I skrivelse den 15 mars 1946 har *statens pensionsanstalt* hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen bemyndiga Kungl. Maj:t att, utan hinder av bestämmelserna i uppbördsförordningen beträffande sättet för inbetalning av innehållen skatt till postgirokontorets skatteavdelning och meddelandet av kvitto å skattelikvid, med avseende å statens pensionsanstalt utfärda de särskilda föreskrifter, som funnes påkallade.

Till stöd för sin framställning har pensionsanstalten anförut följande:

Anstalten, som utbetalade pensioner till ca 20 000 personer, hade funnit, att vissa arbetsmoment enligt uppbördsförordningens föreskrifter torde bli mycket tidsödande och i icke oväsentlig grad öka behovet av personal samtidigt som tillämpningen av dessa föreskrifter skulle försvåra anpassningen av arbetet till tidsbesparande och effektiva kontorsmaskiner.

Det kvitto, som erhöles från postgirokontorets skatteavdelning, skulle av pensionsanstalten uppklistras å respektive debetsedel och vid uppbördsårets slut tillsammans med debetsedeln återställas till pensionären. Skattekvittot upptog kommunbeteckning och debetsedelsnummer men ej pensionsbrevsnummer. Praktiskt taget enda möjligheten att identifiera kvitto med dess motpost å utbetalningslistan vore därtör, att kvittona återkomme från posten i samma inbördes ordning, i vilken de återfunnes å listorna. Skulle så ej ske, komme identifieringen av respektive kvittan att medföra ett synnerligen tidsödande arbete samt därjämte införa irriterande moment. Samma arbetsmaterial måste nämligen samtidigt användas för bokföring och kontroll, varigenom konkurrens om materialet uppstode mellan vederbörande arbetslag.

Om däremot pensionsanstalten kunde tillerkännas rätt att själv meddela ifrågavarande skattekvitto, skulle sådant kvitto kunna utgöras av ett kontoutdrag (kontokort) erhållet utan extra arbetsbelastning vid utskrivandet av postlistor och postgiroanvisningar. Detta kontokort skulle vid uppbördsårets slut, med kvittering av pensionsanstalten, kunna vidhäftas vederbörande debetsedel. Härvid skulle även och utan extra åtgärd pensionären före tidpunkten för självdeklarations avgivande erhålla besked om sin årsinkomst för det gångna året. Då kontokortet framställdes med genomslagssystem i samband med utbetalningsarbetet, bortföle behovet av efterkontroll av dessa taxeringsuppgifters riktighet.

Arbetsgivare skulle i samband med inbetalning av innehållen skatt från debetsedeln avskilja och till uppbördsmyndigheten insända vederbörlig skatteanvisning. Pensionsanstalten, som för ifrågavarande skatteavdrag komme att för arbetets rationalisering vara i behov av snabba och arbetsbesparande maskiner, måste beklaga, om arbetet vid dessa maskiner skulle behöva försinkas med ett så tidsödande arbetsgrepp. Fastmera syntes en avsevärd tidsvinst kunna ernås, om pensionsanstalten själv finge låta trycka formulär till skatteanvisning och således ej behöva avriva den vid debetsedeln fogade anvisningen. Formuläret skulle ansluta sig till det skatteanvisningsformulär, som funnes vidfogat debetsedeln. Färdigställandet av skatteanvisningen skulle, å det sålunda tryckta formuläret, ske med tillhjälp av anstaltens adressmaskinanläggning. De enda avvikelser, som behöfde ifrågakomma, skulle vara att pensionsbrevets nummer åsattes skatteanvisningen ävensom att det å densamma befintliga för kronbeloppet reserverade, helt inramade mittfältet finge uppdelas i två fält. Formulären beräknades skola tryckas och levereras till pensionsanstalten i perforerade rullar och färdigställandet skulle, såsom nämnts, genom automatiskt maskinarbete kunna ske snabbt och med ett minimum av arbetskostnad. Största vinsten med den ifrågasatta arbetsmetoden ansåge pensionsanstalten dock ligga däri, att den öppnade möjligheter till en förhållandevis snabb och tillförlitlig förhandskontroll av såväl pensions- som skatteutbetalningen.

I yttrande över ifrågavarande framställning från statens pensionsanstalt har *generalpoststyrelsen* anført, att postverket icke hade anledning att motsätta sig, att arbetsgivare medgäves rätt att meddela kvitto å skattelikvider för arbetstagare. I förekommande fall syntes emellertid dylikt medgivande böra ske generellt genom en ändring av uppbördsförordningen och ej genom undantag i särskilda fall från dess bestämmelser om inbetalning av skatt. *Generalpoststyrelsen* ville icke heller motsätta sig att lösa kvittan utfärdades å skattelikviderna, därest ur allmänna synpunkter hinder icke kunde anses möta mot en dylik anordning.

Vad anginge pensionsanstaltens framställning att vid inbetalning av skatt få använda sig av särskilda formulär i stället för de vid debetsedlarna fogade skatteanvisningarna förelåge stor risk för att å dessa formulär kunde komma att angivas andra nummerbeteckningar än dem, som funnes å skatteanvisningarna. Härav skulle föranledas felaktig bokföring å uppbörds-kort med åtföljande merarbete för postens skatteavdelningar, länsstyrelser och lokala skattemyndigheter. Det syntes kunna ifrågasättas, huruvida den arbetsbesparing, som eventuellt kunde uppstå för pensionsanstalten, vore av sådan storleksordning, att den kunde uppväga detta merarbete. En försättning för bifall till framställningen i denna del vore i varje fall att man kunde utgå ifrån att felaktigheter av angivna slag praktiskt taget icke skulle förekomma. Om så vore fallet, skulle man emellertid, med det bokföringssystem, som komme att tillämpas vid skatteavdelningarna, icke behöva uppställa krav på att skatteanvisningar insändes av arbetsgivaren utan kunna nöja sig med förteckningar över de skattebelopp, som inbetalades för en var skattskyldig, med angivande av debetsedelsnummer, skatteslag, skattetermin samt belopp jämte uppgift huruvida detta avsåge debiterad skatt eller tabellskatt. För sin del vore emellertid generalpoststyrelsen icke beredd att tillstyrka ett medgivande av denna art.

Då styrelsen därjämte ansåge, att det av styrelsen i tidigare skrivelse förordade systemet med inbetalning av skatt medelst insändande av enbart skatteanvisningar borde medföra avsevärt ökade möjligheter för arbetsgivare och med dem likställda att samordna arbetet med avlöningsbokföring och skattebetalning på ett rationellt sätt, funne styrelsen sig böra avstyrka framställningen i sistnämnda del.

Övergångsbestämmelserna. Enligt övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen skall det föreslagna uppbördsförfarandet i huvudsak träda i kraft den 1 januari 1947. För att undanröja de svårigheter, som skulle uppstå för de skattskyldiga, därest de under åren 1947 och 1948 skulle erlagga dels enligt de nya bestämmelserna preliminär skatt för inkomst och förmögenhet, som hänföra sig till dessa år, dels ock enligt de äldre bestämmelserna skatt för inkomst och förmögenhet, som påförts på grund av 1946 och 1947 års taxeringar och hänföra sig till åren 1945 och 1946 eller motsvarande räkenskapsår, har stadgats att äldre skatt för inkomst och förmögenhet, vilken förfaller till betalning efter 1947 års ingång, med vissa undantag efterskänkes.

Till det vid förenämnda proposition nr 370 fogade statsrådsprotokollet anförde jag, att vid utformandet av övergångsbestämmelserna utgångspunkten varit, att man efter det nya systemets införande icke borde taga hänsyn till den skattskyldiges inkomster under tiden dessförinnan i andra fall än då den högre inkomsten under år 1945 eller år 1946 berott på särskilda åtgöranden från den skattskyldiges sida i syfte att göra en skattevinst i samband med övergången till det nya uppbördssystemet. Jag yttrade vidare:

Med åtgöranden av den skattskyldige böra härvid jämsställas åtgöranden av juridisk person, i vilken han är delägare, ävensom andra därmed jämförliga åtgärder. Såsom exempel på åtgöranden av nu avsett slag må nämnas

rörelseidkares framtagande av dold reserv genom uppskrivning av varulager, bolags utdelning av vinstmedel från tidigare år eller utbetalning av förhöjda löner till befattningshavare, som tillika äro aktieägare, samt uttagande av engångsbelopp motsvarande värdet av en eljest under flera år utgående för mån. Däremot avses efterskänkandet, såsom av det redan anförda framgår, skola omfatta även sådana fall, där inkomsten under år 1945 eller 1946 visserligen varit högre än vad som kan anses normalt för den skattskyldige, men detta icke berott på åtgöranden som nyss sagts.

Undantaget från regeln om efterskänkande av skatt för inkomst av nu ifrågavarande slag torde först och främst böra avse sådana fall, där inkomsten under år 1945 eller 1946 av anledning som nyss sagts är *högre* än under 1947 respektive 1948. Undantaget torde emellertid böra gälla även i sådana fall, där inkomsten under 1945 eller 1946 visserligen är högre än normalt men likväl icke är högre än under 1947 respektive 1948. Såsom exempel på de fall som sist avses må nämnas det fall att en rörelseidkare framtager en dold reserv med lika stora belopp under ett vart av åren 1945—1948; här bör efterskänkandet icke avse den merinkomst utöver den normala, som genom berörda förfarande framkommit under åren 1945 och 1946.

Som av det sagda framgår avses tvenne förutsättningar skola gälla för att undantagsbestämmelsen skall vinna tillämpning. Den skattskyldige skall under år 1945 eller 1946 hava åtnjutit en inkomst, som icke kan anses för honom normal, och det skall hava berott på åtgörande av den skattskyldige eller på annan därmed jämförlig åtgärd att inkomstbeloppet redovisats ifrågavarande år. Vad som i detta sammanhang skall anses vara normal inkomst torde få bedömas med hänsyn till inkomstens storlek under de senaste åren, dock att därvid även bör tagas i betraktande normal utveckling, såvitt angår rörelse, och normal löneförhöjning, såvitt rör löntagare.

Med den föreslagna konstruktionen av undantagsregeln torde det ligga i sakens natur, att regeln vinner tillämpning endast i sådana fall, då inkomstökningen under år 1945 eller 1946 är av någon betydelse i förhållande till den normalt utfallande inkomsten. Sådana särskilda »åtgöranden» från den skattskyldiges sida, varom här är fråga, torde nämligen regelmässigt icke kunna anses vara för handen, om icke den skattemässiga effekten är av nämnvärd betydelse för den skattskyldige.

I fall varom här är fråga bör efterskänkandet icke avse den skatt, som belöper å förevarande merinkomst. Den skatt, som belöper å angivna inkomstbelopp, bör anses utgöra skillnaden mellan, å ena sidan, den å den beskattningsbara inkomsten eller det beskattningsbara beloppet i dess helhet belöpande skatten och, å andra sidan, den skatt, som skulle hava utgått, därest ifrågavarande belopp icke ingått i inkomsten. Skatt, som skall utgå för inkomstökning, som fastställts vid 1948 års taxering, bör reduceras med hälften av däri ingående statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, landstingsmedel och tingshusmedel; den återstående hälften ingår nämligen i de utskylder, som förfalla vid första terminen (stämman) för uppbörd av 1946 års kronoutskylder.

Taxeringsnämnd, respektive prövningsnämnd bör i samband med 1946 och 1947 års taxeringar uppgöra förteckning över sådana skattskyldiga, beträffande vilka det med hänsyn till innehållet av angivna deklARATIONER eller eljest kan antagas, att skattskyldighet kommer att föreligga för inkomstökning, som här avses. Länsstyrelserna torde böra övervaka, att dylika förteckningar uppgöras. Det bör ankomma på den prövningsnämnd, som har att taga befattning med vederbörandes taxering år 1948, respektive år 1949, att fastställa om och för vilket belopp skattskyldighet föreligger för inkomstökning, varom här är fråga.

Skatt för inkomstökning av förevarande slag under år 1945 respektive år 1946 bör påföras enligt den statliga skatteprocent och den kommunala utdebitering, som gäller för preliminär skatt för inkomståret 1947, respektive 1948. Har skattskyldig taxerats för inkomst å flera orter, bör kommunal skatt för inkomstökningen i varje kommun utgå efter den kommunala utdebitering, som där gäller för preliminär skatt för inkomståret 1947, respektive 1948.

Då kommun från och med ikraftträdandet av det nya uppbördsförfarandet av statsverket erhåller vad som beslutats till utdebitering, bör den skatt, som påföres för ifrågavarande inkomstökning, tillfalla statsverket.

Utformas bestämmelserna om undantag från rätten att få skatt efterskönt på sätt nu föreslås, torde möjlighet skapas att i erforderlig utsträckning träffa sådana fall av inkomstökning, i vilka ökningen uppkommit till följd av vederbörande skattskyldigs åtgöranden i syfte att förskaffa sig en skattevinst, utan att inkomstökningar, som bero av andra skäl, drabbas av den ifrågavarande påföljden. Samtidigt besparas vederbörande myndigheter avsevärt arbete genom att kunna begränsa undersökningen i förevarande hänseende till sådana kategorier skattskyldiga, vilka med hänsyn till arten av sin inkomst äga möjlighet att på ett otillbörligt sätt utnyttja rätten att få skatt under övergångsåren efterskönt.

Då landsting och tingslag under år 1947 av statsverket erhålla vad som under hösten 1946 beslutats till utdebitering, har jag intet att erinra mot beredningens förslag, att landstingsmedel och tingsbusmedel, som förfalla till betalning vid den första terminen eller stämman för uppbörd av 1946 års kronoutskylder, skola tillfalla statsverket i den mån de inflyta.

Enligt departementsförslaget skall debetsedel, avseende preliminär skatt, för vars gäldande löneavdrag skall verkställas, icke översändas till skattskyldig förrän senast den 18 januari under inkomståret. Under januari skall intill dess en vecka förflutit efter det att för inkomståret gällande debetsedel kommit arbetsgivare tillhanda, löneavdrag ske, därest den skattskyldige har att utgöra preliminär A-skatt beräknad enligt skattetabell, enligt den tabell, som tillämpats under nästföregående inkomstår, och, därest den skattskyldige har att utgöra preliminär B-skatt, med belopp, som avdragits vid motsvarande utbetalningstillfällen under december månad nästföregående år. Under januari 1947 kan löneavdrag uppenbarligen icke göras på sätt nyss sagts. Löneavdrag synes under nämnda tid i stället böra ske med viss procent-sats, lämpligen med samma procentsats, som tidigare föreslagits skola tillämpas, då inkomst icke avser bestämd tidsperiod eller icke uppbäres vid regelbundet återkommande tillfällen. Jag förordar därför, att löneavdrag under januari 1947 skall, intill dess en vecka förflutit efter det att för berörda år gällande debetsedel kommit arbetsgivare tillhanda, ske med tio procent av inkomsten eller, om skattskyldig under nämnda år kan antagas komma att uppbära inkomst, överstigande 10 000 kronor, med femton procent av inkomsten. Preliminär skatt bör icke utgå å belopp, understigande 25 kronor. Skattebeloppet bör avrundas till närmast lägre hela kronal.

Enligt departementsförslaget skall fastighetsskatten, sedan det föreslagna uppbördssystemet trätt i full tillämpning, utgå enligt den kommunala utdebitering, som fastställts två år före taxeringsåret. Det möter alltså intet hinder att påbörja debiteringen av fastighetsskatten redan under senare delen av sommaren. Under åren 1946 och 1947 är emellertid icke detta fallet. Då den fastighetsskatt, som påföres på grundval av 1946 och 1947 års taxeringar, torde böra utgå med belopp, som i oktober 1946 respektive 1947 beslutats till utdebitering för år 1947, respektive år 1948, kan fastighetsskatten börja debi-

teras först efter berörda oktober månad. Fastighetsskatten för år 1946 och 1947 torde därför lämpligen böra gäldas under uppbördsterminerna i mars och maj 1947, respektive 1948. Detta läser utan olägenhet kunna ske, då under nämnda terminer år 1947 någon kvarstående skatt icke förfaller till betalning samt under motsvarande terminer 1948 annan kvarstående skatt icke skall gäldas än skogsaccis, skogsvårdsavgifter samt pensions- och olycksfallsförsäkringsavgifter.

I anledning av propositionen anförde *bevillningsutskottet* i nu förevarande delar:

I propositionen ha undantag från efterskänkande föreslagits skola ske endast i sådana fall, då den under år 1945 eller 1946 eller motsvarande räkenskapsår redovisade högre inkomsten berott på särskilda åtgärder från den skattskyldiges sida i syfte att göra en skattevinst i samband med övergången till det nya uppbördssystemet. Däremot komma sådana öknings under de berörda åren, som icke berott på särskilda åtgöranden av ovannämnda slag från den skattskyldiges sida, enligt de i propositionen föreslagna övergångsbestämmelserna att undgå beskattning. Därest exempelvis till följd av rådande varubrist dolda reserver, vilka bildats genom förut verkställd nedskrivning av värdet å inneliggande varor, framkomma samt öka rörelseidkares för åren 1945 och 1946 eller motsvarande räkenskapsår redovisade inkomster, kommer den å sådan inkomstökning belöpande skatten att efterskännas. Den av utskottet i betänkande nr 64 förordade och av riksdagen beslutade ändringen av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen, innebärande viss begränsning i rätten till nedskrivning av värdet å rättigheter till leverans av tillgångar avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, enligt ej fullgjorda köpekontrakt, kan likaledes bidra till att dylika inkomstökningar uppkomma, för vilka skatten enligt propositionen skall efterskännas.

Med hänsyn till den begränsade tid, som stått utskottet till buds vid behandlingen av förevarande proposition, har utskottet icke kunnat taga definitiv ställning till huruvida ett efterskänkande av skatt i sådana och liknande fall bör äga rum. Utskottet föreslår fördenskull skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan, att Kungl. Maj:t ville taga frågan om en komplettering av de i propositionen föreslagna övergångsbestämmelserna under övervägande samt, om så befinnes påkallat, vid 1946 års riksdag framlägga förslag i ämnet. Under angivna förhållanden har utskottet ansett sig kunna tillstyrka de i propositionen föreslagna övergångsbestämmelserna, varvid dock vidtagits vissa ändringar med i huvudsak förtydligande syfte.

Då bevillningsutskottet förordade sådan ändring av 35 § i den föreslagna uppbördsförordningen, att fastighetsskatt skulle erläggas under tre uppbördsterminer, föreslog utskottet vidare, att fastighetsskatt på grund av 1946 och 1947 års taxeringar skulle under 1947 respektive 1948 inbetalas under likaledes tre uppbördsterminer, nämligen i mars, maj och juli.

Riksdagen beslöt i enlighet med vad bevillningsutskottet sålunda föreslagit.

I anslutning till vad nyss anförts angående erläggande av fastighetsskatt under övergångsåren må nämnas, att *Sveriges fastighetsägareförbund* i skrivelse den 9 mars 1946 erinrat om att under år 1948 fastighetsskatt skulle erläggas dels på grund av 1947 års taxering under uppbördsterminerna i mars, maj och juli, dels ock på grund av 1948 års taxering under termi-

nerna i september och november. Ägare av fastighet skulle till följd härav under år 1948 nödgas gälda icke blott fastighetsskatten för år 1947 utan även större delen av fastighetsskatten för år 1948. Fastighetsägarna skulle sålunda med andra ord under sistnämnda år få vidkännas en högst betydande skattebelastning.

Under återopande av vad sålunda anförts har förbundet hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga sådan åtgärd, att ägare av fastighet under år 1948 icke nödgades erlægga mera än ett års fastighetsskatt.

I detta sammanhang må även omnämnas vissa andra författningsbestämmelser, som böra beaktas vid en översyn av övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen.

Sålunda må till en början erinras om förordningen den 30 maj 1941 (nr 360) med särskilda bestämmelser beträffande taxering för inkomst under vissa år av ersättning på grund av försäkring för förlust av fartyg eller köpeskilling vid avyttring av fartyg. I denna förordning har stadgats, att den i 28 § 2 mom. kommunalskattelagen stadgade rätten att på flera beskattningsår fördela ersättning på grund av försäkring för förlust av fartyg finge, såvitt fråga vore om fartyg som förlorats under beskattningsår, för vilket taxering ägt rum år 1940 eller skulle äga rum något av åren 1941 eller 1942, avse en fördelning på fem år i stället för i nämnda moment angivna tre år eller ersättningens upptagande såsom intäkt under ett eller flera år inom femårsperioden. Vidare har i förordningen stadgats att vad sålunda föreskrivits beträffande ersättning på grund av försäkring skulle vid taxering enligt såväl kommunalskattelagen som förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt äga motsvarande tillämpning å köpeskilling för fartyg, som avyttrats under något av de beskattningsår, för vilka taxering ägde rum år 1941 eller år 1942, dock ej där avyttringen skett till någon med vilken säljaren varit i intressegemenskap och det kunde antagas, att avyttringen ägt rum i syfte att ernå särskild förmån i beskattningsavseende antingen för säljaren eller för köparen.

Genom förordningarna i samma ämne den 19 juni 1942 (nr 410), den 17 juni 1943 (nr 400), den 26 maj 1944 (nr 276) och den 8 juni 1945 (nr 295) har föreskrivits, att vad i nyssnämnda förordning den 30 maj 1941 stadgats beträffande fartyg, som förlorats under beskattningsår för vilket taxering ägt rum år 1940 eller skulle äga rum något av åren 1941 eller 1942, samt beträffande fartyg, som avyttrats under något av de beskattningsår, för vilka taxering skulle äga rum år 1941 eller år 1942, skulle äga tillämpning även för det fall att förlusten timat eller avyttringen ägt rum under beskattningsår, för vilket taxering skulle äga rum åren 1943—1946

Vidare må här nämnas förordningen den 30 juni 1943 (nr 490) med särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1943 stormfälld skog. I 1 § denna förordning har stadgats, att skattskyldig, som åtnjutit inkomst genom avyttring av under år 1943 stormfälld skog under vissa förutsättningar ägde erhålla uppskov med taxering till kommunal inkomst-

skatt samt statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för denna inkomst. Uppskovet kunde avse högst det belopp, varmed bruttointäkten å avyttringen översteg de av stormfällningen och avyttringen föranledda kostnaderna under det beskattningsår då inkomsten åtnjutits. Såsom villkor för uppskov gällde att den skattskyldige å särskilt konto hos riksbanken insatt det belopp, för vilket uppskov önskades. Insättning i riksbanken kunde efter riksbankens medgivande ersättas med annan väsentligen likvärdig disposition av tillgångar. Uppskov kunde ej meddelas där bruttointäkten av den stormfällda skogen understeg 4 000 kronor, och fick insättning i riksbanken ej avse belopp understigande 2 000 kronor.

I 2 § i nämnda förordning har stadgats att belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skulle upptagas såsom bruttointäkt av skogsbruk för det beskattningsår då uttag från det särskilda kontot hos riksbanken skedde men senast under fjärde beskattningsåret efter det då stormfällningen ägde rum. I intäkten skulle inräknas jämväl uppburen ränta å kontot.

Enligt 5 § i samma förordning äger skattskyldig, som vill disponera hos riksbanken insatta medel, att efter uppsägning hos riksbanken återfå det insatta beloppet. Uppsägning må avse beloppet i dess helhet eller del av detsamma, dock att uttag ej må understiga en fjärdedel av det ursprungligen insatta beloppet. Har hela beloppet ej uttagits före utgången av år 1947, skall riksbanken vid utgången av nämnda år till den skattskyldige återbetala vad som må kvarstå å det särskilda kontot.

Slutligen må erinras om förordningen den 29 juni 1945 (nr 483) med särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1945 avyttrad brännved eller massaved m. m. Genom denna förordning hava bestämmelser, motsvarande de i den förut nämnda förordningen den 30 juni 1943 (nr 490) upptagna, meddelats i fråga om uppskov med taxering för inkomst, som skattskyldig åtnjutit av skogsbruk antingen genom avyttring under år 1945 av brännved eller massaved eller genom upplåtelse nämnda år av avverkningsrätt till skog.

Departementschefen. Den nya lagen om folkpensionering har föreslagits skola träda i kraft den 1 januari 1948. Härvid skola pensionsavgifter för år 1947 efterskänkas. Emellertid har vidare föreslagits, att pensionsavgifter under år 1947, avseende år 1948, skola uttagas preliminärt enligt de grunder, som angivas i 19 § i den nya lagen. Härav föranledda ändringar torde nu böra vidtagas i uppbördsförordningen.

Enligt de nuvarande bestämmelserna i uppbördsförordningen skall preliminär A-skatt icke utgå för och löneavdrag icke verkställas å bland annat folkpension enligt 6 § lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering. Då folkpension enligt den föreslagna lagen om folkpensionering skall utgå med väsentligt högre belopp än för närvarande, kunde ifrågasättas huruvida icke preliminär A-skatt borde utgå för folkpension och löneavdrag verkställas därå. Med hänsyn till att det rör sig om ett mycket stort antal utbetalningar

för månad skulle det emellertid möta stora tekniska svårigheter att göra löneavdrag å folkpensioner. Denna fråga sammanhänger dock med frågan huru utbetalningen av folkpensionerna närmare skall anordnas, vilken sistnämnda fråga för närvarande är föremål för överväganden. Vid sådant förhållande och då spørsmålet om ortsavdragens storlek likaledes är föremål för utredning, torde någon ändring i vart fall icke för närvarande böra vidtagas i fråga om uppbördsförordningens bestämmelser rörande preliminär skatt för folkpension och löneavdrag å sådan pension.

I anledning av vad generalpoststyrelsen anfört angående tiden för uppbördsterminerna torde sådan ändring böra vidtagas i 28 § uppbördsförordningen, att därest den 6 i månad, varunder uppbörd äger rum, skulle infalla å sön- eller helgdag uppbördsterminen i stället skall börja å närmast följande vardag, därvid terminens slutdag skall i motsvarande mån förskjutas.

De av generalpoststyrelsen föreslagna sakliga ändringarna i 61 § uppbördsförordningen torde för såväl arbetsgivarna som de skattskyldiga skapa bekvämare betalningsformer än de som bestämmelserna i nämnda paragraf i dess nuvarande lydelse medgiva. Emellertid böra arbetsgivare med flera än 25 arbetstagare äga att även till penninginrättning inbetala skatt medelst insändande enbart av skatteanvisningar samt därvid erhålla kvitto å varje särskilt skattebelopp. Jag förordar därför att 61 § ändras i överensstämmelse härmed. Viss formell omredigering av 61 och 62 §§ torde därjämte böra vidtagas.

Vad angår framställningen från statens pensionsanstalt om rätt att inbetala skatt och meddela kvitto på annat sätt än det i uppbördsförordningen angivna synes skäl föreligga att tillmötesgå densamma i varje fall beträffande sättet för avgivande av kvitto. Även beträffande redovisningen torde vissa modifikationer kunna vidtagas. Härvid synes dock det av generalpoststyrelsen angivna förfaringssättet, enligt vilket endast förteckningar men ej skatteanvisningar skulle utskrivas, närmast böra komma i fråga. Även beträffande andra försäkringsanstalter ävensom vissa statliga verk och större arbetsgivare kan det emellertid finnas ändamålsenligt att tillämpa liknande arbetsbesparande metoder vid inbetalningen av skatt. I 61 § torde därför böra införas en bestämmelse att Kungl. Maj:t må, då särskilda skäl därtill äro, efter hörande av generalpoststyrelsen medgiva, att viss arbetsgivare (varmed här förstås även annan som är skyldig göra löneavdrag) eller viss grupp av arbetsgivare må inbetala skatt för arbetstagare och att kvitto å erlagt skattebelopp må utfärdas i annan ordning än i nämnda paragraf sägs. Emellertid torde, därest en dylik dispensrätt för Kungl. Maj:t medges, dispensrätten under den första tiden av det nya systemets tillämpning böra utnyttjas med erforderlig försiktighet.

Vissa smärre jämkningar, som icke torde erfordra närmare motivering, torde i detta sammanhang böra vidtagas i 42 §, 47 §, 56 §, 89 § 2 mom., 103 § 1 mom. samt 111 § uppbördsförordningen.

Enligt övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen skola statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet, landstings-

medel och tingshusmedel, vilka skulle hava utgått på grund av 1946 års taxering, efterskänkas i den mån nämnda utskylder enligt äldre bestämmelser skolat erläggas under år 1947. Enligt § 9 och § 11 mom. 1 uppbördsreglementet den 14 december 1917 gäller att, därest berörda utskylder jämte annuiteter å avdikningslån uppgå till sammanlagt minst tio kronor, de skulle förfalla till betalning med hälften av sina belopp vid terminen eller stämman i november 1946 och med återstående hälften vid terminen eller stämman i april—maj månader 1947. Uppgå däremot de berörda utskylderna och annuiteterna icke till tio kronor, förfalla de i sin helhet vid terminen eller stämman i november 1946. I sistnämnda fall bli utskylderna sålunda icke till någon del efterskänkta.

Ur rättvisesynpunkt synes det emellertid icke tillfredsställande, att vissa skattskyldiga, på sätt av det nyss anförda framgår, skola vara undantagna från den eljest stadgade skatteeftergiften. Därtill kommer att det med hänsyn till myndigheternas arbetsförhållanden är önskvärt, att utskylderna även i nu avsedda fall debiteras med endast hälften av sina belopp. Jag förordar därför, att skatteeftergiften utsträcker att avse även skattskyldiga, för vilka de ifrågavarande utskylderna icke uppgå till sammanlagt minst 10 kronor. De tabeller, vilka nu tjäna till ledning vid uträknanDET av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt särskild skatt å förmögenhet, böra vid sådant förhållande omräknas så att de genomgående ange hälften av den skatt, som belöper å visst beskattningsbart belopp, respektive viss beskattningsbar förmögenhet.

Enligt de nuvarande övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen gälla olika förutsättningar för undantag från efterskänkande av skatt enligt första och andra styckena av punkt 3. Enligt första stycket, som avser det fall att uppskrivning skett av lager av tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, skall skattebefrielse icke äga rum, därest skattskyldig vid 1948 eller 1949 års taxering taxerats för inkomst av rörelse till lägre belopp än vid 1946, respektive 1947 års taxering samt den högre inkomsten det tidigare året sammanhänger med uppskrivningen av lagret. I detta fall erfordras sålunda icke att inkomsten vid 1946 eller 1947 års taxering är högre än inkomsten normalt varit under tidigare år. I andra stycket är fråga om inkomstökning i sådana fall, då skattskyldig under beskattningsår, för vilket taxering verkställes år 1946 eller 1947, av rörelse eller annan förvärvskälla redovisat inkomst, som överstiger vad den skattskyldige normalt redovisar som inkomst, samt det berott på åtgöranden av den skattskyldige eller av juridisk person, i vilken den skattskyldige är delägare, i syfte att erhålla skattebefrielse eller på annan därmed jämförlig omständighet, att högre inkomst redovisats ifrågavarande år. I sistnämnda fall sker sålunda icke jämförelse med den inkomst, som taxeras under år 1948, respektive 1949.

Som framgår av det anförda behandlas i förevarande avseende en uppskrivning av värdet å lager av tillgångar av ifrågavarande slag i vissa fall strängare än annan åtgärd i syfte att erhålla skattebefrielse. Det synes kunna ifrågasättas huruvida tillräcklig anledning härför föreligger. Härvid bör även

beaktas, att de olika förutsättningar för undantag från skattebefrielse, som nu gälla enligt första och andra stycket av punkt 3 av övergångsbestämmelserna, kunna medföra svårigheter vid tillämpningen, t. ex. i ett sådant fall, då skattskyldig i bokslutet för år 1945 eller 1946 dels verkställer uppskrivning av värdet å lager, dels ock i syfte att vinna skattelättnad underlåter att göra normal avskrivning å inventarier.

Med hänsyn till vad sålunda anförts och i syfte att åstadkomma en i och för sig önskvärd förenkling av reglerna anser jag mig kunna förorda, att de förutsättningar för undantag från skattebefrielse, som nu gälla enligt andra stycket av punkt 3 av övergångsbestämmelserna, skola äga tillämpning även å det fall, som nu omnämnes i första stycket av punkt 3.

Såsom förut berörts skall undantag från regeln om skatteeftergift tillämpas endast då inkomstökningen under år 1945 eller 1946 är av någon betydelse i förhållande till den normalt utfallande inkomsten. För att åstadkomma enhetlighet i tillämpningen synes det önskvärt att i författningen närmare angives vad som skall förstås dels med normalt utfallande inkomst, dels ock med inkomstökning av någon betydelse. Härvid torde såsom normal inkomst lämpligen böra anses medeltalet av de sammanräknade (efter avdrag för underskott å förvärvskälla framkomna) nettoinkomsterna under åren 1942—1944 eller motsvarande räkenskapsår. Är det uppenbart, att detta medeltal icke motsvarar den normala inkomsten, bör dock skälig jämkning av beloppet ske. För att inkomstökningen skall föranleda beskattning torde vidare böra krävas, att den inkomstökning, som berott på åtgöranden av här avsett slag, för året i fråga uppgått till minst 1 000 kronor.

Den i det föregående behandlade regeln bör gälla med avseende å inkomstökning — hänförlig till rörelse eller annan förvärvskälla — som berott på åtgörande av den skattskyldige eller av juridisk person, i vilken den skattskyldige är delägare, i syfte att erhålla skattebefrielse eller på annan därmed jämförlig omständighet. Emellertid synes det befogat att i vissa fall icke såsom förutsättning för beskattning uppställa krav på att sådant »åtgörande», som nyss sagts, skall föreligga. Härvid uppkommer i första hand fråga huru förfaras skall med avseende å de av bevillningsutskottet anmärkta fallen, då den högre inkomsten under år 1945 eller 1946 berott på framtagande av dold reserv i lager av tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, på grund av varubrist eller av liknande skäl.

Det lär kunna antagas, att hos många företag lagerhållningen under åren 1945 och 1946 visar en icke obetydlig minskning. På grund av denna lagerminskning torde vidare kunna förväntas, att de dolda reserver, som bildats genom tidigare verkställda nedskrivningar av värdet å varulager, icke kunna vidmakthållas utan framkomma och öka vederbörande rörelseidkares vinst under de ifrågavarande åren. Till en sådan verkan kan även bidra den av riksdagen föregående år beslutade begränsningen i rätten till nedskrivning av värdet å rättigheter till leverans av tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse, enligt ej fullgjorda köpekontrakt.

De dolda reserver, som sålunda kunna antagas framkomma i boksluten

för åren 1945 och 1946, torde i vissa fall komma att uppgå till betydande belopp. Det synes med hänsyn till dessa vinstmedels särskilda karaktär icke tillfredsställande att desamma skulle — i det fall att reservens framtagande icke är att anse som åtgörande i syfte att erhålla befrielse från att erlægga skatt — lämnas obeskattade endast därför att de redovisas under de ifrågavarande båda åren. Därest skattskyldig av anledning som nyss sagts under år 1945 eller 1946 redovisar inkomst, som överstiger vad han tidigare normalt redovisat som inkomst, torde skattebefrielsen sålunda icke böra avse skatt, som belöper på den del av merinkomsten som motsvaras av den framkomna dolda reserven. Dock torde även i detta fall — liksom beträffande de i det följande omnämnda — såsom förutsättning för beskattning böra krävas, att den ifrågavarande inkomstökningen för året uppgått till minst 1 000 kronor.

Vad nyss sagts om dold reserv i varulager bör äga motsvarande tillämpning beträffande dold reserv i tillgångar för stadigvarande bruk ävensom beträffande återvinning av belopp, varmed fordran tidigare nedskrivits.

Därest skattskyldig i samband med bokslutet för år 1945 eller 1946 eller motsvarande räkenskapsår icke vidtager vinstreglerande dispositioner i samma omfattning som i genomsnitt skett för åren 1942—1944 och den skattskyldige till följd härav redovisar merinkomst, torde berörda förfarings sätt i regel kunna anses såsom en åtgärd i syfte att ernå skattebefrielse och sålunda enligt huvudregeln föranleda att merinkomsten beskattas. Med vinstreglerande dispositioner torde härvid böra förstås nedskrivningar å omsättningstillgångar, avskrivningar å maskiner och andra inventarier, avsättningar till pensions- och personalstiftelser, inbetalningar för pensionsändamål samt andra likartade dispositioner. Emellertid vore det icke tillfredsställande om skattskyldig skulle få skatt för merinkomsten efterskänkt i de fall då syfte att vinna skattelättnad icke kan visas, såsom t. ex. då den skattskyldige redan tidigare till fullo utnyttjat föreliggande avskrivningsmöjligheter. Den å inkomstökning av ifrågavarande slag belöpande skatten torde därför, vare sig syfte att erhålla skattebefrielse föreligger eller icke, böra undantagas från efterskänkande.

Ej heller i de fall, då skattskyldig under år 1945 eller 1946 redovisar merinkomst vilken motsvaras av en realisationsvinst, synes med hänsyn till merinkomstens särskilda natur den därå belöpande skatten böra efterskänkas; detta bör sålunda gälla oavsett huruvida avyttringen tillkommit i syfte att ernå befrielse från skatt eller icke. Ett ytterligare skäl för att härvid göra undantag från skatteeftergiften är att det torde vara mycket svårt att, även om dylikt syfte föreligger, förebringa bevisning härom.

Därest skattskyldig till följd av omläggning av räkenskapsåret kommer att vid taxering år 1946 eller 1947 taxeras för inkomst, avseende mera än tolv månader, bör han icke komma i åtnjutande av skattebefrielse till större belopp än han skulle hava gjort om räkenskapsåret icke omlagts utan taxeringen avsett en period om tolv månader. Härvid bör som regel å sistnämnda period anses belöpa så stor del av inkomsten för räkenskapsåret som be-

rörda period utgör av detta år. Därest särskilda förhållanden därtill för-
anleda — t. ex. att en proportionsvis större del av inkomsten faller på de
månader, varmed räkenskapsåret förlängts — bör emellertid fördelningen ske
enligt annan skälig grund.

Anmärkas må att en omläggning av räkenskapsåret i samband med upp-
bördsförordningens ikraftträdande i åtskilliga fall torde kunna rubriceras
såsom ett åtgörande i syfte att erhålla skattebefrielse varför sådan befrielse
bör förvägras redan enligt huvudregeln. Med hänsyn till vad nyss anförts bör
emellertid skatteeftergift ej heller inträda i de fall, då sådant syfte icke före-
ligger.

I detta sammanhang bör jämväl beaktas det fall att en jordbrukare i sam-
band med uppbördsreformens ikraftträdande verkställer omläggning av in-
komstberäkningen från redovisning enligt kontantprincipen till redovisning
enligt bokföringsmässiga grunder. Därest en jordbrukare i ett dylikt fall,
utan att redovisa ingående lager, redovisar det utgående lagret till högt värde,
uppkommer en inkomstökning för vilken skattebefrielse icke torde böra åt-
njutas. Anledning till dylik befrielse torde så mycket mindre föreligga som
den skattskyldige genom nämnda värdesättning bereder sig möjlighet till
framtida nedskrivningar å ett högre lagervärde än eljest skulle varit fallet.
Även i dessa fall bör sålunda skatteeftergift vägras, oavsett om inkomstök-
ningen anses hava berott på åtgörande i syfte att bereda sig en skattelättnad
i samband med uppbördsreformen eller icke.

Det kan ifrågasättas huruvida icke merinkomst, som uppkommer under
åren 1945 och 1946 till följd av ökad avverkning av skog, borde beskattas
oavsett om vederbörande taxeringsintendent kan visa att den ökade avverk-
ningen föranletts av bestämmelserna om skatteeftergift eller icke. Med hän-
syn bl. a. till att statsmakterna i rådande läge vidtagit olika åtgärder i syfte
att få till stånd en ökad avverkning, varför presumptionen sålunda talar emot
att avverkningarna föranletts av skatteskäl, torde det emellertid icke vara
lämpligt att uppställa en dylik regel. Merinkomster av skogsbruk, som kunna
uppstå under ifrågavarande år, torde sålunda icke böra beskattas i annat
fall än då det förenämnda syftet kan anses vara för handen. Så lär vara
fallet t. ex. om någon försäljer virke för framtida leverans men mot ome-
delbar likvid.

Enligt de tidigare omnämnda förordningarna med särskilda bestämmelser
beträffande taxering för inkomst under vissa år av ersättning på grund av
försäkring för förlust av fartyg eller köpeskilling vid avyttring av fartyg
äger skattskyldig fördela inkomst, som skolat taxeras visst år, å fem år
eller upptaga beloppet såsom intäkt under visst eller vissa år inom femårs-
perioden. Enligt de förut likaledes omnämnda förordningarna med särskilda
bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1943 stormfälld
skog respektive för inkomst av under år 1945 avyttrad brännved eller massa-
ved m. m. gälla motsvarande bestämmelser med avseende å inkomst, som i
nämnda förordningar sägs. Det vore icke tillfredsställande om dylika belopp,
i den mån de enligt vanliga regler skolat taxeras under ett tidigare år, skulle

utan begränsning kunna skattefritt (eller under tillgodonjutande av en betydande skattelättnad) uttagas under år 1945 respektive år 1946. I den mån inkomstökning föreligger under beskattningsåret 1945 eller 1946 bör sålunda, oavsett om den skattskyldige handlat i syfte att erhålla skattebefrielse eller icke, skatt erläggas för den del av merinkomsten som motsvarar det tidigare avsatta eller eljest till tidigare beskattningsår hänförliga, under beskattningsåret redovisade inkomstbeloppet.

Vad åter angår de fall, då merinkomst under beskattningsåret 1945 respektive 1946 beror på att den skattskyldige under det ifrågavarande beskattningsåret uppburit ersättning för förlorat eller försålt fartyg eller åtnjutit inkomst genom avyttring av skogseffekter eller upplåtelse av avverkningsrätt, torde frågan om skattebefrielse böra bedömas enligt de förut angivna reglerna. I dessa fall — då det sålunda icke är fråga om framtagande av tidigare avsatta eller eljest till tidigare beskattningsår hänförliga belopp — bör skattebefrielse alltså äga rum i den mån merinkomsten icke anses bero på särskilt åtgörande från den skattskyldiges sida i syfte att erhålla skattebefrielse eller fråga icke är om framkommen dold reserv eller om realisationsvinst.

I den mån merinkomst 1945 eller 1946 (motsvarande räkenskapsår) enligt vad förut sagts skall beskattas, böra härför utgöras de skatter för inkomst till staten samt kommun, landsting och tingslag, vilka skulle hava utgått, därest bestämmelser om efterskänkande icke meddelats. Nämnade skatter få anses vara desamma, som komma att ingå i den preliminära skatten för inkomst under år 1947, respektive 1948. I fråga om inkomstökning under år 1945 eller motsvarande räkenskapsår böra statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt landstingsmedel och de tingshusmedel, som nu uppbäras i samband med kronouppbörden, utgå enligt den skatteprocent respektive enligt den kommunala utdebitering, som fastställts för de skatter av berörda slag, som påföras enligt 1946 års taxering. Vidare böra för inkomstökning under år 1945 eller motsvarande räkenskapsår utgå dels annan statlig skatt (värnsskatt) som må ingå i den preliminära skatten för år 1947, dels ock skatt till kommun enligt den kommunala utdebitering, som gäller för preliminär sådan skatt för inkomst under år 1947. Att sistnämnda skatt bör utgå efter angivna norm följer av att då all skatt till kommun på grund av 1946 års taxering efterskänkes särskild utdebitering för sådan skatt icke fastställes. Det nyss sagda bör äga motsvarande tillämpning beträffande tingshusmedel, som nu uppbäras i samband med kommunaluppbörden. Vad åter angår skatt för inkomstökning under år 1946 eller motsvarande räkenskapsår bör sådan skatt utgå efter den statliga skatteprocent och den kommunala utdebitering, som gäller för preliminär skatt för inkomst under år 1948.

I fråga om beräkning av hur stor del av nyssnämnda skatter som belöpa på merinkomsten samt om reduktion av skatt för inkomstökning under beskattningsår, varför taxering verkställs år 1946, torde ändring icke böra ske i de nuvarande övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen. Visst förtydligande av författningstexten torde emellertid böra ske.

Då enligt vad jag nu föreslagit frågan huruvida skattepliktig merinkomst under år 1945 eller 1946 (motsvarande räkenskapsår) föreligger alltid skall bedömas med utgångspunkt från inkomstens storlek under åren 1942—1944 (motsvarande räkenskapsår) skulle hinder i och för sig icke föreligga att nämnda fråga avgjordes av prövningsnämnd redan i samband med 1946 respektive 1947 års taxering. Emellertid bör i detta sammanhang beaktas dels att ifrågavarande arbetsuppgifter kunna bliva relativt omfattande dels ock att länsstyrelsernas taxeringsavdelningar liksom prövningsnämnderna under hösten 1946 och våren 1947 hava att, utöver de å dem eljest ankommande arbetsuppgifterna, fullgöra det krävande arbete som sammanhänger med krigskonjunkturbeskattnings avveckling. Vid sådant förhållande och då taxeringsavdelningarna och prövningsnämnderna — med hänsyn till den medgivna skattebefrielsen för inkomst och förmögenhet under år 1946 — kunna förväntas erhålla en avsevärd arbetslättning under arbetsperioden 1947/48 torde det vara lämpligt att 1947 års prövningsnämnder pröva frågan om skattskyldighet för merinkomster av ifrågavarande slag såväl för år 1945 som för år 1946.

Skatt för merinkomster som nyss nämnts torde böra erläggas under uppbördsterminer under uppbördsåret 1948/49. Därest skattskyldig har att erlægga skatt för merinkomst såväl för år 1945 som för år 1946, torde skatten böra få fördelas å uppbördsåren 1948/49 och 1949/50. Det bör ankomma på lokal skattemyndighet att i enlighet härmed och med motsvarande tillämpning av bestämmelserna i 32 § uppbördsförordningen bestämma, under vilka terminer skatten skall erläggas.

Enligt övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen åligger det taxeringsnämnderna att vid 1946 och 1947 års taxeringar upprätta förteckningar över skattskyldiga, vilka kunna antagas vara skattskyldiga för merinkomster av ifrågavarande slag. På grund av de ändrade övergångsbestämmelser, som nu föreslagits, torde det vidare böra åligga 1947 års taxeringsnämnder att i erforderlig omfattning komplettera de vid 1946 års taxeringar upprättade förteckningarna.

Med hänsyn till beskaffenheten och omfattningen av ifrågavarande arbetsuppgifter torde taxeringsintendent respektive ledamot av prövningsnämnd böra äga att även efter den 31 december 1947 framställa yrkande hos prövningsnämnden i mål angående skattskyldighet för merinkomst av förevarande slag. Yrkande om påföring av skatt för merinkomst, som här avses, torde böra få framställas ändå att prövningsnämnden tidigare avgjort anförda besvär rörande taxeringen av den skattskyldige.

Enligt de av riksdagen beslutade övergångsbestämmelserna skall skatt för sådan merinkomst, varom här är fråga, i sin helhet tillfalla staten. Av samma skäl som tidigare anförts till stöd för det nu framlagda förslaget, att de landstingsmedel och tingshusmedel, som förfalla till betalning vid den första terminen eller stämman för uppbörd av 1946 års kronoutskylder, skola tillfalla vederbörande landsting och tingslag, bör emellertid skatten för före-nämnda merinkomst, i den mån skatten avser annat än statliga utskylder, tillfalla vederbörande kommun, landsting och tingslag.

Enligt punkt 4 i övergångsbestämmelserna i deras nu gällande lydelse, jämförd med 35 § uppbördsförordningen, skall skattskyldig, som har att gälda fastighetsskatt, erlægga sådan skatt under fem uppbördsterminer under år 1948, nämligen under mars, maj och juli månader på grund av 1947 års taxering och under september och november månader på grund av 1948 års taxering. Under år 1947 skall fastighetsskatt erläggas under tre uppbördsterminer samt under år 1949 och följande år likaledes under tre uppbördsterminer. Anledningen till att fastighetsskatt under år 1948 uttages under fem terminer är, att från och med 1948 års taxering fastighetsskatten erlægges tidigare än förut. Fastighetsägarna komma således att under år 1948 drabbas av tyngre skattebörda än eljest. Då äldre skatter för inkomst och förmögenhet efterskänkas för att de skattskyldiga icke under åren 1947 och 1948 skola drabbas av »dubbel» skatt, synes även fastighetsskatt, som förfaller till betalning under år 1948, böra efterskänkas i sådan utsträckning, att fastighetsskatt även under detta år kommer att erläggas endast under tre terminer. Härvid torde två tredjedelar av den fastighetsskatt, som utgår på grund av 1947 års taxering, böra efterskänkas; uppkommer brutet öretal, bör det belopp som skall efterskänkas avrundas till närmast högre öretal. Den återstående delen av skatten bör inbetalas under uppbördsterminen i mars månad 1948. Ehuru sålunda endast en tredjedel av fastighetsskatten på grund av 1947 års taxering debiteras, torde emellertid kommun, landsting och tingslag likväl böra under år 1948 av statsverket uppbära fastighetsskatt med hela det belopp, som skulle hava debiterats på grund av nämnda taxering om efterskänkande icke ägt rum. Då under år 1948 liksom under åren 1947 och 1949 samt följande år fastighetsskatt inflyter under tre uppbördsterminer, torde efterskänkandet för statsverket verka föga kännbart.

Därest 1946 eller 1947 års taxering genom senare beslut av prövningsnämnd, kammarrätten eller Kungl. Maj:t höjes, bör den tillkommande skatt, som på grund av beslutet skulle påföras för inkomst eller förmögenhet, jämväl efterskänkas, såvida icke fråga är om utskylder på grund av 1946 års taxering, vilka rätteligen skulle hava erlagts vid uppbördsterminen eller uppbördsstämman för kronoutskylder i november sistnämnda år. I överensstämmelse med vad tidigare anförts bör härvid halva beloppet av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet och landstingsmedel samt av de tingshusmedel, som skulle hava uppburits i samband med kronoupbörden, anses hava förfallit till betalning vid berörda termin eller stämma. Skulle nämnda taxering genom dylikt beslut nedsättas, bör självfallet restitution medgivnas endast i den mån motsvarande skatt verkligen erlagts. Har skatt påförts för merinkomst som förut sagts, bör den ändring i fråga om påföring av skatt för merinkomsten ske som föranledes av nyssnämnda ändrade taxering.

Vidtages ändring i 1947 års fastighetstaxering bör påföring av tillkommande skatt eller restitution av skatt ske under hänsynstagande till att endast en tredjedel av eljest utgående skatt skall erläggas respektive har erlagts.

Äsattes i samband med 1946 eller 1947 års taxering eftertaxering för år 1945

eller tidigare år, bör givetvis icke den skatt, som påföres på grund av eftertaxeringen, efterskänkas.

Skatt, som påföres på grund av eftertaxering, verkställd under år 1946, bör förfalla till betalning under en eller flera uppbördsterminer under uppbördsåret 1947—1948. Lokal skattemyndighet bör bestämma under vilken eller vilka uppbördsterminer skatten sålunda skall förfalla till betalning. Därvid böra tillämpas enahanda grunder som enligt 32 § gälla för skatt som där avses.

I fråga om skatt, som förfallit till betalning före den 1 januari 1947, torde äldre bestämmelser fortfarande böra äga tillämpning. Äldre bestämmelser böra likaledes i tillämpliga delar gälla i fråga om debitering och uppbörd av skogsaccis, som påföres på grund av 1946 års taxering och förfaller till betalning efter den 31 december 1946. Emellertid böra de åtgärder, som erfordras för debitering av den skatt, som förfaller till betalning vid den första uppbördsterminen eller uppbördsstämman för uppbörd av 1946 års kronoutskylder, från och med den 1 juli nämnda år vidtagas av lokal skattemyndighet. I stad med egen uppbördsförvaltning bör nämnda myndighet ombesörja jämväl uppbörd av ifrågavarande skatt. Ehuru magistratens befattning med uppbördsväsendet från och med den 1 juli 1946 sålunda bör övergå å den lokala skattemyndigheten, bör dock i stad med egen uppbördsförvaltning magistraten vid nämnda uppbördsstämma fullgöra de uppgifter av kontrollerande natur, som enligt uppbördsreglementet ankomma på densamma. I stad med magistrat, som tillhör fögderi, bör uppbörd av skatt vid berörda uppbördsstämma verkställas genom postverkets försorg.

Vidare bör det i stad med magistrat från och med den 1 juli 1946 ankomma på utmätningsmannen att begära handräckning för uttagande av ogulden skatt, även sådan som förfallit till betalning före nämnda dag. Efter indrivning influten skatt, som utgöres av kronoutskylder, bör redovisas, i stad med egen uppbördsförvaltning till den lokala skattemyndigheten och i annan stad med magistrat till länsstyrelsen. Vad nyss sagts bör äga motsvarande tillämpning i fråga om anmälan till avkortning och avskrivning av sådan skatt och upprättande av balanslängd däröver.

Å skattetablerna skall angivas värdet av olika slag av naturaförmåner. Då debetsedlar avseende preliminär skatt för år 1947 jämte skattetabeller icke kunna utsändas förrän i mitten av januari 1947 torde, för att arbetsgivarna redan vid ingången av nämnda månad skola äga kännedom om de fastställda värdena å dylika förmåner, Kungl. Maj:t böra utfärda kungörelse härom i god tid före den 1 januari 1947.

Förordningen den 2 maj 1919 (nr 200) angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m. har enligt övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen upphävts. Emellertid avser förstnämnda förordning icke allenast sådana utskylder och avgifter, som omförmålas i uppbördsförordningen, utan även åtskilliga andra utskylder och avgifter. Ett upphävande av förordningen förutsätter därför, att i de författningar, som gälla sistnämnda utskylder och avgifter, införes föreskrift att uppbördsförordningens bestämmel-

ser rörande restitution och ränta vid restitution skulle i tillämpliga delar gälla även i fråga om dessa utskylder och avgifter. Detta synes dock mindre ändamålsenligt. Lämpligare torde vara, att förordningen upphäves allenast i fråga om sådana skatter, varom förmåles i 1 § uppbördsförordningen. Föreskrift härom torde böra meddelas i form av särskilt tillägg till 1919 års förordning.

IV. Ändring i kommunalskattelagen, förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt förordningen om särskild skatt å förmögenhet.

För att undanröja de olägenheter, som för bodelägare efter avlidnen person förorsakas därav, att enligt vårt nuvarande uppbördsförfarande utskylder för viss inkomst erläggas först sedan relativt lång tid förflutit efter det inkomsten förvärvats, medgiva gällande skatteförfattningar i stor utsträckning befrielse för dödsbo från att erlägga utskylder, som förfalla till betalning efter dödsfallet. Sålunda stadgas i 15 § 2 mom. kommunalskattelagen, att därest här i riket bosatt skattskyldig, vilken avlidit efter taxeringsårets ingång, efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och behållningen i boet efter den avlidne ej överstigit 40 000 kronor beskattningsnämnd, om synnerligen ömmande omständigheter äro för handen, äger helt eller delvis frikalla den skattskyldige från skattskyldighet för fastighet för taxeringsåret.

Har avlidnen person i fall, där nyssnämnda betingelser äro för handen, vid taxering upptagits såsom skattskyldig för fastighet, och hava utskylder för fastigheten på grund av taxeringen påförts den avlidne eller dödsboet att erläggas vid allmän uppbörd, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, eller har påföring av utskylder för fastigheten på grund av taxeringen ännu ej ägt rum, äger jämlikt 75 § 2 mom. samma lag beskattningsnämnd att efter framställning från dödsboet medgiva befrielse från erläggande helt eller delvis av dessa utskylder.

Vidare stadgas i 55 § kommunalskattelagen och 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, att därest här i riket bosatt skattskyldig, vilken avlidit under beskattningsåret eller senare, efterlämnat bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, och den avlidne under beskattningsåret haft inkomst av tjänst eller eljest av personligt arbete, vilken upphört att utgå före eller vid dödsfallet eller ock efter dödsfallet i nära anslutning till detta, dödsboet skall, om ej särskilda förhållanden till annat föranleda, efter beskattningsnämnds beprövande erhålla befrielse från skattskyldighet enligt nämnda författningar för sagda inkomst eller skälig del av densamma.

Har behållningen i boet efter skattskyldig, som nyss sagts, ej överstigit 40 000 kronor, äger beskattningsnämnden att, oavsett arten av den avlidnes inkomst under beskattningsåret, helt eller delvis frikalla dödsboet från skatt-

skyldighet enligt kommunalskattelagen för hans inkomst under beskattningsåret samt enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för nämnda inkomst samt för hans förmögenhet vid beskattningsårets utgång. Befrielse som nu sagts må, där synnerligen ömmande omständigheter äro för handen, medgivas även där behållningen i boet överstigit 40 000 kronor.

Har avliden skattskyldig eller dödsbo efter skattskyldig i fall, där förenämnda betingelser äro för handen, taxerats för inkomst enligt kommunalskattelagen eller för inkomst eller förmögenhet enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och hava utskylder på grund av nämnda taxeringar påförts den avlidne eller dödsboet att erläggas vid allmän uppboerd, som äger rum eller avslutas efter dödsfallet, eller har påföring av utskylder på grund av taxeringarna vid tiden för dödsfallet ännu ej ägt rum, äger jämlikt 75 § 1 mom. kommunalskattelagen och 24 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt dödsboet hos beskattningsnämnd göra framställning om befrielse från erläggande helt eller delvis av dessa utskylder. Vid prövning av framställning om dylik befrielse skola bestämmelserna i 55 § i nämnda lag och i 23 § berörda förordning äga motsvarande tillämpning.

Där jämlikt 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt befrielse medgives från skattskyldighet för inkomst eller förmögenhet, skall, där den ändrade beräkningen av inkomsten eller förmögenheten därtill föranleder, jämlikt 7 § förordningen om särskild skatt å förmögenhet motsvarande befrielse medgivas jämväl i fråga om särskild skatt å förmögenhet. Detsamma gäller, där beskattningsnämnd jämlikt 24 § 1 mom. förstnämnda förordning medgiver befrielse från erläggande av inkomst- och förmögenhetsskatt.

Enligt 4 § förordningen den 29 juni 1945 om värnsskatt för budgetåret 1945/46 skall, därest skattebefrielse för dödsbo meddelats jämlikt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, motsvarande befrielse åtnjutas jämväl i fråga om värnsskatt.

Uppboerdsberedningen har i denna del anfört följande:

Enligt uppboerdsberedningens förslag skall preliminär skatt utgå för inkomst och förmögenhet, varför skattskyldighet föreligger jämlikt kommunalskattelagen, förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt förordningen om särskild skatt å förmögenhet. Därest preliminärskatten kunde så beräknas, att den alltid helt täckte de utskylder, vilka efter taxering för inkomst eller förmögenhet komme att påföras skattskyldig, föreläge icke någon anledning att bibehålla de nuvarande bestämmelserna om befrielse för dödsbo från eftersläpande skatt för inkomst eller förmögenhet. Det har emellertid icke varit möjligt att giva bestämmelserna om preliminär skatt en sådan utformning, att den slutliga skatten för inkomst och förmögenhet alltid fullständigt täckes av erlagd preliminär skatt. På grund härav nödgas man räkna med att kvarstående skatt — grundad å taxering för inkomst eller förmögenhet — kommer att påföras skattskyldiga i viss utsträckning. Om skattskyldig utnyttjar de möjligheter, som det föreslagna uppboerdsystemet erbjuder att — genom jämkning eller annorledes — få den preliminära skatten att så nära som möjligt ansluta sig till den

slutliga, torde emellertid den kvarstående skatt, som kan komma att påföras, i regel uppgå till så obetydliga belopp, att regler om skattebefrielse för dödsbo icke synas vara erforderliga. Särskilda fall kunna visserligen inträffa, då skattskyldig icke kan lastas för en uppkommen större skillnad mellan preliminär och slutlig skatt och då det måhända kunde synas obilligt, att möjlighet till befrielse från eftersläpande skatt för inkomst eller förmögenhet icke längre föreläge. Då dylika fall emellertid icke kunna antagas bli alla för många och det för övrigt torde möta betydande svårigheter att skilja dessa från sådana, där ifrågavarande skillnad beror på den skattskyldiges eget åtgörande eller underlåtenhet från hans sida att utnyttja möjligheterna att få erlagga skatten preliminärt, synas de näppeligen kunna motivera ett bibehållande av de nuvarande bestämmelserna om befrielse för dödsbo från skattskyldighet för inkomst eller förmögenhet. Beredningen har därför funnit övervägande skäl tala för att nämnda bestämmelser upphävas. Skulle framdeles, sedan det nya uppbördssystemet tillämpats någon tid, ett verkligt behov av motsvarande bestämmelser konstateras föreligga, bör frågan upptagas på nytt. Skulle nya bestämmelser om befrielse för dödsbo från skatt komma att utfärdas, synes befrielsen — med hänsyn till att skatt enligt det nu föreslagna uppbördssystemet skall erläggas dels såsom preliminär skatt, dels ock såsom slutlig skatt -- böra anknyta till debiteringen och icke till taxeringen eller, med andra ord, skattskyldig bör befrias från att erlagga påförd skatt, icke, såsom nu i vissa fall, från skattskyldighet för inkomst eller förmögenhet. Ifrågavarande bestämmelser torde därför böra intagas i uppbördsförordningen, icke i skatteförfattningarna.

Beredningens förslag innebär, att dödsbo fortfarande skall kunna erhålla befrielse från fastighetsskatt. Dylik skatt skall nämligen icke erläggas preliminärt utan alltid utgå i form av kvarstående skatt. Beredningen har icke nu föreslagit, att bestämmelserna om nyssnämnda skattebefrielse skola överflyttas från kommunalskattelagen till uppbördsförordningen. Skulle emellertid uppbördsförordningen senare kompletteras med bestämmelser om befrielse från skatt för inkomst eller förmögenhet, böra också bestämmelserna om befrielse från fastighetsskatt överföras till nämnda förordning.

Nu förevarande spörsmål har tagits upp till behandling endast i ett fåtal *remissyttranden*. *Överståthållarämbetet* har sålunda uttalat, att ämbetet med tillfredsställelse hälsade uppbördsberedningens förslag om upphävande av gällande bestämmelser om befrielse för dödsbo från skattskyldighet för inkomst och förmögenhet.

Pensionsstyrelsen anför:

Såsom beredningen anför synes efter införandet av preliminär skatt ett bibehållande av de nuvarande bestämmelserna om befrielse för dödsbo från skattskyldighet för inkomst eller förmögenhet näppeligen kunna motiveras. Beredningen framhåller emellertid att om framdeles, sedan det nya uppbördssystemet tillämpats någon tid, ett verkligt behov av nya bestämmelser konstateras föreligga om befrielse från skatt för dödsbo frågan bör upptagas på nytt. I samband härmed vill pensionsstyrelsen framhålla önskvärdheten att, om dylika bestämmelser komma till stånd, däri tydligt anges att, för den händelse gift person avlidit och den kvarlevande maken är i avgiftspliktig ålder, skattebefrielsen icke gäller befrielse för denne från att erlagga pensionsavgift. (Befrielsen kan däremot eventuellt medföra nedsättning av den kvarlevande makens avgift.) Erfarenheten har nämligen visat att skattebefrielse för dödsbo för närvarande ofta uppfattas såsom även befrielse från pensionsavgift för kvarlevande make.

Kammarrätten framhåller i likhet med uppborädsberedningen, att även efter genomförande av beredningens förslag fall kunde inträffa, då det kunde synas obilligt, att möjlighet till befrielse från eftersläpande skatt för inkomst eller förmögenhet icke längre föreläge. Beredningen föresloge emellertid att de nuvarande bestämmelserna skulle upphävas och att, därest ett verkligt behov av motsvarande bestämmelser konstaterades föreligga, frågan upptoges på nytt. *Kammarrätten* funne icke denna utväg tilltalande. Även om de fall, då befrielse för dödsbo skulle vara motiverad, efter ett genomförande av beredningens förslag icke skulle bliva särdeles talrika, måste det för dödsbodelägarna efter person som avlidit under mellantiden kännas som en svår orättvisa, om möjlighet till eftergift av skatt kort förut förelegat och kort efteråt åter skulle införas. Det syntes då riktigare, att bestämmelserna om befrielse för dödsbo tills vidare i någon form bibehölles.

Länsstyrelsen i Stockholms län uttalar att, ehuru av skäl, som uppborädsberedningen anført, ett bibehållande av nuvarande ordning knappast kunde anses vara i princip motiverat, länsstyrelsen ville ifrågasätta, om det ej av praktiska skäl vore lämpligt att åtminstone tills vidare hålla möjligheten till skattebefrielse öppen såvitt anginge kvarstående skatt. Nuvarande regler torde visserligen hava haft ojämna verkningar och varit svåra att tillämpa; likväl syntes de lätnader, som i denna form kommit dödsbon tillgodo, varit av icke ringa värde som hjälp i ett mången gång beträngt läge. Därtill komme, att det ur skattemyndigheternas synpunkt måste anses vara en fördel att minska antalet efterhandskrav i sådana fall, då utsiktarna att kunna uppnå betalning icke vore stora och då ingripandet i allmänhet komme att vålla irritation.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län framhåller, att en avsevärd skillnad i många fall kunde uppkomma mellan preliminär och slutlig skatt, något som i det enskilda fallet kunde förorsaka dödsbodelägare betydande ekonomiska svårigheter. Möjlighet syntes därför alltjämt böra finnas att i särskilt ömmande fall medgiva skattelindring. Denna utväg framstode så mycket mer rimlig och naturlig som dödsbo fortfarande skulle kunna erhålla befrielse från fastighetsskatt.

Svenska exekutionsmännens riksförbund anser, att ur rent humanitär synpunkt skattebefrielse för dödsbo borde kunna erhållas även i fortsättningen, antingen beloppet vore obetydligt eller större. Därutöver borde befrielsen utsträckas till att omfatta jämväl tiden före dödsdagen, om förhållandena under denna tid stode i samband med dödsfallet på ett avgörande sätt, vederbörande hade t. ex. under längre tid före dödsfallet varit sjuk. I detta avseende komme det i huvudsak endast att bliva fråga om fria yrken och anställda med kvarstående skatt.

*Taxeringsnämndsordföranden*s riksförbund framhåller, att frågan om skattebefrielse för dödsbo visserligen komme att mera sällan bliva aktuell, om uppborädsreformen genomfördes. Det syntes dock ofta nog kunna bliva fråga om höjning av den taxerade inkomsten i jämförelse med den varpå preliminär skatt beräknats. I dylika fall kunde fråga om befrielse jämväl upp-

komma. Det vore då ofrånkomligt, att bestämmelserna om skattebefrielse för dödsbo finge kvarstå samt att de finge kvarstå i skattelagarna, varför det alltså borde ankomma på taxeringsmyndigheterna att avgöra frågan om befrielse. Detta avgörande kunde icke gärna överlätas på uppborrdsmyndigheterna.

Då skattskyldig, som har att erlægga preliminär A-skatt för inkomst, avlider och inkomsten i samband med dödsfallet upphör att utgå eller nedgår, uttages icke vidare preliminär skatt eller utgöres sådan skatt med det lägre belopp, som motsvarar den minskade inkomsten. Har den avlidne haft att erlægga preliminär B- eller C-skatt, kan dödsboet enligt bestämmelserna i uppborrdsförordningen få preliminärskatten, i vad den förfaller till betalning efter dödsfallet, jämkad i förhållande till de ändrade inkomstförhållandena. Några särskilda åtgärder härutöver för att bereda dödsbodelägare, som varit beroende av den avlidne för sin försörjning, lättnad i fråga om betalningen av preliminär skatt efter dödsfallet torde icke vara erforderliga. Vad åter angår kvarstående skatt för inkomst och förmögenhet torde med hänsyn till sättet för beräkningen av preliminärskatten och den möjlighet att erhålla jämkning däri — innebärande höjning eller sänkning av skatten — som skattskyldig och, om han avlidit, hans dödsbo har, ifrågasättas, huruvida de nu gällande bestämmelserna om skattebefrielse för dödsbo såvitt angår inkomst och förmögenhet fylla något egentligt behov. Emellertid kan man icke bortse från att i vissa fall en större kvarstående skatt, avseende inkomst och förmögenhet, kan komma att påföras skattskyldig eller dennes dödsbo, utan att den skattskyldige kan lastas för att berörda skillnad mellan preliminär och slutlig skatt uppstått. Och även om den skattskyldige underlåtit att i fall då så bort ske begära jämkning, synes det vara mindre tilltalande att låta dödsboet drabbas av följderna av att den skattskyldige under livstiden gjort sig skyldig till sådan underlåtenhet. På grund härav torde — såsom i flera yttranden jämväl framhållits — även sedan det nya uppborrdsförfarandet trätt i kraft möjlighet böra förefinnas för dödsbo att i vissa fall erhålla befrielse från att erlægga sådan kvarstående skatt eller viss del därav, som avser inkomst eller förmögenhet. Påföres den skattskyldige eller dödsboet tillkommande skatt för inkomst eller förmögenhet, torde befrielsen böra kunna avse även sådan skatt.

I likhet med vad nu är fallet bör befrielse för dödsbo avse endast sådan skatt, som förfaller till betalning efter dödsfallet. Befrielsen bör kunna avse skatt, som påförts den avlidne, eller, såvitt angår det beskattningsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom. Befrielsen torde dock icke böra avse skatt, som påförts eller påföres på grund av eftertaxering och rätteligen skolat gäldas före dödsfallet.

Då preliminär skatt erlägges redan under inkomståret för den inkomst, som därunder uppbares, och för den förmögenhet, som då äges, torde skattebefrielsen näppeligen kunna konstrueras så som skett för de fall, vilka

*Departement-
chefen.*

nu avses i 55 § kommunalskattelagen, 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt 7 § första punkten förordningen om särskild skatt å förmögenhet, d. v. s. såsom en befrielse helt eller delvis från skattskyldighet; i dessa fall påföres icke taxering för den avlidnes inkomst och förmögenhet i den mån skattebefrielse medgives. Skulle även efter det nya uppördssystemets genomförande befrielse från skattskyldighet meddelas, kunde nämligen härav föranledas återbetalning av preliminär skatt, som inbetalts före dödsfallet. Såsom förut framhållits, bör emellertid skattebefrielsen icke medföra återbetalning av före dödsfallet gulden preliminär skatt. I följd härav torde — såsom jämväl uppördsberedningen förutsatt — skattebefrielsen efter det nya uppördssystemets genomförande alltid böra avse en befrielse från att *erlägga* skatt. Skattebefrielsen torde härvid böra direkt anknyta till den påförda kvarstående eller tillkommande skatten och avse denna i dess helhet eller viss del därav. Tillräcklig anledning torde sålunda icke föreligga att bibehålla det mera invecklade förfaringssätt, som för närvarande tillämpas enligt 75 § 1 mom. kommunalskattelagen, 24 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt 7 § andra punkten förordningen om särskild skatt å förmögenhet och som innebär att omräkning sker av den beskattningsbara inkomsten, det beskattningsbara beloppet och den beskattningsbara förmögenheten.

Därest skattebefrielsen erhåller den nu föreslagna formen, kommer i det fall, att makar samtaxerats och den ene maken avlider, befrielsen från att erlägga den avlidnes skatt icke att påverka den andra makens taxering och den på grund härav påförda skatten.

Såsom förutsättning för att erhålla befrielse från skatt bör — utöver de förutsättningar som förut angivits — allttjämt gälla, att den skattskyldige efterlämnat dödsbodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning. Med hänsyn till den utformning, som det nya uppördssystemet erhållit, synes det vidare vara motiverat att för samtliga fall såsom ytterligare förutsättning för skattebefrielse kräva, att ömmande omständigheter äro för handen. Dylika omständigheter torde föreligga, därest skattens erläggande för dödsboet skulle innebära en kännbar ekonomisk påfrestning. Huruvida så kan anses vara fallet, får bedömas med hänsyn bl. a. till skattebeloppets storlek i förhållande till dödsboets inkomst- och förmögenhetsförhållanden samt antalet dödsbodelägare som för sin försörjning varit beroende av den avlidne.

Fastighetsskatten skall enligt den nya uppördsförordningen icke uttagas preliminärt utan endast såsom kvarstående skatt. Intet hinder torde därför i och för sig möta mot att den nuvarande bestämmelsen i 15 § 2 mom. kommunalskattelagen bibehålles oförändrad och att således skattebefrielsen sker i form av befrielse från skattskyldighet. Då emellertid skattebefrielsen, såvitt angår inkomst och förmögenhet, föreslås konstruerad som en befrielse från att *erlägga* skatt synes även befrielsen i fråga om fastighetsskatt böra utformas på liknande sätt. Liksom nu bör såsom förutsättningar för befrielse från fastighetsskatt gälla dels att den skattskyldige efterlämnat bo-

delägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, dels att behållningen i boet efter den avlidne ej överstigit 40 000 kronor, dels ock att synnerligen ömmande omständigheter äro för handen. Befrielsen bör avse efter dödsfallet förfallande fastighetsskatt, som påförts den avlidne eller, såvitt angår det taxeringsår varunder dödsfallet inträffade, oskift dödsbo efter honom.

Uppbördsberedningen har förordat att, eftersom skattebefrielsen enligt beredningens förslag skulle avse befrielse från att erlägga skatt, bestämmelser om sådan befrielse intoges i uppbördsförordningen i stället för i skatteförfattningarna. Härvid torde beredningen hava åsyftat att beslut om skattebefrielse skulle meddelas av lokal skattemyndighet i stället för av beskattningsnämnd. Då fråga är om eftergift av slutlig eller tillkommande skatt torde emellertid avgörandet även i fortsättningen lämpligen böra ankomma på beskattningsnämnd. Bestämmelserna torde böra kvarstå i kommunal-skattelagen, förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt förordningen om särskild skatt å förmögenhet. I de båda förstnämnda författningarna böra samtliga bestämmelser om skattebefrielse sammanföras till 75, respektive 24 §, i vilka författningsrum för närvarande finnas bestämmelser om befrielse från att erlägga skatt.

Framställning om befrielse från att helt eller delvis erlägga skatt bör göras senast under andra kalenderåret efter dödsåret. Det bör understrykas att skattebefrielse enligt förslaget kan medgivas endast i fråga om *påford* skatt. Beskattningsnämnd äger sålunda icke i förväg medgiva befrielse för skatt, som framdeles kan komma att påföras.

V. Ändring av övergångsbestämmelserna till förordningen den 31 december 1945 (nr 898) angående ändring i vissa delar av förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Enligt 4 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt i dess lydelse enligt förordningen den 31 december 1945 (nr 898), vilken sistnämnda förordning i denna del träder i kraft den 1 januari 1947, må från det sammanlagda beloppet av den skattskyldiges inkomster från olika förvärvskällor avdrag ske för slutlig eller tillkommande skatt, som under beskattningsåret påförts skattskyldig här i riket, till den del skatten skall erläggas till kommun eller annan kommunal samfällighet.

Eftersom skattskyldig under år 1947 icke kommer att påföras slutlig skatt på grund av taxering till kommunal inkomstskatt, kan enligt förenämnda bestämmelse något avdrag för sådan skatt icke göras vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1948. Till följd härav skulle de skattskyldiga på grund av 1948 års taxering komma att påföras högre skatt till staten än som skulle skett därest omläggningen av uppbördssystemet icke kommit till stånd. Detta förhållande kan icke anses tillfredsställande.

Departement-
chefen.

Särskilda bestämmelser torde därför böra meddelas angående avdragsrätten vid 1948 års taxering. Därvid kan tänkas en sådan utformning av ifrågasvarande bestämmelser att avdrag medgäves med ett belopp motsvarande — förutom den under år 1947 påförda fastighetsskatten — den kommunala inkomstskatt, som preliminärt erlagts under uppbördsåret 1947. Emellertid torde svårigen kunna angivas huru mycket av den preliminära A-skatten som utgör kommunal inkomstskatt. Berörda avdrag torde därför böra beräknas på annat sätt. En framkomlig väg synes härvid vara att medgiva avdrag med samma belopp, som skattskyldig fått avdraga vid 1947 års taxering, d. v. s. beloppet av den skatt till kommun och annan kommunal samfällighet som erlagts under år 1946 eller motsvarande räkenskapsår. Jag förordar sålunda att avdragsrätt vid 1948 års taxering medgives i enlighet med det sist anförda.

I samband med den nyss förordade ändringen torde i förtydligande syfte vissa jämkningar böra vidtagas i övergångsbestämmelserna till här ifrågasvarande förordning.

VI. Taxeringsförordningen.

Enligt 124 § 1 mom. taxeringsförordningen skola besvär enligt 123 § av skattskyldig ingivas inom natt och år efter det utskylderna avfordrats honom. Avse besvären det fall, att taxeringsvärde åsatts fastighet å mer än en ort eller att skattskyldig blivit taxerad för samma inkomst eller förmögenhet eller för samma virke å mer än en ort, och hava utskylder därför avfordrats vederbörande å olika tider, räknas besvärstiden från det senaste kravet.

*Departements-
chefen.*

Då preliminär skatt för inkomst och förmögenhet uttages redan under inkomståret, torde den tid, inom vilken skattskyldig skall anföra besvär enligt 123 §, lämpligen böra räknas från det han erhållit debetsedel å slutlig eller tillkommande skatt i anledning av den taxering, varom fråga är.

VII. Förordningen den 23 oktober 1908 angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Enligt 3 § ifrågasvarande förordning skall utlänning eller, under viss förutsättning, i utlandet bosatt svensk undersåte, som här i riket bjuder ut eller slutar handel om utländska varor, vid ankomsten till riket till närmaste kronouppbördsman i stad lämna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här kvarstanna, samt till kronans uppbördsman i stad inom det län, där han uppehåller sig vid betalningstiden, erlagga viss avgift för rättigheten att idka dylik handel.

*Departements-
chefen.*

Enligt det nya uppbördssystemet fungerar magistraten respektive kronokassören (motsvarande tjänsteman) icke vidare som kronouppbördsman i

stad. Fråga uppkommer då på vilken myndighet de ifrågavarande, i 3 § förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter angivna åliggandena hädanefter skola ankomma.

Med hänsyn till de omfattande arbetsuppgifter, som enligt uppbördsförordningen komma att åvila lokal skattemyndighet, synes det icke lämpligt att ålägga nämnda myndighet de nu ifrågavarande uppgifterna. I stället torde böra föreskrivas, att uppgifterna skola ankomma på vederbörande magistrat. Jag förordar sålunda att 3 § ändras i enlighet härmed. Härav föranledes motsvarande ändring i 5 § 2 mom.

VIII. Upphävande av förordningen den 30 april 1943 om erkända skatteförmedlingskassor och förordningen samma dag om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor.

Ifrågavarande författningar tillkommo för att undanröja vissa av de olägenheter, som det nuvarande uppbördsförfarandet medför för de skattskyldiga. Beträffande författningarnas innehåll må här allenast nämnas, att erkänd skatteförmedlingskassas ändamål angives vara att, uteslutande eller i förening med annan betalningsförmedling, på uppdrag av skattskyldig ombesörja betalning av denne påförda utskylder medelst belopp, som enligt fastställd plan inflyta genom avdrag å den skattskyldiges avlöning eller ock genom direkta inbetalningar från den skattskyldige. För att inbetalningsplanen skall kunna genomföras må den skattskyldige beviljas visst anstånd med utskyldsbetalningen.

Uppbördsberedningen har föreslagit, att ifrågavarande förordningar skola upphävas.

Efter den beslutade omläggningen av uppbördsförfarandet torde de ifrågavarande båda förordningarna icke längre fylla något egentligt ändamål. Jag förordar därför, att förordningarna upphävas från och med den 1 januari 1947. Emellertid torde förordningarna böra gälla även för tid därefter i den mån fråga är om betalning av utskylder, med vilkas erläggande skattskyldig vid utgången av år 1946 åtnjuter anstånd jämlikt förordningen om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor. Dock bör efter ingången av år 1947 skyldighet icke vidare föreligga för arbetsgivare att verkställa löneavdrag jämlikt förordningen om erkända skatteförmedlingskassor, utan torde det få ankomma på den skattskyldige att själv fullgöra de inbetalningar till kassan, som enligt fastställd plan skola göras. Vidare torde den inskränkningen böra föreskrivas, att beslut om ytterligare anstånd för skattskyldig, varom här är fråga, icke må meddelas efter den 31 december 1946.

Det bör i detta sammanhang framhållas att i de fall, då inbetalningsplan omfattar jämväl utskylder som enligt äldre ordning skulle förfalla under år 1947, erforderlig jämkning av planen självfallet måste vidtagas med hänsyn till nya uppbördsförordningens ikraftträdande.

*Departements-
chefen.*

IX. Ändring i lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta.

Enligt lagen den 14 juni 1917 om införsel i avlöning, pension eller livränta kan införsel meddelas dels för vissa underhållsbidrag, dels för oguldna utskylder eller allmänna avgifter, dels ock för böter eller viten.

I 7 § nämnda lag stadgas, att, därest införsel beviljas, utmätningssmannen skall förordna, huru stort belopp av avlöningen som skall innehållas. Utmätningssmannen skall tillika föreskriva, att vid varje avlöningstillfälle visst angivet belopp skall förbehållas löntagaren, motsvarande vad han kan anses behöva till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, som icke av honom åtnjuta underhållsbidrag, samt att innehållande förty må ske endast i den mån avlöningen överskjuter sistnämnda belopp (det s. k. existensminimum).

Därest införsel beviljas till gäldande av såväl underhållsbidrag som utskylder eller avgifter och det belopp, som må innehållas, ej förslår att gälda båda slagen av medel, skall jämlikt 21 § 3) beloppet i första hand gå till underhållsbidragets betalning. Beviljas införsel till gäldande förutom av böter eller viten även av underhållsbidrag eller av utskylder eller allmänna avgifter och förslår ej därtill det belopp, som må innehållas, äga enligt 22 § 2) böter och viten minsta rätt.

Enligt 21 § 8) i dess nuvarande lydelse äger, därest beträffande viss stad finnes erforderligt, att ärenden angående införsel till gäldande av utskylder eller avgifter skola kunna handläggas jämväl av exekutionsbiträde, Konungen därom förordna; har dylikt förordnande meddelats, skall vad om utmätningssman gäller tillämpas å exekutionsbiträde.

Ifrågavarande bestämmelse tillkom genom lag den 20 april 1934 och förordades av ett Kungl. Maj:ts förslag i proposition till samma års riksdag. Föredragande departementschefen anförde därvid bland annat att, oaktat enligt då gällande bestämmelser meddelande av beslut om införsel skulle ankomma å utmätningssmännen, såväl i Stockholm som i vissa andra större städer exekutionsbiträdena alltsedan införselinstitutet erhållit tillämpning jämväl i avseende å skatt självständigt meddelat beslut om införsel till gäldande av utskylder och allmänna avgifter. På grund av det stora antalet sådana införselärenden hade det nämligen icke varit möjligt för utmätningssmännen att själva hinna handlägga desamma. Då det sålunda tillämpade förfaringsättet icke syntes hava varit förenat med några olägenheter, torde det knappast böra ifrågakomma att söka åvägabringa ändring i praxis därhän, att den komme i överensstämmelse med lagens föreskrifter. I stället syntes man böra träffa sådana bestämmelser, att hinder författningssenligt ej mötte att i de städer, där så prövades erforderligt, tillämpa förfaringsättet. Då behov att kunna anlita exekutionsbiträden för handläggning av ifrågavarande ärenden föreläge endast beträffande de större städerna, sak-

nades anledning att helt allmänt tillägga nämnda befattningshavare behörighet att handlägga dessa ärenden. Departementschefen erinrade om att förslag i sådan riktning så sent som år 1932 varit föremål för riksdagens prövning utan att vinna någondera kammarens bifall. Å andra sidan torde man ej heller böra i lagen uppdraga någon bestämd gräns i förevarande hänseende mellan de olika städerna allt efter deras storlek. Däremot syntes frågan lämpligen kunna lösas på det sätt, att Kungl. Maj:t i lagen bemyndigades att tillägga exekutionsbiträde i stad behörighet att handlägga ärenden angående införsel för skatt. Med en sådan anordning skulle följa möjlighet att i varje särskilt fall pröva såväl behovet av utsträckt behörighet för exekutionsbiträde som ock huruvida därav kunde föranledas olägenhet.

I en motion i andra kammaren vid 1934 års riksdag hemställdes, att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till Kungl. Maj:ts förenämnda förslag, att Konungen skulle äga meddela dylikt förordnande jämväl för viss del av landsbygden.

Första lagutskottet erinrade om att utskottet redan i ett utlåtande år 1932 framhållit, att besluten om införsel innefattade en mycket grannliga prövning av stor vikt för den enskilde och att utskottet fördenskull icke ansett lämpligt, att meddelandet av dylika beslut anförtroddes exekutionsbiträdena. Med hänsyn till den begränsade innebörden av Kungl. Maj:ts förslag och då exekutionsbiträdena i de större städerna kunde antagas vara kompetenta att handlägga ifrågavarande införselärenden, ansåge utskottet sig härutinnan kunna fråntråda sina tidigare uttalade betänkligheter. Vad beträffade den genom motionen väckta frågan om att Kungl. Maj:t skulle tilläggas befogenhet att jämväl för viss del av landsbygden förordna, att exekutionsbiträde skulle äga att handlägga ärenden angående införsel till gäldande av utskylder eller avgifter, vidhölle utskottet sin år 1932 uttalade uppfattning. Utskottet hemställde, att propositionen måtte av riksdagen bifallas samt att den i ämnet väckta motionen måtte anses härigenom besvarad.

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

1936 års *uppbördskommitté*, som till behandling upptog frågan om en utsträckning av rätten att bevilja införsel till gäldande av utskylder eller avgifter jämväl till exekutionsbiträde på landet, anförde därvid bland annat, att i vissa större utmätningsmansdistrikt å landet förhållandena i indrivningshänseende ej torde nämnvärt skilja sig från förhållandena i större städer. Exekutionsbiträdena i dylika distrikt, som exempelvis omfattade tätbebyggda förorter till större städer, torde ofta i avseende på såväl kompetens som formerna för organisationen av sitt indrivningsarbete vara jämförbara med motsvarande biträden i stad. Med hänsyn, bland annat, till anförda omständigheter hade kommittén ansett, att möjlighet borde lämnas öppen att även åt visst exekutionsbiträde å landet meddela behörighet att inom det indrivningsdistrikt, där han tjänstgjorde, besluta om införsel för uttagande av oguldna utskylder och avgifter. I fall, då sådan behörighet meddelats, borde enligt kommitténs mening vad om utmätningsman gällde till-

lämpas å exekutionsbiträdet. Kommittén, som till fullo insåge vikten av att införselärenden handhades endast av därtill kompetenta befattningshavare, ville som sin åsikt uttala, att den föreslagna möjligheten till undantag från de vanliga reglerna borde komma till användning endast i sådana fall, då förhållandena å viss ort gjorde detta särskilt påkallat och samtidigt förutsättningar för ett rätt handhavande av införselärendena uppenbarligen vore för handen.

Uppbördsberedningen uttalar, att införselförfarande för indrivning av skatter efter den föreslagna uppbördsreformens genomförande torde komma att tillämpas i begränsad omfattning. I undantagsfall syntes dock införsel för nämnda ändamål alltjämt komma att erfordras. Vidare måste under de första åren efter de nya bestämmelsernas ikraftträdande införsel äga rum för gäldande av dessförinnan förfallna men oguldna utskylder. Liksom tidigare komme i avsevärd utsträckning införsel att ske för underhållsbidrag samt i mindre omfattning för böter och viten.

Löneavdrag för gäldande av preliminär skatt måste, enligt vad uppbördsberedningen vidare uttalar, beräknas uteslutande efter skattelagarnas regler om ortsavdrag m. m. vid skilda familjeförhållanden och således utan hänsyn till den å olika orter skiftande praxis rörande fastställande av existensminimum vid tillämpning av införsellagen, ehuru detta existensminimum ofta satts högre än det i skattelagarna förutsatta.

Vid tidigare utredningar (Sandström: SOU 1941: 5, s. 392 ff. samt Laurin, P. M. angående skatteavdrag å vissa slag av inkomster, s. 52 f.) hade behandlats frågan om den konkurrens, som i anledning av nyssberörda förhållanden kunde uppkomma mellan löneavdrag för skatt och införsel. Understege inkomsten det införselfria minimum eller vore beloppen lika, uppstode ingen sådan konkurrens; därest enligt för vederbörande fastställd skattetabell eller utfärdad debetsedel löneavdrag ändock skulle verkställas, skulle så ske, men införsel kunde ej ifrågakomma. Överstege inkomsten åter nämnda minimum och hade samtidigt införsel beviljats, uppkomme frågan, huruvida löneavdrag eller införsel skulle äga företräde för det fall, att överskottet ej försloge att täcka vad som sålunda tillhoppa skulle uttagas. Enligt Sandströms mening borde man låta införselbesluten fortfarande verkställas i nuvarande ordning, medan löneavdragen skulle utgå av därefter återstående inkomst. Laurin framhöll, att en sådan anordning väl måste antagas påverka praxis rörande existensminimas belopp så, att dessa höjdes med ungefär löneavdragens beräknade belopp; ansåges en löntagare förut för oundgängliga utgifter behöva minst ett visst belopp, måste väl utmätningsmannen höja detta belopp, därest han visste, att löntagaren av det tidigare honom förbehållna beloppet måste avstå en del till skatt. Å andra sidan vore det uteslutet att tänka sig någon lösning, som innebure att de i tabellerna fastställda skatteavdragen skulle jämkas i följd av föreliggande införselbeslut. En sådan ordning skulle stå i strid med den angivna förutsättningen om skatteavdragens beroende allenast av skattelagarna, och den skulle medföra orimliga resultat vid jämförelsen mellan skattskyldiga med och utan införsel;

den skulle sannolikt också för arbetsgivarna medföra alltför stora svårigheter i tillämpningen. Därest i fall utan införsel skatteavdrag å lön skulle automatiskt uttagas av envar, utan annan hänsyn till familjeförhållanden och dylikt än den, som genom skattelagarna tagits, och utan hänsyn således också till hur löntagarens förmåga att fullgöra sin underhållsskyldighet därav påverkades, syntes det överhuvud mest konsekvent, att även i fall av införsel skatteavdrag alltid verkställdes, innan införselbeslutet trädde i tillämpning, och att införsel således därvid ägde rum endast i den mån den återstående inkomsten överstege existensminimum.

Uppbördsberedningen anför för egen del, att beredningen i likhet med Laurin och på av honom anförda skäl ansåge, att i fall av införsel löneavdrag alltid skulle verkställas, innan införselbeslutet trädde i tillämpning. Den företrädesställning, som vid löneavdrag gäves åt skatt, komme enligt beredningens förslag, enligt vilket även kvarstående skatt omfattades av löneavdraget, att bliva mera framträdande. I regel torde emellertid den kvarstående skatten komma att uppgå till endast mindre belopp.

Beträffande exekutionsbiträdes rätt att bevilja införsel uttalar uppbördsberedningen, att beredningen i likhet med uppbördskommittén funnit skäl föreligga för viss utsträckning av nämnda rätt. Beredningen hade därvid ansett den av uppbördskommittén föreslagna begränsningen till visst exekutionsbiträde vara väl snäv. Det syntes mera ändamålsenligt att låta stadgandet avse icke viss person utan i stället visst indrivningsdistrikt, inom vilket Kungl. Maj:t efter prövning i varje särskilt fall funne sådana förhållanden föreligga, att där anställt exekutionsbiträde lämpligen borde äga behörighet att handlägga ärenden angående införsel till gäldande av utskylder eller allmänna avgifter.

Uppbördsberedningens förslag, att löneavdrag alltid skall verkställas, innan införselbeslut träder i tillämpning, avstyrkes av *socialstyrelsen*, som framhåller, att en dylik anordning i vissa fall skulle komma att innebära, att ett införselbeslut icke alls eller endast delvis komme att exekveras, efter det att skatten hade betalats, på den grund att det återstående lönebeloppet icke eller endast föga överstege existensminimum. Detta bleve av en särskild betydelse, där införsel hade beviljats till gäldande av underhållsbidrag. Underhållsbidragen skulle på ett ur social synpunkt mycket betänkligt sätt komma i efterhand.

Länsstyrelsen i Blekinge län framhåller, att en vanlig anledning till avkortning av skatt för närvarande vore, att den restförde på grund av införsel för uttagande av underhållsbidrag saknade förmåga att betala restförd skatt. Därest skatt skulle utlagas före underhållsbidrag, syntes följden bliva den, att underhållsbidrag i ett stort antal fall icke kunde uttagas genom införsel. Den underhållsberättigades möjlighet att erhålla underhåll komme genom den föreslagna bestämmelsen, då rätt att erhålla bidragsförskott för barn icke föreläge, att i väsentlig grad minskas. Länsstyrelsen ville därför ifrågasätta, huruvida icke ur socialvårdssynpunkt vid konkur-

rens mellan löneavdrag för skatt och införselbeslut för underhållsbidrag det senare borde erhålla företräde.

Uppbördsintendenten hos överståthållarämbetet samt stadsfogdarna i Uppsala och Luleå uttala, att starka betänkligheter kunde resas mot den föreslagna principen om skatteavdragets prioriterade ställning i förhållande till införseln.

De försämrade möjligheter att utfå underhållsbidrag, som skulle uppkomma vid ett genomförande av beredningens förslag, betonas vidare av *magistraterna i Södertälje och Hälsingborg samt föreningen Sveriges stadsfogdar*.

Stadsfogden i Södertälje ifrågasätter lämpligheten av det framlagda förslaget. Då skattskyldighet i många fall inträdde vid en inkomst, som till beloppet vore lägre än det existensminimum, vid vilket införsel kunde meddelas, skulle med den föreslagna bestämmelsen ett stort antal underhållsberättigade bli lidande likaväl som äldre skatter icke skulle kunna indrivnas. Även en föreskrift att införsel för underhållsbidrag alltid borde utgå till fullo, innan avdrag å lönen verkställdes för skatten, väckte dock anmärkningar. Uppginge en persons inkomst exakt till existensminimum, så skulle han enligt gällande regler i allmänhet betala viss skatt, oaktat denna skatt vid underlåten betalning icke kunde uttagas genom införsel; vid uppbördsförfarandets omläggning enligt förslaget komme däremot skattskyldigheten att utkrävas automatiskt. Stege emellertid sedan inkomsten över existensminimum och införsel lades å det överskjutande beloppet, måste det anses stötande, om skyldigheten att erlægga skatt skulle upphöra på grund av att införselbeslutet icke kunnat till fullo exekveras, en förmån som ju för övrigt endast skulle gälla för den försörjare, som försummat fullgöra sin underhållsskyldighet och därigenom föranlett ingripande med införselbeslut, men icke för den som fullgjort sin underhållsskyldighet ordentligt. Frågan syntes endast kunna lösas antingen genom att för skattskyldighet och existensminimum fastställdes en och samma inkomstgräns eller genom att låta införselbesluten fortfarande exekveras i hittillsvarande ordning samt låta den preliminära skatten därefter uttagas av återstående inkomst. Även om det vore förmånligast, att en och samma inkomstgräns funnes för skattskyldighet och existensminimum, kunde ifrågasättas, om genomförandet av en sådan ordning för närvarande vore möjligt.

*Departements-
chefen.*

Därest löneavdrag för skatt, på sätt uppbördsberedningen föreslagit, skulle äga företräde framför införsel för underhållsbidrag, torde detta i många fall komma att innebära, att underhållsbidraget icke kunde uttagas. Ett sådant resultat skulle ur sociala synpunkter vara otillfredsställande. Jag anser mig därför icke böra förorda beredningens förslag i denna del utan föreslår i stället, att införsel för underhållsbidrag skall äga företräde icke blott vid konkurrens med införsel för skatt utan jämväl vid konkurrens med löneavdrag.

Vad åter angår de fall, då konkurrens föreligger mellan löneavdrag enligt

uppbördsförordningen och införsel för skatt, torde löneavdragen böra äga företrädesrätt. Det synes nämligen mest tillfredsställande, att de löpande skatterna uttagas i första hand. I annat fall skulle följden kunna bli, att de löpande skatterna undan för undan restfördes och den skattskyldige sålunda ständigt finge dragas med införsel för äldre skatter.

Vid konkurrens mellan, å ena sidan, införsel för böter och viten och, å andra sidan, införsel för underhållsbidrag och skatt eller löneavdrag enligt uppbördsförordningen böra böter och viten äga minsta rätt.

Därest införsel för underhållsbidrag beviljas i lön, varå verkställes löneavdrag, har utmätningsman — liksom för närvarande — att förordna, att vid varje avlöningstillfälle visst angivet belopp, motsvarande vad den underhållsskyldige kan anses behöva till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, som icke av honom åtnjuta underhållsbidrag, skall förbehållas den underhållsskyldige samt att alltså avdrag å lönen för underhållsbidrag må ske endast i den mån lönen överskjuter sistnämnda belopp (existensminimum). Däremot torde löneavdrag enligt uppbördsförordningen böra verkställas även om viss del av det belopp, som motsvarar existensminimum, skulle tagas i anspråk. Emellertid äger i dylika fall den lokala skattemyndigheten, jämlikt 48 § 2 mom. uppbördsförordningen, att efter framställning av den skattskyldige förordna, att löneavdrag icke skall äga rum eller skall verkställas med mindre belopp än som skulle ske enligt bestämmelserna i nämnda förordning.

Har skattskyldig, som skall vidkännas löneavdrag, att på grund av införsel samtidigt gälda både underhållsbidrag och äldre skatter, skall utmätningsmannen likaså förordna, hur stort belopp av lönen som skall innehållas för gäldande av underhållsbidraget och de äldre skatterna, samt föreskriva hur stort belopp som skall förbehållas den skattskyldige för underhåll av honom och hans familj. Den del av lönen, som överstiger existensminimum, skall tagas i anspråk i första hand för underhållsbidraget, i andra hand för löneavdraget och i tredje hand för de äldre skatterna. Därest löneavdraget tager i anspråk så stor del av lönen att endast existensminimum återstår, kunna de äldre skatterna sålunda icke uttagas. Som nyss nämnts må, så länge lokal skattemyndighet icke förordnat om befrielse från löneavdrag eller om nedsatt löneavdrag, jämväl det belopp, som motsvarar existensminimum, tagas i anspråk för löneavdraget enligt uppbördsförordningen.

Då lokal skattemyndighet prövar ansökan om att löneavdrag icke skall äga rum eller skall verkställas med nedsatt belopp, har myndigheten att bedöma, hur mycket skattskyldig behöver till underhåll för sig själv samt make och barn. Myndigheten bör därvid tillämpa samma normer som å orten i fråga tillämpas vid bestämmande av det belopp, som vid införsel skulle förbehållas vederbörande.

Jag torde i detta sammanhang få nämna att formulären till de blanketter, som nu användas vid meddelande av beslut om införsel, torde böra ändras efter det riksdagen tagit ställning till ifrågakvarande förslag. Formulären böra därvid erhålla en sådan utformning att innebörden av meddelade införsel-

beslut tydligt framgår även beträffande sådana fall, då gäldenären har att vidkännas löneavdrag enligt uppbördsförordningen.

Vad angår den av uppbördsberedningen föreslagna utsträckningen av rätten för exekutionsbiträde att bevilja införsel, biträder jag beredningens förslag härutinnan. Jag vill understryka, att förordnande, varom här är fråga, icke bör meddelas med mindre förhållandena å viss ort göra det påkallat och förutsättningar föreligga för att exekutionsbiträdena å orten skola kunna rätt handhava införselärendena.

X. Ändring av konkurslagen.

Enligt 20 § konkurslagen skall underrättelse om konkurs alltid meddelas, utom kända borgenärer, kronans ombudsman i orten och dem, som handhava uppbörden av kommunalutskylder samt, där särskild uppbörd av prästlöne-medel eller vägskatt äger rum, dem som omhänderhava sådan uppbörd.

1936 års uppbördskommitté uttalade (SOU 1938:46, s. 189) att det med nuvarande ordning ofta torde vara förenat med olägenhet och medföra risk för förluster för vederbörande utmätningsman eller det allmänna, att utskylder i konkurs skulle bevakas av utmätningsmannen i den ort, där utskylderna påförts, i det att denne, om konkursgäldenären icke hade sitt hemvist inom distriktet, icke erhöle underrättelse om konkursen. Med beaktande härav hade kommittén — som förordade, att handräckning i fråga om utskylder skulle handhavas av länsstyrelse på landet och särskild tjänsteman, uppbörds-kamrerare, i stad — ansett det lämpligt, att bestyret med utskylders bevakande i konkurs anförtroddes dessa myndigheter.

I överensstämmelse härmed föreslogs, att föreskrivna konkurskallelser skulle tillställas ifrågavarande myndigheter, varmed tydligen avsågs myndigheten å den ort, som utgjorde den skattskyldiges hemort. Ägde denne enligt konkursbouppteckningen eller tillägg till densamma fastighet utom rätens domvärjo, skulle dock kallelsebrev tillställas även myndigheten å den ort, där fastigheten vore belägen.

Uppbördsberedningen anför:

Enligt § 21 instruktionen den 14 december 1917 för landsfiskalerna åligger det landsfiskal bland annat att bevaka det allmännas rätt vid konkurser, då fråga är om allmänna medel, vilka tillhöra landsfiskalens indrivning. Detta stadgande har ansetts böra tolkas så som 1936 års uppbörds-kommitté angivit. Uppbördsberedningen anser, att det vore ändamålsenligare, därest utmätningsmannen i den skattskyldiges hemortskommun bevakade all skatt, som denne hade att erlagga, alltså även den skatt, som påförts i annan kommun är hemortskommunen. Då berörda utmätningsman erhållit underrättelse om konkursen, borde han hos konkursdomaren efterhöra, huruvida i konkursbouppteckningen upptagits i annan kommun påförd skatt eller av bouppteckningen framginge, att vederbörande gäldenär där ägde fastighet eller dreve rörelse, i följd varav det kunde misstänkas, att det allmänna hade fordran å skatt i nämnda kommun. Stundom torde i dylika fall hos utmät-

ningsmannen i hemortskommunen handräckning hava begärts för utfående av skatt, som påförts i annan kommun, varför ifrågavarande utmätningsman ägde kännedom om beloppet av sådan skatt. Denne borde dock alltid av utmätningsmannen i sistnämnda kommun inhämta uppgift om skatt, varför gäldenären stode i skuld. Utmätningssmannen i hemortskommunen skulle därefter bevaka all skatt, den debiterade till beloppet angiven och övrig skatt reservationsvis. Härvid skulle särskild underrättelse från konkursdomaren till utmätningsman i annan kommun än gäldenärens hemortskommun icke behövas. För genomförande av ett dylikt förfarande vid bevakning i konkurs, vilket uppbördsberedningen vill förordna, skulle erfordras ändring av förenämnda paragraf i instruktionen för landsfiskalerna.

I förenämnda *proposition nr 370* har föreslagits, att bevakning av skatt i konkurs skall ankomma på utmätningsman. Detta förslag har av *bevilningsutskottet* enligt dess av riksdagen godkända betänkande nr 65 lämnats utan erinran.

I likhet med uppbördsberedningen finner jag det ändamålsenligt, att i *Departements- chefen.* fall av konkurs den skattskyldiges samtliga skatter bevakas av utmätningsmannen i den skattskyldiges hemortskommun. Vid sådant förhållande torde underrättelse om konkursen böra av konkursdomaren meddelas utmätningsmannen i nämnda kommun. Jag förordar att 20 § konkurslagen ändras i enlighet härmed.

Då uppbörden av kommunalutskylder enligt uppbördsförordningen verkställas av samma myndigheter, som handhava uppbörden av kronoutskylder, och då särskild uppbörd av prästlönemedel eller vägskatt icke vidare äger rum, torde den i nyssnämnda lagrum upptagna bestämmelsen angående särskild underrättelse till dem, som handhava sådan uppbörd, böra utgå.

Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att vidtaga den ändring av instruktionen för landsfiskalerna, som föranledes av den föreslagna ändringen av konkurslagen. Det torde likaledes få ankomma på Kungl. Maj:t att utfärda erforderliga föreskrifter rörande stadsfogdes skyldighet att bevaka skatt i konkurs.

XI. Ändring av lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete samt förordningen den 31 mars 1922 angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt nyssnämnda lag.

Enligt 19 § lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete förskjutas sådana avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten, vilka icke på föreskrivet sätt blivit erlagda, av statsverket och indrivs i den ordning, som för indrivning av resterande kronoutskylder är stadgad.

I § 3 mom. 1 förordningen den 31 mars 1922 angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt förenämnda lag stadgas, att riksförsäkringsanstalten skall i Stockholm till överståthållarämbetet,

i annan stad med magistrat till magistraten samt i stad utan magistrat och på landet till häradsskrivaren eller den, som eljest verkställer debitering av utskylder till kronan, insända förteckning över arbetsgivare, vilka skola erlägga avgift för försäkring i samband med kronouppbörden. Denna förteckning skall insändas i Stockholm före den 15 juni och eljest, med visst undantag, före augusti månads utgång.

I § 3 mom. 2 nämnda förordning stadgas att, sedan avgifterna antecknats i uppbördsboken, de förenämnda förteckningarna, i vad de angå varje särskild kommun på landet, skola före den 1 oktober av häradsskrivaren, vid bot av 3 kronor för varje överskjutande dag, tillställas vederbörande kommunalstämmas ordförande, som har att under viss bestämd och vederbörligen kungjord tid, ej understigande fjorton dagar, på lämpligt och därvid även tillkännagivet ställe hålla förteckningarna de avgiftspliktiga tillhanda. Förteckningarna böra därefter senast inom oktober månads utgång av ordföranden återsändas till häradsskrivaren, som har att överlämna desamma till riksförsäkringsanstalten inom tid, som av anstalten bestämmes.

I stad skola förteckningarna särskilt för varje uppbördsdistrikt i enahanda ordning, i Stockholm genom överståthållarämbetets och i övriga städer genom magistratens eller kommunalborgmästarens försorg, hållas de avgiftspliktiga tillhanda och därefter till riksförsäkringsanstalten återställas inom tid, som av anstalten bestämmes.

Enligt § 3 mom. 3 samma förordning skall länsstyrelsen, efter avslutandet av första terminen eller första stämman för den allmänna kronouppbörden och sedan därvid influtna avgifter blivit hos länsstyrelsen bokförda, låta till riksförsäkringsanstalten utanordna vad som sålunda influtit.

Uppbördsberedningen har föreslagit vissa i huvudsak formella ändringar i förenämnda lag och förordning i syfte att bringa bestämmelserna däri i överensstämmelse med stadgandena i uppbördsförordningen. Därvid har beredningen bland annat förordat sådan ändring i § 3 mom. 3 berörda förordning att länsstyrelsen, efter uppbördsårets utgång och sedan därunder influtna avgifter bokförts hos länsstyrelsen, skall låta till riksförsäkringsanstalten utanordna vad som sålunda influtit.

I yttrande över uppbördsberedningens förslag framhåller *riksförsäkringsanstalten*, att beredningens förslag till ändring av § 3 mom. 3 i förevarande förordning skulle — under antagande av ungefär samma avstånd mellan tiden för uppbördens avslutande och fastställd senaste tid för medlens utanordnande till riksförsäkringsanstalten som hittills — innebära att medlen i stort sett bleve tillgängliga för anstalten först omkring ett år och två månader senare än enligt nu gällande ordning och alltså först omkring två och ett kvarts år efter utgången av det år, avgifterna avsåge. En sådan ordning skulle nödvändiggöra en väsentlig omläggning av anstaltens medelsdisposition. Emellertid syntes en dylik olägenhet kunna för anstaltens del undvikas, därest anstalten — som redan nu ägde att vid emottagandet av redovisning över vid kronouppbörden influtna olycksfallsförsäkringsavgif-

ter från vederbörande riksstatsanslag tillgodogöra sig ett belopp, motsvarande summan av påförda men i behörig ordning ej influtna avgifter — finge efter avgiftsförteckningarnas upprättande tillgodogöra sig hela det påförda avgiftsbeloppet från vederbörligt riksstatsanslag. Härför erfordrades även ändringar av 19 § olycksfallsförsäkringslagen.

Riksförsäkringsanstalten hemställer därjämte *dels* om sådan ändring av § 3 mom. 1 nyssnämnda förordning, att tiden för insändandet av arbetsgivarförteckning till överståthållarämbetet flyttades till senare tidpunkt än den nu gällande, *dels ock* om sådan ändring av § 3 mom. 2, att i magistratsstad med egen uppbördsförvaltning den lokala skattemyndigheten och icke magistraten skulle ombesörja, att arbetsgivarförteckningarna tillhandahölles de avgiftspliktiga.

Styrelsen för Sveriges häradskrivarförening yttrar att, då dagsbotsstraffet förklarats vara ålderdomligt och därför icke medtagits i förslaget till uppbördsförordning, straffbestämmelsen i § 3 mom. 2 förordningen angående uppbörd av olycksfallsförsäkringsavgifter borde utgå.

Då olycksfallsförsäkringsavgift jämte övrig å debetsedel upptagen kvarstående skatt enligt 36 § uppbördsförordningen kan komma att fördelas å uppbördsterminerna i mars och maj månader, kan redovisning av influtna belopp icke ske förrän efter utgången av sistnämnda uppbördstermin. Riksförsäkringsanstalten har under hand upplyst att, även om redovisning skedde snarast möjligt efter nämnda uppbördstermin, de ändrade redovisningsförhållandena likväl skulle nödvändiggöra en väsentlig omläggning av riksförsäkringsanstaltens medelsdisposition. Emellertid torde på sätt anstalten föreslagit en tidigare redovisning till anstalten kunna ordnas genom att anstalten medgives rätt att, sedan avgifterna för de arbetsgivare, vilka skola erlägga avgift för försäkring på sätt i uppbördsförordningen stadgas, antecknats i förteckningarna, från vederbörligt anslag tillgodoföra sig beloppet av de sålunda påförda avgifterna. Härav föranledas ändringar i 19 § lagen om försäkring för olycksfall i arbete samt § 3 mom. 3 och § 4 mom. 5 förordningen angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt nyssnämnda lag.

Med hänsyn till överståthållarämbetets arbetsförhållanden är jag icke beredd att förorda sådan ändring av § 3 mom. 1 nämnda förordning, att arbetsgivarförteckningarna skola insändas till överståthållarämbetet senare än vad nu är fallet. Däremot förordar jag, att § 3 mom. 2 samma förordning ändras på så sätt, att arbetsgivarförteckningarna i stad med egen uppbördsförvaltning (utom Stockholm) skola tillhandahållas de avgiftspliktiga genom den lokala skattemyndighetens försorg.

I enlighet med vad styrelsen för Sveriges häradskrivarförening yttrat torde bestämmelsen om dagaböter i § 3 mom. 2 förenämnda förordning böra upphävas. Gör häradskrivare sig skyldig till försummelse i fråga om översändandet av förteckningarna, bör försummelsen betraktas såsom tjänstefel och beivras såsom sådant.

*Departements-
chefen.*

Vidare bör i förevarande förordning införas en bestämmelse, enligt vilken det skall tillhöra lokal skattemyndighets tjänsteåligganden att upprätta arbetsgivarförteckningar.

Slutligen torde i enlighet med uppbördsberedningens förslag vissa i huvudsak formella ändringar böra vidtagas i nyssnämnda förordning i syfte att bringa densamma i överensstämmelse med uppbördsförordningen.

XII. Övriga författningar.

Vissa ändringar föreslås jämväl i lagen om skogsaccis, lagen den 31 december 1945 angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen om skogsaccis samt förordningen den 14 juni 1933 om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet. Dessa ändringar äro av i huvudsak formell natur och föranledda av de förut framlagda ändringsförslagen. De berörda ändringarna torde icke erfordra närmare motivering.

Departementschefens hemställan.

De i departementsförslaget ingående författningarna — vilka torde få såsom *bilaga*¹ fogas vid statsrådsprotokollet för denna dag — äro till en del av allmän civillags natur. Jag åsyftar härutinnan förslagen till *lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta, lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen samt lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete*. Dessa tre lagförslag böra därför underställas lagrådets granskning.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över sistnämnda tre lagförslag måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Erik Skiöld.

¹ Bilagan har här icke medtagits. Bilagan är, fränsett vissa jämkningar i ett par av de till lagrådet icke remitterade förslagen, likalydande med de vid propositionen fogade författningsförslagen.

T a b e l l

utvisande för nedan angivna kommuner folkmängd åren 1925 och 1944, antal skattekröner nämnda år samt ökning, respektive minskning av antalet skattekröner under åren 1925—1944, därvid jämförelse gjorts mellan antalet skattekröner visst år och antalet skattekröner två år senare.

L ä n Kommun	Folkmängd		Antal skattekröner påförda på grund av taxeringar		Skillnad mellan antalet skattekröner visst år och antalet skattekröner två år senare ¹				
	1/11925	1/11944	1925	1944	Ökning av antal skattekröner	Under sammanlagt antal år	Minskning av antal skattekröner	Under sammanlagt antal år	Ökning utöver minskning av antal skattekr.
<i>Östergötlands län.</i>									
S:t Anna socken.....	1 841	1 523	5 642	13 927	16 844	11	3 783	7	13 061
Valdemarsviks köping..	2 160	2 930	21 036	49 501	65 257	15	5 893	3	59 364
Skeda socken.....	1 440	1 278	3 285	9 162	9 961	12	1 263	6	8 698
Strå socken.....	651	420	2 050	3 808	4 024	12	1 115	6	2 909
Rinna socken.....	1 118	903	2 999	5 540	6 673	12	1 904	6	4 769
<i>Blekinge län.</i>									
Sturkö socken.....	2 044	1 624	1 902	6 879	12 066	12	2 678	6	9 388
Hasslö socken.....	1 457	1 522	1 365	11 374	19 535	14	395	4	19 140
Förkärla socken.....	725	553	2 682	4 174	4 554	13	1 709	5	2 845
Öljehults socken.....	1 439	1 138	1 448	6 423	8 440	15	460	3	7 980
Kyrkhults socken.....	4 645	4 275	10 045	25 015	30 420	15	1 694	3	28 726
<i>Kristianstads län.</i>									
Tomelilla köping.....	2 429	3 158	21 443	50 163	60 425	15	5 713	3	54 712
Tranås socken.....	992	845	2 244	6 150	7 531	14	1 425	4	6 106
Träne socken.....	1 337	1 103	2 945	7 741	9 233	13	1 220	5	8 013
Färingtofta socken.....	1 179	960	2 815	7 170	8 036	12	1 072	6	6 964
Stenestads socken.....	606	449	976	3 181	4 882	12	707	6	4 175
<i>Värmlands län.</i>									
Södra Ny socken.....	597	446	1 364	2 946	3 529	12	1 118	6	2 411
Blomskogs socken.....	1 488	1 221	5 191	9 512	13 928	12	7 200	6	6 728
Västra Ämterviks socken	1 948	1 606	3 811	12 079	16 335	12	2 367	6	13 968
Sunne köping.....	1 605	1 877	12 114	29 728	36 406	15	3 514	3	32 892
Nyskoga socken.....	584	481	2 215	4 678	7 942	8	2 793	10	5 149
<i>Jämtlands län.</i>									
Fors socken.....	2 542	2 838	10 992	37 689	60 461	9	11 184	9	49 277
Sundsjo socken.....	1 784	1 611	6 382	12 868	21 767	12	10 052	6	11 715
Häggenäs socken.....	2 756	2 363	7 865	14 788	21 160	10	11 286	8	9 874
Marby socken.....	605	518	976	2 748	3 750	12	843	6	2 907
Älvros socken.....	1 026	1 003	2 933	9 351	15 004	11	3 914	7	11 090
<i>Västerbottens län.</i>									
Hörnefors socken.....	4 022	3 916	15 720	34 649	58 658	12	24 029	6	34 629
Holmsunds socken.....	4 839	4 904	24 646	57 513	81 075	12	22 908	6	58 167
Nysätra socken.....	3 797	3 881	6 659	22 370	32 631	13	5 316	5	27 315
Örträsk socken.....	1 248	1 266	4 229	10 895	18 466	11	5 931	7	12 535
Fredrika socken.....	1 560	1 832	7 714	23 008	35 425	11	7 144	7	28 281
Summa									543 788

¹ Jämförelse har gjorts mellan antalet skattekröner år 1925 och år 1927, år 1926 och år 1928 etc.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 3 maj 1946.

Närvarande:

regeringsrådet KELLBERG,
justitieråden GULDBERG,
EKBERG,
SANTESSON.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 12 april 1946, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta,

lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen samt

lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av chefen för rättsavdelningen i finansdepartementet hovrättsrådet Rolf Dahlgren.

Förslagen föranledde följande yttranden.

Förslaget till lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta.

7 §.

Justitieråden *Guldberg* och *Ekberg*:

Det föreslagna tillägget till förevarande paragraf innebär, att därest underhållsskyldig har att vidkännas förutom underhållsbidrag, till vars gäldande införsel sökts, jämväl löneavdrag enligt uppbördsförordningen och det belopp, som enligt införsellagen må innehållas, ej förslår till gäldande av såväl underhållsbidraget som skatten, bidraget har företrädesrätt. Mot denna regel är i och för sig intet att erinra. Det torde icke vara lämpligt att låta skatt vid konkurrens med underhållsbidrag gå före detta. Den föreslagna ordningen är emellertid förenad med vissa olägenheter. I det angivna fallet har utmätningsmannen att bevilja införsel i den underhållsskyldiges avlöning till säkerhet för gäldande av underhållsbidraget, varvid han jämlikt första stycket av denna paragraf skall dels förordna, huru stort belopp av

avlöningen skall, i den mån densamma förfaller, innehållas till gäldande av bidraget, dels ock föreskriva, att vid varje avlöningstillfälle visst angivet belopp, motsvarande vad den underhållsskyldige kan anses behöva till underhåll för sig själv och för make och oförsörjda barn eller adoptivbarn, som icke av honom njuta underhållsbidrag, skall förbehållas den underhållsskyldige samt att innehållande följaktligen må ske endast i den mån avlöningen överskjuter sistnämnda belopp. Om införselbeslutet skall utmätningssmannen underrätta arbetsgivaren och den underhållsskyldige. Av det anförda framgår, att utmätningssmannen vid avvägningen av den summa, som skall reserveras för den underhållsskyldiges och hans familjs uppehälle, ej får taga hänsyn till att avdrag sker å avlöningen för preliminär skatt. Beslutet inverkar ej heller på arbetsgivarens skyldighet att göra löneavdrag till gäldande av sådan skatt. Oaktat så stor del av den underhållsskyldiges avlöning, som denne anses skäligen kunna avstå utan risk att sakna erforderliga medel till sitt och familjens nödiga uppehälle, disponerats redan genom införselbeslutet, skall därutöver löneavdrag till skattebetalning äga rum, till dess den lokala skattemyndigheten jämlikt 48 § 2 mom. uppbördsförordningen efter ansökan av den underhållsskyldige annorlunda förordnar. Detta kan i tillämpningen lätt förbises av arbetsgivaren, eftersom han från en myndighet erhållit meddelande, att visst belopp av avlöningen skall förbehållas den underhållsskyldige och dennes familj. Betänkligare än sådant missförstånd — vilket måhända kan förebyggas genom att i införselbeslutet göres erinran, att beslutet saknar betydelse för frågan om löneavdrag enligt uppbördsförordningen — är, att betydande svårighet kan uppkomma för den underhållsskyldige att försörja sig och sin familj, om han försummar att i tid göra ansökan jämlikt nyssnämnda bestämmelse, samt att det måste för gemene man framstå som formalism, att särskild ansökan hos skattemyndigheten erfordras under förevarande omständigheter. Det synes därför vara angeläget, att i detta hänseende införes en ordning, som bättre tillgodoser den underhållsskyldiges intresse. Olika möjligheter härtill erbjuda sig. En utväg är, att det ålägges utmätningssmannen att meddela underrättelse om sitt beslut till den lokala skattemyndigheten, vilken därefter har att självmant fatta ståndpunkt beträffande befrielse från eller minskning av löneavdraget till gäldande av skatt. Det bör ock övervägas att lösa frågan på det enkla sättet, att åt utmätningssmannens beslut angående reserverande av visst belopp för den underhållsskyldige tillägges avgörande betydelse även beträffande löneavdrag enligt uppbördsförordningen. Båda dessa utvägar förutsätta ändring i nämnda förordning.

Övriga lagförslag.

Lagrådet:

Förslagen lämnas utan erinran.

Ur protokollet:

Bertil Crona.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 maj 1946.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGE, MYRDAL, ZETTERBERG, MOSSBERG.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 3 maj 1946 avgivna utlåtande över de den 12 april samma år till lagrådet remitterade förslagen till lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta, lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen samt lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete.

Efter redogörelse för utlåtandet anför föredraganden.

I anledning av vad två av lagrådets ledamöter anmärkt om att arbetsgivare lätt kunde förbise att utmätningsmans föreskrift, att visst belopp skulle förbehållas den underhållsskyldige, icke hade avseende å arbetsgivarens skyldighet att verkställa löneavdrag enligt uppbördsförordningen, vill jag endast framhålla att — såsom nämnda ledamöter även antytt — ett dylikt missförstånd torde kunna förebyggas genom att i införselbeslutet uttryckligen anges, att detta saknar betydelse för frågan om löneavdrag enligt uppbördsförordningen.

Vad nyssnämnda ledamöter i övrigt anmärkt bör beaktas vid den översyn av bestämmelserna i uppbördsförordningen, som kan antagas bliva erforderlig sedan det nya uppbördssystemet under någon tid varit i tillämpning och erfarenheter vunnits rörande dess verkningar. Emellertid kommer jag att med särskild uppmärksamhet följa utvecklingen, såvitt angår nu berörda fråga.

Föredraganden hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga de upprättade förslagen till

- 1) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet,
- 2) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad,
- 3) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 259) om församlingsstyrelse,

- 4) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 20 juni 1924 (nr 349) om landsting,
- 5) förordning om upphävande av förordningen den 30 juni 1933 (nr 461) om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel,
- 6) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm,
- 7) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 260) om församlingsstyrelse i Stockholm,
- 8) lag om ändrad lydelse av 1 och 13 §§ lagen den 12 juni 1931 (nr 201) angående kyrkofullmäktige och kyrkonämnd i Göteborg,
- 9) lag angående ändring i vissa delar av lagen den 13 juni 1919 (nr 293) om ordning och villkor för ändring i kommunal och ecklesiastik indelning,
- 10) lag angående ändrad lydelse av 37 och 39 §§ lagen den 26 november 1920 (nr 796) om val till riksdagen,
- 11) lag angående ändrad lydelse av 6 och 9 §§ kommunala vallagen den 6 juni 1930 (nr 253),
- 12) lag angående ändrad lydelse av 7 § 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården,
- 13) förordning angående ändring i förordningen den 31 december 1945 (nr 903) om utdebitering av tingshusmedel,
- 14) förordning om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896),
- 15) förordning om tillägg till förordningen den 2 maj 1919 (nr 200) angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.,
- 16) lag om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till lagen den 31 december 1945 (nr 900) angående ändrad lydelse av 8, 14 och 16 §§ lagen den 28 september 1928 (nr 377) om skogsaccis, m. m.,
- 17) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370),
- 18) förordning angående ändring i förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt,
- 19) förordning om ändrad lydelse av 7 § förordningen den 17 juni 1938 (nr 370) om särskild skatt å förmögenhet,
- 20) förordning om ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till förordningen den 31 december 1945 (nr 898) angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt,
- 21) förordning angående ändrad lydelse av 124 § 1 mom. taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379),
- 22) förordning om ändrad lydelse av 3 § samt 5 § 2 mom. förordningen den 23 oktober 1908 (nr 128) angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter,
- 23) förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 205) om erkända skatteförmedlingskassor,

- 24) förordning angående upphävande av förordningen den 30 april 1943 (nr 206) om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor,
25) lag angående ändrad lydelse av 7 och 21 §§ lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta,
26) lag angående ändrad lydelse av 20 § konkurslagen,
27) lag angående ändrad lydelse av 19 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete,
28) förordning om ändring i förordningen den 31 mars 1922 (nr 130) angående uppbörd av avgifter för försäkringar i riksförsäkringsanstalten jämlikt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, samt
29) förordning angående ändrad lydelse av 10 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

W. Dickson.